

பைபிள் படிப்பு

ஒப்புதலுக்கான போர்

கீழ்ப்படிதல், சத்தியம், எதிர்த்து நின்றல் மூலம் ஆவிக்குரிய
யுத்தத்தில் வெற்றி பெறுதல்

முன்னுரை

ஆவிக்குரிய யுத்தம் என்பது ஒரு
திசையுள்ள அழுத்தமாகும்

“அப்பொழுது பிசாசு பிடித்திருந்த குருடும் ஊமையுமான ஒருவனை அவரிடத்தில் கொண்டுவந்தார்கள்; அவனைச் சொஸ்தமாக்கினார்; அதனால் குருடும் ஊமையுமானவன் பேசவும் பார்க்கவும் செய்தான். ஜனங்களெல்லாரும் ஆச்சரியப்பட்டு, இவர் தாவீதின் குமாரன் அல்லவா என்றார்கள்.”

மத்தேயு 12:22-23 (KJV)

மத்தேயு 12ஆம் அதிகாரம் நமக்கு ஒரு மனிதனை அறிமுகப்படுத்துகிறது, அவனுடைய நிலைமை மேற்பரப்பில் தெரிவதைவிட மிக ஆழமானதாக இருந்தது. அவன் பிசாசு பிடித்தவனாக, குருடனாக, பேசமுடியாதவனாக இயேசுவிடம் கொண்டுவரப்பட்டான். அவனுடைய ஆவிக்குரிய அடிமைத்தனம் அவனுடைய பார்வையையும் குரலையும் பாதித்திருந்தது. அவனால் தன் முன்னே இருந்ததைப் பார்க்க முடியவில்லை, தனக்குள் நடப்பதைத் தெரிவிக்கவும் முடியவில்லை. ஆனால் இயேசு அவன் நிலைமையில் தலையிட்டபோது, அவர் இரண்டையும் மீட்டெடுத்தார். பார்க்க முடியாதவன் திடீரென்று பார்த்தான், பேசமுடியாதவன் திடீரென்று பேசினான். பார்வைக்கும் குரலுக்கும் இடையே ஒரு ஆழமான தொடர்பு இருக்கிறது, ஏனெனில் எதிரி இன்னும் இரண்டையும் தாக்குகிறான். அவன் நாம் பார்ப்பதைத் திரித்தால், இறுதியில் நாம் சொல்வதையும் பாதிக்க முடியும். நமது ஆவிக்குரிய பார்வையை இழக்கும்போது, நமது எதிர்காலம், குடும்பங்கள், பிள்ளைகள், திருமணங்கள், நம்மைப்பற்றியே வேறுவிதமாகப் பேசத் தொடங்குகிறோம். தேவனுடைய வாக்குத்தத்தங்கள் மூலம் வாழ்க்கையை விளக்குவதை நிறுத்திவிட்டு, நம்மைச் சுற்றியுள்ள சூழ்நிலைகள் மூலமாகவே எல்லாவற்றையும் விளக்கத் தொடங்குகிறோம். பயம் நமது எதிர்காலத்தை விளக்கத் தொடங்குகிறது, மனமுடைவு நமது சாத்தியக்கூறுகளை வரையறுக்கத் தொடங்குகிறது, தற்காலிக சூழ்நிலைகள் நிரந்தரமாகத் தோன்றத் தொடங்குகின்றன.

இதனால்தான் நாம் ஆவிக்குரிய யுத்தத்தை சரியாக புரிந்துகொள்ள வேண்டும். ஆவிக்குரிய யுத்தம் உண்மையானது, ஆனால் நம் வாழ்க்கையில் ஏற்படும் ஒவ்வொரு சிரமமும் பிசாசுத்தனமானது என்று அர்த்தமல்ல. ஒவ்வொரு டயர் பஞ்சரும் பிசாசு அல்ல. ஒவ்வொரு கடினமான நாளும் ஆவிக்குரிய யுத்தம் அல்ல. ஒவ்வொரு கருத்து வேறுபாடும் ஒரு தீய ஆவியால் ஏற்படுவதில்லை. உடைந்த உலகில் வாழ்வதன் ஒரு பகுதியாக இருக்கும் சூழ்நிலைகளுக்கு பிசாசைக் குற்றம் சாட்டி, ஒவ்வொரு பிரச்சனைக்குப் பின்னாலும் பேய்களைப் பார்க்கும் அளவுக்கு ஆவிக்குரிய சந்தேகத்தில் நாம் விழக்கூடாது. அதே சமயம், நேர்மாறான தீவிரத்திற்குச் சென்று ஆவிக்குரியமாக விழிப்பற்றவர்களாக நாம் மாறவும் முடியாது. ஆவிக்குரிய எதிர்ப்பு இருக்கிறது என்று வேதாகமம் தெளிவாகக் கற்பிக்கிறது. நமது விசுவாசம், ஜெபம், ஆராதனை, குடும்பம், தூய்மை, சமாதானம், கீழ்ப்படிதல், பார்வை, குரல் ஆகியவற்றை தேவனுடைய சித்தத்திற்கு மாறான திசையில் நகர்த்த முயற்சிக்கும் அழுத்தம் இருக்கும் தருணங்கள் உண்டு. இது ஆவிக்குரிய யுத்தத்தைப் புரிந்துகொள்ள ஒரு முக்கியமான வழியைத் தருகிறது: தேவன் நம்மை அழைக்காத ஒரு திசையில் நம்மை நகர்த்த அழுத்தம் முயற்சிக்கும்போது ஆவிக்குரிய யுத்தம் தொடங்குகிறது.

அந்த அழுத்தம் எப்போதும் வெளிப்படையானதாக இருக்காது. சில நேரங்களில் ஆவிக்குரிய எதிர்ப்பு மிக நுட்பமானதாக இருக்கும். தேவன் தொடர்ச் சொன்னபோது விட்டுவிட வேண்டும் என்ற அழுத்தமாக, தேவன் மன்னிக்கச் சொன்னபோது புண்பட்டதாகவே இருக்க வேண்டும் என்ற அழுத்தமாக, அல்லது ஆவிக்குரிய கூட்டுறவு மிகவும் தேவைப்படும்போது தனிமைப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும் என்ற அழுத்தமாக அது இருக்கலாம். ஜெபம் வேலை செய்யவில்லை, ஆராதனை முக்கியமல்ல, நமது நம்பிக்கைகள் மிகவும் கட்டுப்பாடானவை, அல்லது கீழ்ப்படிதல் நமக்கு அதிக விலை கொடுக்கிறது என்று சொல்லும் நுட்பமான குரலாக அது இருக்கலாம். ஒரு பிள்ளை தேவனிடம் திரும்ப முடியாத அளவுக்கு வெகுதூரம் சென்றுவிட்டதாக ஒரு பெற்றோரிடம் அது கிசுகிசுக்கலாம், அல்லது குணமடையும் சாத்தியமே இல்லை என்று போராடும் ஒரு திருமணத்திடம் அது சொல்லலாம். எதிரி எப்போதும் நம்மை அழிக்க முயற்சிப்பதன் மூலம் தொடங்குவதில்லை. பல நேரங்களில், அவன் வெறுமனே நம்மைத் திசைதிருப்ப முயற்சிக்கிறான். இன்று அவனால் நம்மை சிறிது நகர்த்த முடிந்தால், நாளை இன்னும் சிறிது, அடுத்த மாதம் இன்னும் சிறிது, இறுதியில் தேவன் நமக்கு நோக்கமாக வைக்காத ஒரு இடத்தில் நாம் நின்றுகொண்டிருப்பதைக் காணலாம். காலப்போக்கில் மீண்டும் மீண்டும் ஏற்படும் ஒரு சிறிய விலகல் இறுதியில் முற்றிலும் வேறான ஒரு இலக்காக மாறிவிடும்.

இதனால்தான் ஆவிக்குரிய யுத்தத்தில் பகுத்தறிவு அவசியமானது. இந்த போதனையின் மிக வலிமையான கொள்கைகளில் ஒன்று: நாம் அடையாளம் காணாததை நாம் எதிர்க்க மாட்டோம், நாம் எதிர்க்க மறுப்பதை நாம் இறுதியில் சகித்துக்கொள்வோம். ஆவிக்குரிய எதிர்ப்பு பெரும்பாலும் ஒரு உணர்ச்சியாக, ஒரு புண்பாட்டாக, ஒரு ஏமாற்றமாக, ஒரு எண்ணமாக, ஒரு ஆசையாக, அல்லது நமக்கு நேர்ந்த ஒன்றுக்கான நியாயமான எதிர்வினையாகக் கூட மாறுவேடம் தரித்து வருகிறது. ஏதோ ஒன்று நமக்கு எவ்வாறு உணர்வைத் தருகிறது என்பதை ஆராய்வதில் நாம் மிகவும் மூழ்கிவிடலாம், அந்த உணர்வு நம்மை எங்கே கொண்டுவெல்ல முயற்சிக்கிறது என்பதை ஆராய நிறுத்தவே மாட்டோம். நமது உணர்ச்சிகள் உண்மையானவை, அவை இல்லை என்று பாசாங்கு செய்யும்படி வேதாகமம் நம்மிடம் கேட்கவில்லை, ஆனால் நமது உணர்ச்சிகள் ஒருபோதும் நமது ஆவிக்குரிய திசைகாட்டியாக மாறுவதற்காக வடிவமைக்கப்படவில்லை. எனவே, “நான் என்ன உணர்கிறேன்?” என்று மட்டும் கேட்பதற்குப் பதிலாக, “இந்த அழுத்தம் என்னை எங்கே கொண்டுவெல்ல முயற்சிக்கிறது?” என்ற இன்னும் முக்கியமான கேள்வியைக் கேட்கக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

அந்தக் கேள்வி நமது யுத்தங்களை நாம் விளக்கும் விதத்தை மாற்றுகிறது. ஏமாற்றம் நம்மை தேவனை இன்னும் ஆழமாகத் தேட வைத்தால், அந்த ஏமாற்றத்தை தேவன் ஆவிக்குரிய வளர்ச்சியை உருவாக்கப் பயன்படுத்த முடியும். ஆனால் ஏமாற்றம் நம்மை ஜெபப்பதை நிறுத்த, ஆராதிப்பதை நிறுத்த, விசுவாசிப்பதை நிறுத்த வற்புறுத்தத் தொடங்கினால், நடக்கிறதைப் பகுத்தறிய வேண்டும். யாராவது நம்மைப் புண்படுத்தி, அந்த வலி நம்மை ஜெபத்தை நோக்கியும், மன்னிப்பை நோக்கியும், குணமாக்கத்தை நோக்கியும், தேவனுடைய சமூகத்தை நோக்கியும் இழுத்தால், தேவன் அந்த காயத்தை மீட்டெடுக்க முடியும். ஆனால் அதே காயம் தொடர்ந்து நம்மை தனிமைப்படுத்த, எல்லோரையும் சந்தேகிக்க, கிறிஸ்துவின்

சரீரத்திலிருந்து துண்டித்துக்கொள்ள, கசப்பை வளர்க்கச் சொன்னால், நாம் ஏன் வலிக்கிறோம் என்று மட்டும் கேட்பதை நிறுத்திவிட்டு, நமது வலி எங்கே நம்மை இட்டுச்செல்ல முயற்சிக்கிறது என்று கேட்கத் தொடங்க வேண்டும். வலி உண்மையானதாக இருக்கலாம், ஆனால் அது நம்மை இட்டுச்செல்ல முயற்சிக்கும் திசை இன்னும் ஆபத்தானதாக இருக்கலாம்.

இது நமது வீடுகளில் குறிப்பாக முக்கியமாகிறது. நமது துணையுடனான விரக்தி நம்மை ஜெபத்தை, நேர்மையான தொடர்பை, பொறுமையை, தாழ்மையை, மன்னிப்பை நோக்கி தள்ளினால், ஒரு கடினமான காலகட்டத்தின் மூலமாக தேவனால் செயல்பட முடியும். ஆனால் விரக்தி நம்மை அவமதிப்பை, குற்றச்சாட்டை, அவமரியாதையை, உணர்ச்சி பூர்வமான விலகலை, ரகசியத்தை, அல்லது உடன்படிக்கையைக் கைவிடும் எண்ணங்களை நோக்கி தள்ளத் தொடங்கினால், நமக்கு ஆவிக்குரிய பகுத்தறிவு தேவை. கேள்வி இனி வெறுமனே, “நான் ஏன் விரக்தி அடைகிறேன்?” என்பதல்ல. ஆழமான கேள்வி, “இந்த விரக்தி எங்கள் திருமணத்தை எங்கே கொண்டுசெல்ல முயற்சிக்கிறது?” என்பதாக மாறுகிறது. வீட்டைப் பிரிக்க முயற்சிப்பது எதுவென்று அடையாளம் காணத் தவறும் அளவுக்கு நாம் ஒருவருக்கொருவர் சண்டையிட்டு நேரத்தை செலவழிக்க முடியும். மத்தேயு 12ஆம் அதிகாரத்தில் பின்னர் இயேசு, “தனக்குள்ளே பிரிந்திருக்கிற எந்தப் பட்டணமும் வீடும் நிலைநிற்பதில்லை” என்று சொல்கிறார். பிரிவினையின் அழிவுசக்தியை எதிரி புரிந்துகொள்கிறான், எனவே அவனுடைய தந்திரோபாயங்களில் ஒன்று, ஒன்றாகச் சண்டையிட வேண்டியவர்களை ஒருவருக்கொருவர் சண்டையிடும் மக்களாக மாற்றுவதாகும்.

பெற்றோர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளைப் பற்றியும் இதே பகுத்தறிவை வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். சில நேரங்களில் எதிரி உடனடியாக ஒரு பிள்ளையை தேவனிடமிருந்து முற்றிலும் இழுத்துச் செல்ல முயற்சிப்பதில்லை. அவன் தேவனுடைய காரியங்களுக்கான அவர்களது ருசியை பலவீனப்படுத்துவதன் மூலம் தொடங்குகிறான். ஜெபம் மெதுவாக அலுப்பூட்டுவதாக மாறுகிறது. ஆராதனை தேவையற்றதாகிறது. சபை அசௌகரியமானதாகிறது. வேதாகம எல்லைகள் நியாயமற்றவையாகத் தோன்றத் தொடங்குகின்றன. நம்பிக்கைகளை பலவீனப்படுத்தும் உறவுகள் மேலும் மேலும் முக்கியமானதாகத் தோன்றத் தொடங்குகின்றன, அதே நேரத்தில் விசுவாசத்தை பலப்படுத்தும் உறவுகள் கட்டுப்பாடுள்ளதாகத் தோன்றத் தொடங்குகின்றன. இந்த நகர்வு ஆரம்பத்தில் சிறியதாகத் தோன்றலாம், ஆனால் ஆவிக்குரிய யுத்தத்தைப் புரிந்துகொள்ளும் பெற்றோர்கள் திசை இலக்காக மாறுவதற்கு முன்பே திசையை அடையாளம் காணக் கற்றுக்கொள்கிறார்கள். நாம் வெறுமனே நமது பிள்ளைகளின் நடத்தைக்கு எதிர்வினையாற்றுவதில்லை. அவர்களது இதயங்களை, ருசிகளை, அடையாளத்தை, எதிர்காலத்தை வடிவமைக்க முயற்சிப்பது என்ன என்று புரிந்துகொள்ள பகுத்தறிவுக்காக நாம் ஜெபிக்கிறோம்.

நம்மைப் பற்றியும் இந்த பகுத்தறிவு நமக்குத் தேவை, ஏனெனில் ஆவிக்குரிய விலகல் ஒரே இரவில் அரிதாகவே நிகழ்கிறது. ஒருவேளை நாம் தொடர்ந்து ஜெபித்த ஒரு காலம் இருந்திருக்கலாம், ஆனால் மெதுவாக ஜெபம் அரிதாகிவிட்டது. ஒருவேளை நமது மனதில்

நுழைவதை நாம் கவனமாகக் காத்திருந்தோம், ஆனால் படிப்படியாக நமது எல்லைகள் பலவீனமடைந்தன. ஒருவேளை ஆராதனை ஒருகாலத்தில் நம்மிடமிருந்து இயல்பாக பாய்ந்தது, ஆனால் ஏமாற்றமோ புண்பாடோ மெதுவாக நமது குரலை அமைதிப்படுத்தியது. ஒருவேளை நாம் இன்னும் சபைக்குச் செல்கிறோம், பாடல்களைத் தெரிந்திருக்கிறோம், மொழியைப் புரிந்துகொள்கிறோம், வெளியில் இருந்து ஆவிக்குரியமாக ஆரோக்கியமாகத் தெரிகிறோம், ஆனால் உள்ளூர், நாம் ஒருகாலத்தில் நின்ற இடத்திலிருந்து அமைதியாக நம்மை விலக்கிக்கொண்டிருக்கிறது ஏதோ ஒன்று. நாம் தேவனை கைவிடவில்லை, ஆனால் தூரத்தை உருவாக்க அழுத்தத்திற்கு அனுமதித்திருக்கலாம். அது அடையாளம் காணப்பட வேண்டிய ஆவிக்குரிய யுத்தமாகும்.

எதிரி பெரும்பாலும் அழிவுக்கு முன் திசைதிருப்புதலுடன் தொடங்குகிறான். திசைதிருப்பப்பட்ட ஒரு கிறிஸ்தவன் தேவனை நம்புவதை நிறுத்த வேண்டிய அவசியமில்லை; நாம் வெறுமனே தேவனுக்கு நமது முழு கவனத்தையும் கொடுப்பதை நிறுத்திவிடுகிறோம். திசைதிருப்புதல் இறுதியில் மனமுடைவை உருவாக்கலாம், மனமுடைவு இறுதியில் பிரிவினையை உருவாக்கலாம். ஒரு மனமுடைந்த விசுவாசி எதிர்பார்ப்பை மெதுவாக இழந்துகொண்டே சபைக்குச் செல்வதைத் தொடரலாம். ஒரு பிரிந்த குடும்பம் இதயங்கள் அமைதியாக இன்னும் தூரமாகி வரும்போது ஒரே கூரையின் கீழ் வாழ்வதைத் தொடரலாம். ஒருவர் தனிப்பட்ட முறையில் ஆவிக்குரியமாக சோர்வடைந்தும் பொது இடத்தில் ஒரு ஆரதிப்பவனாகவே தோன்றலாம். எதிரி நமது கவனத்தைப் பெறுவதை படிப்படியாக மாற்ற முடிந்தால், இறுதியில் நமது பாசத்தைப் பெறுவதையும் அவனால் பாதிக்க முடியும். இதனால்தான் ஒவ்வொரு திசைதிருப்புதலையும் தீங்கற்றதாக நாம் தள்ளிவிட முடியாது. அது நம்மை எங்கே அழைத்துச் செல்கிறது என்று நாம் கேட்க வேண்டும்.

அந்த அழுத்தத்துடன் வரும் எண்ணங்களையும் நாம் கவனிக்க வேண்டும். ஒரு எண்ணம் நமது சொந்தக் குரலைப் போலவே ஒலிக்கலாம், ஆனாலும் தேவனுடைய வார்த்தைக்கு மாறான ஒரு இடத்திற்கு நம்மை இட்டுச்செல்லலாம். “நான் ஒருபோதும் மாற மாட்டேன்,” “என் பிள்ளைகள் ஒருபோதும் தேவனுக்கு ஊழியம் செய்யப்போவதில்லை,” “நான் ஜெபிக்கும்போது ஒன்றும் நடப்பதில்லை,” “என் திருமணத்தை மீட்டெடுக்க முடியாது,” “என்னைப் பற்றி உண்மையிலேயே யாரும் கவலைப்படுவதில்லை,” அல்லது “தேவன் என்னை மறந்துவிட்டார்” போன்ற எண்ணங்கள் வெறுமனே நமது மனதில் நுழைந்த காரணத்தினாலேயே தானாக நமது ஒப்புதலைப் பெற முடியாது. இங்குதான் இந்த படிப்பின் மையக் கருப்பொருள் வெளிப்படத் தொடங்குகிறது: ஆவிக்குரிய யுத்தம் வெறுமனே நம்மைத் தாக்குவதைப் பற்றியது மட்டுமல்ல; அது நமது ஒப்புதலைப் பெற முயற்சிப்பதைப் பற்றியது. எதிரி ஒரு எண்ணத்தை அறிமுகப்படுத்த முடியும், ஆனால் ஒரு எண்ணம் நமது மனதில் நுழைவதற்கும் நமது இதயங்கள் அதனுடன் ஒரு ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திடுவதற்கும் இடையே ஒரு வேறுபாடு இருக்கிறது.

அடிமைத்தனம் நடத்தையாக மாறுவதற்கு முன், பெரும்பாலும் எங்காவது ஒரு ஒப்பந்தம் இருக்கிறது. கசப்பு நம்மைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கு முன், கோபமாக இருக்கும் உரிமை நமக்கு உண்டு என்று நாம் ஒப்புக்கொள்கிறோம். பயம் நமது வாழ்க்கையை ஆதிக்கம்

செலுத்துவதற்கு முன், நடக்கக்கூடியது தேவன் வாக்குத்தத்தம் செய்ததை விட பெரியது என்று நாம் ஒப்புக்கொள்கிறோம். தனிமைப்படுத்துதல் நமது வாழ்க்கை முறையாக மாறுவதற்கு முன், தனியாக இருப்பது பாதுகாப்பானது என்று நாம் ஒப்புக்கொள்கிறோம். சமரசம் இயல்பானதாக மாறுவதற்கு முன், கீழ்ப்படிதல் மிக அதிக விலை என்று நாம் ஒப்புக்கொள்கிறோம். நம்பிக்கையின்மை நமது மொழியைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கு முன், நமது தற்போதைய சூழ்நிலைகளுக்கு நமது எதிர்காலத்தை வரையறுக்கும் அதிகாரம் உண்டு என்று நாம் ஒப்புக்கொள்கிறோம். இதனால்தான் ஒப்புதலுக்கான போர் மிகவும் முக்கியமானது. எண்ணத்தை அடையாளம் காணவும், அதன் திசையைக் கண்டறியவும், அதை தேவனுடைய வார்த்தையுடன் ஒப்பிடவும், தேவன் சொன்னதற்கு முரணான எதற்கும் நமது ஒப்புதலைக் கொடுக்க மறுக்கவும் நாம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

அடிமைத்தனம் நடத்தையாக மாறுவதற்கு முன், பெரும்பாலும் எங்காவது ஒரு ஒப்பந்தம் இருக்கிறது.

1 பேதுரு 5:8-9 (KJV) சொல்கிறது, “தெளிந்த புத்தியுள்ளவர்களாயும் விழித்திருக்கிறவர்களாயும் இருங்கள்; ஏனெனில் உங்கள் எதிராளியாகிய பிசாசானவன் கெர்ச்சிக்கிற சிங்கம்போலச் சுற்றித்திரிந்து, எவனை விழுங்கலாமோ என்று வகைதேடுகிறான். விசுவாசத்தில் உறுதியாய் நின்று அவனுக்கு எதிர்த்து நில்லுங்கள்...” பகுதியின் வரிசையைக் கவனியுங்கள். தெளிந்த புத்தியுள்ளவர்களாக இருக்கவும், விழித்திருக்கவும், பின்பு எதிர்த்து நிற்கவும் நமக்குச் சொல்லப்படுகிறது. ஆவிக்குரிய விழிப்புணர்வு ஆவிக்குரிய எதிர்ப்பிற்கு முன் வருகிறது. நாம் அடையாளம் காண மறுப்பதை பயனுள்ள முறையில் எதிர்க்க முடியாது. நமக்குள் நடப்பதன் திசையை ஆராயும் ஆவிக்குரிய ஒழுக்கத்தை நாம் வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று இது அர்த்தப்படுத்துகிறது. இது என்னை தேவனுக்கு நெருக்கமாக்குகிறது அல்லது தூரமாக்குகிறது? இது என்னை ஜெபிக்க வைக்கிறது அல்லது ஜெபத்தைத் தவிர்க்க வைக்கிறது? இது மன்னிப்பை உருவாக்குகிறது அல்லது கசப்பை ஊட்டுகிறது? இது என் திருமணத்தை பலப்படுத்துகிறது அல்லது பிரிவினையை உருவாக்குகிறது? இது என் நம்பிக்கைகளை பலப்படுத்துகிறது அல்லது மெதுவாக அவற்றை பேரம்பேசி விட்டுவிடுகிறது? இது என் பிள்ளைகளின்மேல் விசுவாசத்தைப் பேச வைக்கிறது, அல்லது அவர்களது எதிர்காலத்தைப் பற்றி தொடர்ந்து பயத்தைப் பேசுகிறேனா? இது என்னை என் விசுவாசத்தைப் பலப்படுத்தும் மக்களை நோக்கி இழுக்கிறது, அல்லது அவர்களிடமிருந்து என்னைத் தனிமைப்படுத்திக்கொள்ள வற்புறுத்துகிறது?

திசை முக்கியமானது, ஏனெனில் தேவனை மறுதலிக்க எதிரிக்கு அவசியமாக நாம் தேவையில்லை. சில நேரங்களில் அவனுக்கு நாம் தொடர்ந்து தேவனிடமிருந்து சிறிய அடிகள் விலகிச் செல்வது மட்டுமே தேவை. ஆனால் அழுத்தம் நம்மை எங்கே இட்டுச்செல்ல முயற்சிக்கிறது என்பதை நாம் அடையாளம் கண்டவுடன், ஏதோ ஒன்று மாறுகிறது. நாம் உணரும், நினைக்கும், அனுபவிக்கும் அனைத்தையும் செயலற்று ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டிய

அவசியமில்லை. திசையை அடையாளம் கண்டு ஒரு ஆவிக்குரிய முடிவை எடுக்க முடியும்: “இது என்னை எங்கே கொண்டுசெல்ல முயற்சிக்கிறது என்று நான் காண்கிறேன், அங்கே செல்ல நான் மறுக்கிறேன்.” அதுவே எதிர்ப்பின் ஆரம்பம்.

இருப்பினும், ஆவிக்குரிய எதிர்ப்புக்கு ஒரு வரிசை இருக்கிறது என்று வேதாகமம் வெளிப்படுத்துகிறது. நாம் விரும்பியபடி வெறுமனே எதிர்க்க முடியாது. யாக்கோபு 4:7 (KJV) சொல்கிறது, “அப்படியிருக்க, தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்திருங்கள், பிசாசுக்கு எதிர்த்து நில்லுங்கள், அப்பொழுது அவன் உங்களைவிட்டு ஓடிப்போவான்.” பிசாசு ஓடிப்போவான் என்ற வாக்குத்தத்தத்தை நாம் நேசிப்பதால், அந்த வசனத்தின் இரண்டாம் பாதியை நாம் அடிக்கடி வலியுறுத்துகிறோம். ஆனாலும் எதிர்க்கும் அதிகாரத்திற்கு முன்பே கீழ்ப்படியுங்கள் என்ற அறிவுறுத்தல் வருகிறது. எதிர்ப்பு வருவதற்கு முன், சரணடைதல் வர வேண்டும். நம்மைக் கட்டுப்படுத்த முயற்சிப்பதை எதிர்கொள்வதற்கு முன், நாம் முதலில் தேவனுடைய அதிகாரத்தின் கீழ் முழுமையாக நம்மை வைக்க வேண்டும். ஆவிக்குரிய கீழ்ப்படிதலை நிராகரித்துக்கொண்டே ஆவிக்குரிய அதிகாரத்தைக் கோர முடியாது.

இது ஒப்புதலுக்கான போரின் முதல் முக்கிய கொள்கைக்கு நம்மை இட்டுச்செல்கிறது: நமக்கு எதிரானதை நாம் பயனுள்ள முறையில் எதிர்க்க முடியும் முன், நமக்குள் இருப்பதை நாம் சரணடைய வேண்டும். ஆவிக்குரிய யுத்தம் கூக்குரலிடுவதன் மூலம் தொடங்குவதில்லை. அது கீழ்ப்படிதலுடன் தொடங்குகிறது.

◆ தியானித்து எழுதுங்கள்

என் வாழ்க்கையில் அழுத்தம் என்னை எங்கே இட்டுச்செல்ல முயற்சிக்கிறது? நாம் என்ன உணர்கிறோம் என்று மட்டும் நினைப்பதற்குப் பதிலாக, அழுத்தத்தின் பின்னணியில் உள்ள திசையை அடையாளம் காணுங்கள். அது நம்மை ஜெபத்தை, கீழ்ப்படிதலை, மன்னிப்பை, விசுவாசத்தை நோக்கி நகர்த்துகிறதா, அல்லது தனிமைப்படுத்துதலை, சமரசத்தை, கசப்பை, பயத்தை, மனமுடைவை நோக்கி நகர்த்துகிறதா?

பாகம் 01

கீழ்ப்படிதலே ஆவிக்ஞரிய யுத்தத்தின் முதல் செயல்

01

“அப்படியிருக்க, தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்திருங்கள், பிசாசுக்கு எதிர்த்து நில்லுங்கள், அப்பொழுது அவன் உங்களைவிட்டு ஓடிப்போவான்.”

யாக்கோபு 4:7 (KJV)

யாக்கோபு 4:7 ஆவிக்குரிய யுத்தத்தைப் பற்றிய வேதாகமத்தின் மிகத் தெளிவான அறிவுறுத்தல்களில் ஒன்றைத் தருகிறது, ஆனால் தேவன் கொடுத்த வரிசையிலேயே நாம் அந்த வசனத்தைப் படிப்பது முக்கியம். “பிசாசுக்கு எதிர்த்து நில்லுங்கள், அப்பொழுது அவன் உங்களைவிட்டு ஓடிப்போவான்” என்ற வார்த்தைகளைப் பற்றி நாம் அடிக்கடி உற்சாகமடைகிறோம், ஏனெனில் வசனத்தின் முடிவில் விவரிக்கப்பட்ட வெற்றியை நாம் விரும்புகிறோம். எதிரி ஓடிப்போக வேண்டும் என்று நாம் விரும்புகிறோம். சோதனையிலிருந்து விடுதலை, அடிமைத்தனத்திலிருந்து மீட்பு, வீடுகளில் வெற்றி, மனதில் சமாதானம், திருமணங்களில் மீட்பு, பிள்ளைகள்மேல் பாதுகாப்பு ஆகியவற்றை நாம் விரும்புகிறோம். ஆனாலும் பிசாசை எதிர்த்து நிற்கும்படி வேதாகமம் நமக்குச் சொல்வதற்கு முன், அது இன்னொரு கட்டளையைத் தருகிறது: “தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்திருங்கள்.” நாம் புறக்கணிக்க முடியாத ஒரு தெய்வீக வரிசை இங்கே இருக்கிறது. கீழ்ப்படிதல் முதலில் வருகிறது, எதிர்ப்பு இரண்டாவதாக வருகிறது, எதிரி ஓடிப்போவது அதன் விளைவாகும். வரிசையை மாற்றி அதே முடிவை நாம் எதிர்பார்க்க முடியாது.

இது நம் அனைவருக்குள்ளும் இருக்கும் ஒன்றை எதிர்கொள்கிறது, ஏனெனில் சரணடைதலை எப்போதும் விரும்பாமலேயே நாம் இயல்பாக அதிகாரத்தை விரும்புகிறோம். தேவன் நம்மை விடுவிக்க வேண்டும் என்று நாம் விரும்புகிறோம், ஆனால் என்ன மாற வேண்டும் என்று அவர் நமக்குச் சொல்வதை எப்போதும் விரும்புவதில்லை. தேவன் நம் ஜெபங்களுக்கு பதிலளிக்க வேண்டும் என்று நாம் விரும்புகிறோம், ஆனால் சில நேரங்களில் நமது முடிவுகள்மேல் முழு கட்டுப்பாடும் நமக்கு இன்னும் வேண்டும். சங்கிலிகளை உடைக்க வேண்டும் என்று அவரிடம் நாம் விரும்புகிறோம், அதே சமயம் அந்த சங்கிலிகளுடன் தொடர்புடைய பழக்கங்களை நாம் தொடர்ந்து பாதுகாக்கிறோம். இருள்மீது வெற்றியை நாம் விரும்புகிறோம், ஆனால் இருளுக்கு அணுகல் கொடுக்கப்பட்டிருக்கக்கூடிய ஒவ்வொரு பகுதியையும் தேவன் ஆராய அனுமதிக்காமல். ஆனாலும் ஆவிக்குரிய அதிகாரம் கீழ்ப்படிதலிலிருந்து சுயேச்சையாக செயல்படுவதில்லை. “பிசாசே, என் வாழ்க்கையின் இந்தப் பகுதியை நீ கட்டுப்படுத்த முடியாது” என்று உண்மையாகச் சொல்லிக்கொண்டே, அதே நேரத்தில் தேவனிடம், “நீரும் இந்தப் பகுதியைக் கட்டுப்படுத்த முடியாது” என்று சொல்ல முடியாது. நமது வாழ்க்கையின் ஒரு பகுதி தேவனுடைய அதிகாரத்திற்கு வெளியே இருந்தால், அதே பகுதியில் தேவனுடைய அதிகாரத்தை பயனுள்ள முறையில் செலுத்த நாம் எதிர்பார்க்க முடியாது.

இதனால்தான் ஆவிக்குரிய யுத்தத்தைப் பற்றி நாம் கற்றுக்கொள்ளக்கூடிய மிக முக்கியமான கொள்கைகளில் ஒன்று இதுவாகும்: நமது எதிர்ப்பு நமது சரணடைதலைப் போலவே பயனுள்ளதாக இருக்கும். நாம் சத்தமாகப் பேசலாம், உணர்ச்சிவசப்பட்டு ஜெபிக்கலாம், மீண்டும் மீண்டும் கண்டிக்கலாம், தீவிரமாக வெற்றியை அறிவிக்கலாம்,

ஆனால் சத்தமளவு ஆவிக்குரிய அதிகாரத்தின் மூலமல்ல. நமது வாழ்க்கை தேவனுடைய அதிகாரத்தின் கீழ் வரும்போது ஆவிக்குரிய அதிகாரம் தொடங்குகிறது. தீவிரமான ஜெபத்தில் தவறு எதுவும் இல்லை. நமது ஆவிக்குள் ஆழமாக ஏதோ ஒன்று தேவனிடம் கூக்குரலிடும்போது நமது ஜெபங்கள் சத்தமாகும் தருணங்கள் உண்டு. வேதாகமத்தில் கூக்குரல், அழுகை, பிரசவவேதனை, மகிழ்ச்சி, தீவிர ஆராதனை அனைத்தும் உண்டு. ஆனால் உணர்ச்சி தீவிரத்தை ஆவிக்குரிய ஆளுகையுடன் நாம் ஒருபோதும் குழப்பக்கூடாது. நாம் சத்தமாகிறோம் என்பதற்காக மட்டுமே சக்திவாய்ந்தவர்களாக மாறுவதில்லை. நமது அதிகாரம் இயேசு கிறிஸ்துவுடனான நமது உறவிலிருந்தும், அவருக்கு நம்மை சரணடையச் செய்யும் நமது விருப்பத்திலிருந்தும் வருகிறது.

இந்த வேறுபாடு மிகவும் முக்கியமானது, ஏனெனில் உணர்ச்சி ஒத்திசைவற்றது, ஆனால் சரணடைதல் ஒரு நிலையான வாழ்க்கை முறையாக மாறலாம். ஞாயிற்றுக்கிழமை உணர்ச்சி வலிமையாகவும் திங்கட்கிழமை தளர்ச்சியாகவும் இருக்கலாம். ஆராதனையின்போது உணர்ச்சி எழலாம், சோதனை வரும்போது மறைந்துவிடலாம். ஒரு மணி நேரம் நாம் வெற்றி பெற்றதாக உணர்ச்சி நமக்குத் தோன்றச்செய்யலாம், ஆனால் தற்காலிக உணர்வை விட ஆழமான ஏதோ ஒன்றை சரணடைதல் நமக்குத் தருகிறது. சரணடைதல் நமது வாழ்க்கையை தேவனுடைய அதிகாரத்தின்மேல் நிலைநிறுத்துகிறது. நமது எண்ணங்கள், ஆசைகள், மனப்பான்மைகள், ருசிகள், உறவுகள், முடிவுகள், எதிர்காலம் ஆகியவற்றை அவருக்கு சமர்ப்பிக்கும்போது, நமது ஆளுமையின் பலத்திலிருந்து ஆவிக்குரிய அழுத்தத்தை எதிர்க்க நாம் முயற்சிக்கவில்லை. நாம் அவருடைய அதிகாரத்தின் கீழ் நிற்கிறோம். இதனால்தான் நாம் தேவனுக்குக் கீழ்ப்படியவில்லை என்றால், ஆவிக்குரிய அதிகாரத்திலிருந்து அல்ல, வெறும் உணர்ச்சியிலிருந்து எதிர்க்கிறோம் என்பதை நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

எனவே, கீழ்ப்படிதல் என்பது ஒரு ஜெப ஆராதனையின்போது, “கர்த்தாவே, நான் சரணடைகிறேன்” என்று சொல்வதை விட மிக அதிகமானது. கீழ்ப்படிதல் கீழ்ப்படிதலின் மூலம் தெரியவரும். லூக்கா 6:46 (KJV) இல் இயேசு கேட்டார், “என்னைக் கர்த்தாவே, கர்த்தாவே என்று நீங்கள் சொல்லி, நான் சொல்லுகிறவைகளின்படி நீங்கள் செய்யாதிருப்பதென்ன?” “கர்த்தர்” என்ற வார்த்தை அதிகாரத்தைக் குறிக்கிறது. இயேசு கர்த்தராக இருந்தால், நமது வாழ்க்கையை வழிநடத்த அவருக்கு உரிமை உண்டு. அவருடைய வார்த்தை நமது ஆசைகளுக்கு முரணாக இருக்கும்போதெல்லாம் இறுதி முடிவை எடுக்கும் உரிமையை தொடர்ந்து ஒதுக்கிவைத்துக்கொண்டு அவரை கர்த்தர் என்று அழைக்க முடியாது. உண்மையான கீழ்ப்படிதல் சொல்கிறது, “தேவனே, நான் விரும்புவதின்மேல் உமக்கு அதிகாரம் உண்டு. நான் பார்ப்பதின்மேல் உமக்கு அதிகாரம் உண்டு. நான் பேசும் விதத்தின்மேல் உமக்கு அதிகாரம் உண்டு. என் உறவுகளின்மேல் உமக்கு அதிகாரம் உண்டு. என் பணத்தின்மேல் உமக்கு அதிகாரம் உண்டு. என் பாலியல்மேல் உமக்கு அதிகாரம் உண்டு. என் திருமணத்தின்மேல் உமக்கு அதிகாரம் உண்டு. நான் என் பிள்ளைகளை வளர்க்கும் விதத்தின்மேல் உமக்கு அதிகாரம் உண்டு. என் லட்சியங்கள், என் காயங்கள், என் கோபம், என் எதிர்காலம், நான் தனிப்பட்டதாக வைத்திருக்க விரும்பும் பகுதிகள்மேல் கூட உமக்கு அதிகாரம் உண்டு.”

ஆவிக்குரிய யுத்தத்தின் முதல் செயல் நாம் நினைப்பதைவிட மிக வேறுபட்டதாகத் தோன்றலாம் என்று இது அர்த்தப்படுத்துகிறது. சில நேரங்களில் யுத்தத்தின் மிக சக்திவாய்ந்த செயல் மனந்திரும்புதலாக இருக்கும். சில நேரங்களில் அது மன்னிப்பாக இருக்கும். சில நேரங்களில் அது நமது தொலைபேசியிலிருந்து ஏதோ ஒன்றை நீக்குவதாக இருக்கும். சில நேரங்களில் அது நமது நம்பிக்கைகளை தொடர்ந்து பலவீனப்படுத்தும் ஒரு உறவை முடிவுக்குக் கொண்டுவருவதாக இருக்கும். சில நேரங்களில் அது நாம் மறைத்து வைத்திருந்த ஒன்றை ஒப்புக்கொள்வதாக இருக்கும். சில நேரங்களில் அது நமது துணையிடம் மன்னிப்பு கேட்பதாக இருக்கும். சில நேரங்களில் அது ஆபத்தானது என்று நாம் அறிந்த ஒரு ஆசையைச் சுற்றி எல்லைகளை வைப்பதாக இருக்கும். சில நேரங்களில் அது நமது வீட்டிற்குள் அனுமதிப்பதை மாற்றுவதாக இருக்கும். சில நேரங்களில் அது, “தேவனே, நான் தவறு செய்திருக்கிறேன்” என்று ஒப்புக்கொள்வதாக இருக்கும். இந்தச் செயல்கள் வெளிப்படையாகத் தோன்றாமல் இருக்கலாம், ஆனால் அவை ஆவிக்குரிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒன்றைக் குறிக்கின்றன: பிரதேசம் மீண்டும் தேவனிடம் ஒப்படைக்கப்படுகிறது.

நமக்குச் சுற்றியுள்ள பிசாசைக் கண்டிப்பதற்கு முன், நமக்குள் இருக்கும் சமரசத்தை தேவன் எதிர்கொள்ள நாம் அனுமதிக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு போராட்டமும் தனிப்பட்ட பாவத்தால் ஏற்படுவதால் அல்ல, ஒவ்வொரு யுத்தமும் நாம் எங்காவது ஒரு கதவைத் திறந்திருக்கிறோம் என்று நிரூபிக்கிறது என்று அர்த்தமல்ல. நீதியுள்ள மனிதர்கள் மகத்தான ஆவிக்குரிய எதிர்ப்பை அனுபவிப்பதை வேதாகமம் தெளிவாகக் காட்டுகிறது. ஆனால் ஆவிக்குரிய யுத்தத்திற்கு நேர்மை தேவை. எதிரி என்ன செய்கிறான் என்று மட்டும் கேட்பதில் நமது சக்தி முழுவதையும் செலவழித்து, தேவன் என்னிடம் என்ன கோருகிறார் என்று கேட்க மறுக்கக்கூடாது. “தேவனே, இதை நீக்கும்” என்று நமது ஜெபம் இருக்க வேண்டிய யுத்தங்கள் உண்டு, ஆனால் “தேவனே, என்னில் என்ன மாற வேண்டும் என்று எனக்குக் காட்டும்” என்று நமது ஜெபம் மாற வேண்டிய யுத்தங்களும் உண்டு.

தாவீது சங்கீதம் 139:23-24 (KJV) இல் இந்த வகையான சரணடைதலின் சக்திவாய்ந்த சித்திரத்தை நமக்குத் தருகிறார்: “தேவனே, என்னை ஆராய்ந்து, என் இருதயத்தை அறிந்துகொள்ளும்; என்னைச் சோதித்து, என் சிந்தனைகளை அறிந்துகொள்ளும். துன்மார்க்க வழி என்னிடத்தில் உண்டோ என்று பார்த்து, நித்திய வழியிலே என்னை நடத்தும்.” தானே சரியாகக் கண்டறிய முடியாத பகுதிகளுக்கு தாவீது தேவனை அழைக்கிறார். அவர் அடிப்படையில் சொல்கிறார், “தேவனே, நான் மற்றவர்களுக்குக் காட்டுவதை மட்டும் ஆராயாதீர். என்னை ஆராயும். என் எண்ணங்களை ஆராயும். மறைந்திருப்பதை வெளிப்படுத்தும். என்னில் தவறான திசையில் என்னைக் கொண்டுசெல்லும் எதையும் எனக்குக் காட்டி, பின்பு என்னை வேறுவிதமாக நடத்தும்.” அது ஒரு யுத்த ஜெபம், ஏனெனில் சரணடைதல் தேவனுக்கு முரணான எதனுடனும் நமது ஒப்புதலை நீக்குகிறது.

இது நமது வீடுகளில் குறிப்பாக முக்கியமாகிறது. பிரிவினை வளரக்கூடிய ஒரு குழந்தையை உருவாக்கும் மனப்பான்மைகளை சரணடைய மறுத்துக்கொண்டே, எதிரியின் தாக்குதலுக்கு எதிராக நமது குடும்பங்களுக்காக ஜெபிப்பது எளிது. நமது துணையிடம்

தொடர்ந்து அவமரியாதையாகப் பேசிக்கொண்டே நமது திருமணத்தில் சமாதானத்திற்காக ஜெபிக்க முடியும். சபைக் கட்டிடத்திற்குள் மட்டும் செயல்படும் ஒரு கிறிஸ்தவத்தை நமது பிள்ளைகள் காணும்படி அனுமதித்துக்கொண்டே, அவர்கள் தேவனை நேசிக்க வேண்டும் என்று ஜெபிக்க முடியும். நமது பெருமையைப் பாதுகாத்துக்கொண்டே ஒற்றுமைக்காக ஜெபிக்க முடியும். புண்பாட்டை மீண்டும் மீண்டும் நினைவுகூர்ந்துகொண்டே கசப்புக்கு எதிராக ஜெபிக்க முடியும். தேவனுடைய சமூகத்தின் இடங்களாக நமது வீடுகள் மாற வேண்டும் என்று ஜெபித்துக்கொண்டே, அந்த வீடுகளை நாம் கேட்கும் காரியத்திற்கு எதிராகச் செயல்படும் வார்த்தைகள், பொழுதுபோக்கு, உரையாடல்கள், மனப்பான்மைகளால் தொடர்ந்து நிரப்பலாம்.

நமது ஜெபங்களுக்கும் நமது வாழ்க்கைக்கும் இடையே ஒப்புதல் இருக்க வேண்டும். “தேவனே, என் பிள்ளைகளைக் காத்தருளும்” என்று நாம் ஜெபித்தால், நமது பெற்றோர்முறை அந்த ஜெபத்துடன் ஒத்துழைக்க வேண்டும். “தேவனே, என் திருமணத்தை மீட்டெடும்” என்று நாம் ஜெபித்தால், நமது வார்த்தைகளும் நடத்தையும் மீட்டபுடன் ஒத்துழைக்க வேண்டும். “தேவனே, எனக்கு தூய இருதயத்தைத் தாரும்” என்று நாம் ஜெபித்தால், நமது டிஜிட்டல் பழக்கங்கள் தூய்மையுடன் ஒத்துழைக்க வேண்டும். “தேவனே, எனக்கு சமாதானத்தைத் தாரும்” என்று நாம் ஜெபித்தால், கோபம், பயம், ஒப்பீடு, கவலையை உருவாக்கும் காரியங்களை நாம் தொடர்ந்து நமது மனதிற்கு ஊட்டுகிறோமா என்று ஆராய வேண்டும். கீழ்ப்படிதல் என்பது நாம் மாற்ற தயாராக இல்லாத ஒரு திசையை ஆசீர்வதிக்கும்படி தேவனிடம் கேட்பதை நிறுத்திவிட்டு, திசையை அவர் தீர்மானிக்க அனுமதிப்பதாகும்.

கெத்செமனேயில் இயேசு இதை முழுமையாக நிரூபிக்கிறார். லூக்கா 22:42 (KJV) அவருடைய ஜெபத்தைப் பதிவு செய்கிறது: “பிதாவே, உமக்குச் சித்தமானால் இந்தப் பாத்திரத்தை என்னைவிட்டு எடுத்துப்போடும்; ஆகிலும் என் சித்தத்தின்படியல்ல உம்முடைய சித்தத்தின்படியே ஆகக்கடவது.” இயேசு தான் விரும்பியதை வெளிப்படுத்தினார், ஆனால் தன் ஆசையை முன்னிருந்த பணிக்கு அவர் சமர்ப்பித்தார். வேதாகம கீழ்ப்படிதல் நமக்கு உணர்வுகள், விருப்பங்கள், பயங்கள், அல்லது ஆசைகள் இல்லை என்று அர்த்தமல்ல. கீழ்ப்படிதல் என்பது அவை இனி இறுதி அதிகாரத்தை வைத்திருக்காது என்பதாகும். “ஆகிலும் என் சித்தத்தின்படியல்ல” என்று சொல்லிக்கொண்டே நாம் உணர்வதை சரியாக தேவனிடம் சொல்ல முடியும். சரணடைதலின் இதைவிட வலிமையான வாக்கியம் வேறு இல்லை. என் உணர்ச்சிகளுக்கு இறுதி வார்த்தை இல்லை. என் ருசிக்கு இறுதி வார்த்தை இல்லை. என் புண்பாட்டிற்கு இறுதி வார்த்தை இல்லை. என் பயத்திற்கு இறுதி வார்த்தை இல்லை. என் திட்டங்களுக்குக் கூட இறுதி வார்த்தை இல்லை. தேவனுக்கே அது உண்டு.

இதனால்தான் சரணடைதல் பலவீனம் அல்ல. தேவனுடைய ராஜ்யத்தில், சரணடைதல் உண்மையில் ஆவிக்குரிய பலத்திற்கான பாதையாகும். கட்டுப்பாட்டை பராமரிப்பதே பலம் என்று உலகம் நமக்குக் கற்பிக்கிறது, ஆனால் யாருக்கு நாம் கட்டுப்பாட்டை சரணடைந்திருக்கிறோம் என்பதை அறிவதிலிருந்தே பலம் வருகிறது என்று ராஜ்யம் நமக்குக் கற்பிக்கிறது. நாம் எதிரிக்கு சரணடையவில்லை. எதிரியை எதிர்க்க முடியும்படி நாம் தேவனுக்கு சரணடைகிறோம். இருளுக்கு எதிராக நிற்க முடியும்படி நாம் இயேசுவுக்கு

முன்பாக பணிகிறோம். தேவனுக்கு முன்பாக முழங்கால்படியிடும் விசுவாசி, ஒருகாலத்தில் தன்னைக் கட்டுப்படுத்திய அழுத்தங்களுக்கு முன்பாக நிற்க முடியும், ஏனெனில் சரணடைதல் நமது அதிகாரத்தின் மூலத்தை நிலைநிறுத்துகிறது.

மனந்திரும்புதல் ஏன் ஒரு சக்திவாய்ந்த ஆவிக்குரிய ஆயுதமாக இருக்கிறது என்பதையும் இது நமக்குப் புரிய வைக்கிறது. மனந்திரும்புதல் என்பது நாம் செய்த ஒன்றைப் பற்றி குற்ற உணர்ச்சி அடைவது மட்டுமல்ல. வேதாகம மனந்திரும்புதல் ஒரு திசை மாற்றத்தை உருவாக்கும் மனமாற்றத்தை உள்ளடக்கியது. தேவனுடைய திசையிலிருந்து நம்மை விலக்க முயற்சிக்கும் அழுத்தத்தை ஆவிக்குரிய யுத்தம் உள்ளடக்கியிருந்தால், மனந்திரும்புதல் தேவனை நோக்கி மீண்டும் திரும்பும் முடிவாகும். அந்த வகையில், உண்மையான ஒவ்வொரு மனந்திரும்புதல் செயலும் ஒரு யுத்த செயலாகும். நாம் மனந்திரும்பும்போது, பாவம் நம்மை எடுத்துச்சென்ற திசையுடனான ஒப்பந்தத்தை உடைத்து, தேவனுடனான ஒப்புதலுக்கு நம்மை மீண்டும் கொண்டுவருகிறோம்.

எனவே மனந்திரும்புதலை நாம் ஒருபோதும் அவமானமாகப் பார்க்கக்கூடாது. மனந்திரும்புதல் விடுதலை. மறைந்திருக்கும் காரியங்கள் தொடர்ந்து செல்வாக்கு செலுத்த முடியும் என்பதால் எதிரி நாம் மறைந்திருக்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறான். தேவனிடம் சரணடைக்கப்பட்டதை மாற்ற முடியும் என்பதால் தேவன் நம்மை வெளிச்சத்திற்கு அழைக்கிறார். பெருமை சொல்கிறது, “உன் பிம்பத்தைப் பாதுகாத்துக்கொள்.” மனந்திரும்புதல் சொல்கிறது, “தேவனுடனான உன் உறவைப் பாதுகாத்துக்கொள்.” பெருமை கேட்கிறது, “நான் போராடுவதை அவர்கள் அறிந்தால் மக்கள் என்ன நினைப்பார்கள்?” சரணடைதல் கேட்கிறது, “நான் இதைத் தொடர்ந்து பாதுகாத்தால் ஆவிக்குரியமாக எனக்கு என்ன நடக்கும்?” தோற்றத்தை விட விடுதலையைப் பற்றி நாம் அதிகம் அக்கறை கொள்ள வேண்டிய ஒரு தருணம் வருகிறது.

நம்மில் சிலருக்கு, ஆவிக்குரிய யுத்தத்தில் மிகப்பெரிய முன்னேற்றம், “தேவனே, என் சுற்றி நடப்பதை மாற்றும்” என்று மட்டும் ஜெபிப்பதை நிறுத்திவிட்டு, “தேவனே, என் சுற்றி நடப்பதுடன் ஒப்புக்கொள்ளும் என்னில் உள்ள எதையும் மாற்றும்” என்று ஜெபிக்கத் தொடங்கும்போது தொடங்கலாம். என் இருதயத்தை ஆராயும். என் நோக்கங்களை ஆராயும். என் உரையாடல்களை ஆராயும். என் உறவுகளை ஆராயும். என் பழக்கங்களை ஆராயும். என் தனிப்பட்ட வாழ்க்கையை ஆராயும். யாரும் இல்லாதபோது நான் பார்ப்பதை ஆராயும். நான் மீண்டும் மீண்டும் நினைப்பதை ஆராயும். என் கோபத்தை ஆராயும். என் பெருமையை ஆராயும். என் காயங்களை ஆராயும். என் லட்சியங்களை ஆராயும். என் வீட்டை ஆராயும். இருளுடன் ஒரு ஒப்பந்தமாக மாறிய எதுவும் இருந்தால், நான் அதை சரணடைய முடியும்படி அதை வெளிப்படுத்தும்.

பின்பு, அந்த சரணடைதலின் இடத்திலிருந்து, நாம் எதிர்க்கிறோம்.

நாம் சொல்ல முடியும், “பயமே, இந்த குடும்பத்தின் எதிர்காலத்தை நீ தீர்மானிக்க மாட்டாய், ஏனெனில் இந்த குடும்பம் தேவனுக்குச் சொந்தமானது. கசப்பே, நீ இங்கே வாழ முடியாது, ஏனெனில் நான் மன்னிப்பைத் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறேன். வேசைத்தனமே, நீ என் ருசியை

கட்டுப்படுத்த முடியாது, ஏனெனில் என் சரீரம் இயேசு கிறிஸ்துவுக்குச் சொந்தமானது. பெருமையே, நான் என் துணையை நடத்தும் விதத்தை நீ தீர்மானிக்க மாட்டாய், ஏனெனில் என் திருமணம் தேவனுக்குச் சொந்தமானது. மனமுடைவே, தேவன் என் பிள்ளைகள்மேல் பேசியதை நீ மீண்டும் எழுத முடியாது. புண்பாடே, தேவன் என் வாழ்க்கையில் வைத்திருக்கும் மக்களிடமிருந்து நீ என்னைப் பிரிக்க மாட்டாய். இந்தப் பகுதியை நான் தேவனுக்கு சரணடைந்திருக்கிறேன், எனவே அதை அவரிடமிருந்து இழுக்க முயற்சிக்கும் எதையும் நான் எதிர்ப்பேன்.”

அதுவே வேதாகம வரிசையில் செயல்படும் ஆவிக்குரிய அதிகாரம். தேவனுக்குக் கீழ்ப்படியுங்கள். பிசாசை எதிர்த்து நில்லுங்கள். அவன் ஓடிப்போவான்.

அதுவே வேதாகம வரிசையில் செயல்படும் ஆவிக்குரிய அதிகாரம். தேவனுக்குக் கீழ்ப்படியுங்கள். பிசாசை எதிர்த்து நில்லுங்கள். அவன் ஓடிப்போவான்.

கீழ்ப்படிதலை நாம் புரிந்துகொண்டவுடன், அடுத்த கேள்விக்கு நாம் தயாராகிறோம்: எதிரிக்கு செயல்பட எங்கே இடம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது? எபேசியர் 4:27 (KJV) இல் பவுல் ஒரு குறுகியதாக ஆனால் சக்திவாய்ந்த கட்டளையை நமக்குத் தருகிறார்: “பிசாசுக்கு இடங்கொடாதிருங்கள்.” அணுகல் பெறமுடிந்தால் எதிரிக்கு எப்போதும் உரிமை தேவையில்லை. சில நேரங்களில் அவனுக்கு முழு வீடும் தேவையில்லை. அவனுக்கு ஒரு அறை மட்டும் போதும். இதனால்தான் ஆவிக்குரிய யுத்தத்தின் அடுத்த கட்டம், நாம் சகித்துக்கொண்டிருக்கும் அணுகல் புள்ளிகளை அடையாளம் கண்டு மூடுவதைக் கோருகிறது.

◆ தியானித்து எழுதுங்கள்

நான் முழு கீழ்ப்படிதலை அனுமதிக்காமல் தேவனிடம் வெற்றியைக் கேட்கும் ஒரு பகுதி இருக்கிறதா? யாக்கோபு 4:7 எதிர்ப்பிற்கு முன் கீழ்ப்படிதலை வைக்கிறது. தேவன் மாற்ற வேண்டும் என்று நாம் விரும்பும், ஆனால் அதன்மேல் முழு அதிகாரத்தை அவருக்கு அனுமதிக்காத ஒரு பழக்கம், உறவு, மனப்பான்மை, ரூசி, அல்லது முடிவு இருக்கிறதா?

பாகம் 02

இடம் கொடாதிருங்கள். நாம்
திறந்துவைத்த கதவுகளை மூடுதல்

02

“பிசாசுக்கு இடங்கொடாதிருங்கள்.”

எபேசியர் 4:27 (KJV)

நாம் படிக்கும் மிகக் குறுகிய வசனங்களில் இதுவும் ஒன்று, ஆனாலும் இது ஆவிக்குரிய யுத்தத்தைப் பற்றிய ஒரு மகத்தான கொள்கையை உள்ளடக்கியுள்ளது. “பிசாசுக்கு இடங்கொடாதிருங்கள்” என்று பவுல் சொல்கிறார். இந்த மொழியே நமக்கு ஒரு முக்கியமான காரியத்தைக் கற்பிக்கிறது, ஏனெனில் எதிரிக்கு இடம் கொடுக்கக்கூடாது என்று வேதாகமம் நமக்குச் சொன்னால், நாம் காக்க வேண்டிய பொறுப்புள்ள இடங்கள் நமது வாழ்க்கையில் இருக்க வேண்டும். “இடம்” என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்ட வார்த்தை ஒரு இருப்பிடம், நிலை, அல்லது பிரதேசம் என்ற கருத்தைத் தாங்குகிறது. வேறு வார்த்தைகளில், நமது வாழ்க்கையை செல்வாக்கு செலுத்த ஒரு நிலையை நிலைநிறுத்த முயற்சிக்க எதிரிக்கு நமது வாழ்க்கை முழுவதும் தேவையில்லை. தேவனுக்குச் சொந்தமான பகுதிகள் உண்டு, ஆனால் கவனக்குறைவு, சமரசம், கசப்பு, புண்பாடு, கட்டுப்பாடற்ற ருசிகள், அல்லது மீண்டும் மீண்டும் நடக்கும் கீழ்ப்படியாமை மூலம், ஒருபோதும் சரணடைக்கப்படக்கூடாத பிரதேசத்தை ஏதோ ஒன்று ஆக்கிரமிக்க நாம் அனுமதிக்க முடியும்.

இது ஒரு முக்கியமான வேறுபாடு, ஏனெனில் சில நேரங்களில் கிறிஸ்தவர்கள் வேதாகமம் கொடுப்பதைவிட மிக அதிக அதிகாரத்தை பிசாசுக்குக் கொடுக்கிறோம். எதிரி விரும்பும்போதெல்லாம் விரும்பியதை வெறுமனே எடுத்துக்கொள்ள முடியும் என்பது போல நாம் பேசுகிறோம். ஆனாலும் எபேசியர் 4:27 நம்மேல் பொறுப்பை வைக்கிறது: “இடங்கொடாதிருங்கள்.” நாம் இடமளிக்க மறுக்க வேண்டிய காரியங்கள் உண்டு. நாம் கருத்தில் கொள்ள மறுக்க வேண்டிய மனப்பான்மைகள் உண்டு. நாம் ஊட்ட மறுக்க வேண்டிய ருசிகள் உண்டு. நாம் பங்கேற்க மறுக்க வேண்டிய உரையாடல்கள் உண்டு. நமது நம்பிக்கைகளை தொடர்ந்து பலவீனப்படுத்த அனுமதிக்க மறுக்க வேண்டிய உறவுகள் உண்டு. நிரந்தர வசிப்பிடங்களாக மாற்ற மறுக்க வேண்டிய எண்ண முறைகள் உண்டு. எதிரி பிரதேசத்தைத் தேடுகிறான், ஆனால் அதை அவனுக்குக் கொடுக்காதிருக்க நமக்குப் பொறுப்பு உண்டு.

எபேசியர் 4ஆம் அதிகாரத்தின் சூழல் இதை இன்னும் நடைமுறைப்படுத்துகிறது, ஏனெனில் பவுல் விசித்திரமான அல்லது வெளிப்படையான வெளிப்பாடுகளைப் பற்றி பேசவில்லை. அவர் அன்றாட கிறிஸ்தவ நடத்தையைப் பற்றி பேசுகிறார். அவர் பொய், கோபம், சீரழிந்த பேச்சு, கசப்பு, கடுங்கோபம், தீய பேச்சு, மன்னிக்காமை ஆகியவற்றை குறிப்பிடுகிறார். “பிசாசுக்கு இடங்கொடாதிருங்கள்” என்று பவுல் சொல்லும்போது, ஆவிக்குரிய பிரதேசம் ஒப்படைக்கப்படக்கூடிய வாழ்க்கையின் சாதாரண பகுதிகளைப் பற்றி அவர் பேசுகிறார் என்று இது அர்த்தப்படுத்துகிறது. ஒருவர் ஆழமாக சபையில் ஈடுபட்டிருந்தும் கசப்புக்கு இடம் கொடுக்க முடியும். நாம் தீவிரமாக ஆராதித்துக்கொண்டே கட்டுப்பாடற்ற கோபத்திற்கு இடம் கொடுக்க முடியும். வேதாகமத்தை அறிந்திருந்தும் பெருமைக்கு இடம் கொடுக்க முடியும். நமது வாய்கள் விமர்சனம், குற்றச்சாட்டு, கிண்டல், பயத்தால் தொடர்ந்து நமது வீடுகளை நிரப்ப அனுமதித்துக்கொண்டே நமது குடும்பங்களுக்காக ஜெபிக்க முடியும். ஆபத்து

எப்போதும் நமது வாழ்க்கையில் நுழையும் வெளிப்படையான ஒன்று அல்ல. சில நேரங்களில் ஆபத்து ஆரோக்கியமற்ற ஒன்று தொடர்ந்து இருக்க அனுமதிக்கப்படுவதாகும்.

நாம் ஒரு அறையைக் கொடுக்கத் தயாராக இருந்தால், எதிரிக்கு முழு வீடும் தேவையில்லை என்பதை நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். “என் வாழ்க்கையின் பெரும்பகுதி தேவனுக்குச் சொந்தமானது” என்று நாம் சொல்லலாம், ஆனால் தேவனுக்கான சரணடைதல் ஒருபோதும் ஒரு சதவீதமாக இருக்க நோக்கமாக்கப்படவில்லை. நமது வீடு முழுவதும் இயேசுவுக்குச் சொந்தமானதென்றால், ஒவ்வொரு அறையும் அவருக்குச் சொந்தமானது. நமது பொது வாழ்க்கை அவருக்குச் சொந்தமானது, ஆனால் நமது தனிப்பட்ட வாழ்க்கையும் அப்படியே. நமது ஞாயிற்றுக்கிழமை அவருக்குச் சொந்தமானது, ஆனால் நமது வெள்ளிக்கிழமை இரவும் அப்படியே. நமது ஆராதனை அவருக்குச் சொந்தமானது, ஆனால் நமது பொழுதுபோக்கும் அப்படியே. சபை உரையாடல்கள் அவருக்குச் சொந்தமானவை, ஆனால் வீட்டிற்குப் போகும் வழியில் காரில் நாம் கொள்ளும் உரையாடல்களும் அப்படியே. நமது திருமணம் அவருக்குச் சொந்தமானது. நமது நட்புகள் அவருக்குச் சொந்தமானவை. நமது பணம் அவருக்குச் சொந்தமானது. நமது பாலியல் அவருக்குச் சொந்தமானது. நமது தொலைபேசிகள் அவருக்குச் சொந்தமானவை. நமது எண்ணங்கள் அவருக்குச் சொந்தமானவை. நமது காயங்கள் அவருக்குச் சொந்தமானவை. “மற்ற எல்லாவற்றையும் உம்மால் எடுத்துக்கொள்ள முடியும், ஆனால் இது என்னுடையது” என்று நாம் தேவனிடம் சொல்லும் ஒரு பூட்டிய அறை நமது இதயங்களில் இருக்கக்கூடாது.

தேவனிடமிருந்து நாம் விடுவிக்கப்பட வேண்டும் என்று கேட்கும் அணுகல் புள்ளிகளையே நாம் பாதுகாக்கத் தொடங்கும்போது இது குறிப்பாக தீவிரமாகிறது. சங்கிலியை ரசித்துக்கொண்டே தொடர்ந்து ஒரு சங்கிலியை உடைக்கும்படி தேவனிடம் கேட்க முடியாது. நாம் தொடர்ந்து ஊட்டும் ஒரு ருசியிலிருந்து விடுவிக்கும்படி அவரிடம் கேட்க முடியாது. வேசைத்தனத்தைத் தூண்டும் பொருளை வேண்டுமென்றே பயன்படுத்திக்கொண்டே ஒருவர் தூய்மைக்காக ஜெபித்தால், பிரச்சனை ஜெபத்திற்கு சக்தி இல்லாதது அல்ல. அவர் ஒன்றை ஊட்டிக்கொண்டே அதற்கு எதிராக ஜெபிக்கிறார். கோபத்தை தொடர்ந்து உருவாக்கும் கசப்பு, வெறுப்பு, பயம், கிண்டலை உருவாக்கும் உள்ளடக்கத்தை மணிக்கணக்கில் நுகர்ந்துகொண்டே கோபத்திலிருந்து விடுவிக்கும்படி தேவனிடம் நாம் கேட்டால், முரண்பாட்டை நாம் ஆராய வேண்டும். நமது வாழ்க்கையை மற்றவர்களின் வாழ்க்கையுடன் தொடர்ந்து அளக்கச் செய்யும் உள்ளடக்கத்தை மீண்டும் மீண்டும் நுகர்ந்துகொண்டே ஒப்பீட்டிலிருந்து விடுவிக்கும்படி தேவனிடம் கேட்டால், மூடப்பட வேண்டிய ஒரு அணுகல் புள்ளி இருக்கலாம்.

ஆவிக்குரிய ஒழுக்கம் ஆவிக்குரிய யுத்தத்தின் ஒரு பகுதியாக மாறும் இடம் இதுவே. மிகவும் நடைமுறையான ஒரு எல்லையை நிறுவும்படி தேவன் கேட்கும்போது நாம் சில நேரங்களில் ஏதோ ஒரு அற்புதத்தை நீக்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறோம். “தேவனே, இந்த ஆசையை நீக்கும்” என்று நாம் ஜெபிக்கிறோம், அதே சமயம் அவர் “அதை ஊட்டுவதை நிறுத்து” என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கலாம். “தேவனே, என் மனதைக் காத்தருளும்” என்று நாம் ஜெபிக்கிறோம், அதே சமயம் நமது எண்ணங்களை மாசுபடுத்தும் காரியங்களை தொடர்ந்து நமது கண்களுக்கு முன்பாக வைக்கிறோம். “தேவனே, என் கசப்பை குணமாக்கும்” என்று

நாம் ஜெபிக்கிறோம், அதே சமயம் புண்பாடு மீண்டும் மீண்டும் நினைவுசூரப்பட்டு பலப்படுத்தப்படும் உரையாடல்களுக்கு தொடர்ந்து திரும்புகிறோம். “தேவனே, எனக்கு சமாதானத்தைத் தாரும்” என்று நாம் ஜெபிக்கிறோம், அதே சமயம் நமது ஆவியை தொடர்ந்து கிளர்ச்சியூட்டும் தகவல்களை தொடர்ந்து நுகர்கிறோம். ஜெபம் அவசியமானது, ஆனால் கீழ்ப்படிதலைத் தவிர்ப்பதற்கான ஒரு காரணமாக ஜெபம் ஒருபோதும் வடிவமைக்கப்படவில்லை.

நமக்கு தேவன் விடுவிக்க வேண்டிய சில காரியங்கள் உண்டு, மேலும் தேவன் விலகிச் செல்லும்படி நமக்குச் சொல்லும் வேறு காரியங்களும் உண்டு.

ஆதியாகமம் 39ஆம் அதிகாரத்தில் யோசேப்பு நமக்கு ஒரு சக்திவாய்ந்த உதாரணத்தைத் தருகிறார். போத்திபாரின் மனைவி மீண்டும் மீண்டும் அவனை மயக்க முயற்சித்தபோது, தான் எவ்வளவு ஆவிக்குரியமாக பலமானவன் என்பதை நிரூபிக்க யோசேப்பு அறையில் தங்கவில்லை. ஆதியாகமம் 39:12 (KJV) சொல்கிறது, “அவள் அவன் வஸ்திரத்தைப் பிடித்து, என்னோடே சயனி என்றாள்; அப்பொழுது அவன் தன் வஸ்திரத்தை அவள் கையிலே விட்டு வெளியே ஓடிப்போனான்.” யோசேப்பு ஓடினான். சில நேரங்களில் ஓடுவதே யுத்தம். சில நேரங்களில் ஒரு எண்ணை தடுப்பதே யுத்தம். சில நேரங்களில் ஒரு பயன்பாட்டை நீக்குவதே யுத்தம். சில நேரங்களில் ஒரு உரையாடலிலிருந்து வெளியேறுவதே யுத்தம். சில நேரங்களில் ஒரு வழக்கத்தை மாற்றுவதே யுத்தம். சில நேரங்களில் இனி எங்கும் செல்ல முடியாது என்று முடிவெடுப்பதே யுத்தம். தேவைக்கு அதிகமான சோதனையை எதிர்கொள்வதை ஆவிக்குரிய முதிர்ச்சியுடன் நாம் ஒருபோதும் குழப்பக்கூடாது. ஞானம் கேட்பதில்லை, “விழாமல் நான் எவ்வளவு நெருங்கிச் செல்ல முடியும்?” ஞானம் கேட்கிறது, “தேவன் ஓடும்படி எனக்குச் சொன்ன ஒன்றின் அருகில் நான் ஏன் தொடர்ந்து நிற்க வேண்டும்?”

நமது பலவீனங்கள் அனைத்தும் ஒரே மாதிரியானவை அல்ல என்பதால் இந்தக் கொள்கை குறிப்பாக முக்கியமானது. ஒருவர் குறிப்பிடத்தக்க சோதனையை உருவாக்காமல் ஒன்றை எதிர்கொள்ள முடியும், அதே சமயம் மற்றவருக்கு அதே சூழல் சரணடைய போராடிய ஒரு ருசியைத் தூண்டுகிறது என்பது தெரியும். ஆவிக்குரிய முதிர்ச்சி என்பது நாம் எங்கே பாதிக்கப்படக்கூடியவர்களாக இருக்கிறோம் என்பதை அறியும் அளவுக்கு நேர்மையாக மாறுவதாகும். மற்றவர்கள் அனைவரும் எதைச் சமாளிக்க முடியும் என்பதற்கேற்ப நமது எல்லைகளை நாம் கட்டுவதை நிறுத்திவிட்டு, தேவனுடனான நமது நடையைப் பாதுகாப்பதற்கேற்ப அவற்றைக் கட்டத் தொடங்குகிறோம். ஒரு எல்லை எப்போதும் பலவீனத்தின் சான்று அல்ல. சில நேரங்களில் ஒரு எல்லை நமது பலவீனத்தைப் புரிந்துகொள்ளும் அளவுக்கு நாம் இறுதியாக ஞானமுள்ளவர்களானோம் என்பதற்கான சான்றாகும்.

நீதிமொழிகள் 4:23 (KJV) சொல்கிறது, “எல்லாக் காவலோடும் உன் இருதயத்தைக் காத்துக்கொள்; ஏனெனில் அதிலிருந்து ஜீவனுடைய தோற்றங்கள் புறப்படும்.” ஒன்றைக் காக்க வேண்டும் என்றால் அதைக் காவல் காக்க வேண்டும் என்று அர்த்தம். என்ன இழக்கப்படலாம் என்பதை நாம் புரிந்துகொள்வதால் மதிப்புள்ள காரியங்களை நாம் காவல்

காக்கிறோம். நாம் இரவில் நமது வீடுகளின் கதவுகளைப் பூட்டுகிறோம், கடவுச்சொற்களால் நமது வங்கிக் கணக்குகளைப் பாதுகாக்கிறோம், அந்நியர்களுடன் பேசக்கூடாது என்று நமது பிள்ளைகளுக்குக் கற்பிக்கிறோம், ஆனாலும் சில நேரங்களில் நமது ஆவியின் வாசல்களை முற்றிலும் காவலின்றி விட்டுவிடுகிறோம். நமது கண்கள் மற்றும் காதுகள் வழியாக கிட்டத்தட்ட எதையும் நுழைய அனுமதித்துவிட்டு, நமது எண்ணங்களை கட்டுப்படுத்துவது ஏன் கடினமாகிவிட்டது என்று ஆச்சரியப்படுகிறோம். மீண்டும் மீண்டும் நமக்குள் நுழைவது இறுதியில் நம்மைப் பாதிக்கும் என்று ஆவிக்குரிய எல்லைகள் அங்கீகரிக்கின்றன.

சில உரையாடல்கள் வாசல்கள். புறங்கூறல் சந்தேகத்திற்கும் பிரிவினைக்கும் ஒரு வாசலாக மாறலாம். தொடர்ச்சியான விமர்சனம் கிண்டலுக்கு ஒரு வாசலாக மாறலாம். ஒரு புண்பாட்டைப் பற்றிய மீண்டும் மீண்டும் நடக்கும் உரையாடல்கள் கசப்பு பலமடையும் ஒரு வாசலாக மாறலாம். சில உறவுகள் வாசல்கள், ஏனெனில் சில நபர்களுடன் நேரத்தை செலவழிக்கும் ஒவ்வொரு முறையும், நமது நம்பிக்கைகள் பலப்படுவதற்குப் பதிலாக பலவீனமடைகின்றன. வேதாகமம் எதிர்க்கும்படி நமக்குச் சொல்வதை இயல்பாக்குவதால் சில பொழுதுபோக்கு ஒரு வாசலாக மாறுகிறது. எப்போதாவது ஏற்படும் ஆர்வமாக தொடங்கியது இறுதியில் நமது கவனத்தையும் கற்பனையையும் கட்டுப்படுத்தும் ஒரு வழக்கமாக மாறுவதால் சில டிஜிட்டல் ரூசிகள் வாசல்களாக மாறுகின்றன. தேவன் சொன்னதற்கு முரணான எண்ணங்களை நாம் தொடர்ந்து ஏற்றுக்கொள்ளும்போது மீண்டும் மீண்டும் வரும் எண்ணங்கள் கூட வாசல்களாக மாறலாம்.

நமக்குச் சுற்றியுள்ள எல்லாவற்றைப் பற்றியும் பயப்படுவது பதில் அல்ல என்பதால் நாம் இங்கே கவனமாக இருக்க வேண்டும். கிறிஸ்தவம் பீதியின் வாழ்க்கை அல்ல. ஆவிக்குரிய எல்லைகளின் நோக்கம் பயம் அல்ல; அது பரிசுத்தமாக்குதலாகும். இருள் இயேசுவை விட சக்திவாய்ந்தது என்பதால் நாம் நமது இதயங்களைக் காவல் காக்கவில்லை. தேவன் நமக்கு ஒப்படைத்திருப்பது மதிப்புள்ளது என்பதால் நாம் நமது இதயங்களைக் காவல் காக்கிறோம். நமது சமாதானம், தூய்மை, திருமணங்கள், பிள்ளைகள், விசுவாசம், அழைப்பு, ஆவிக்குரிய உணர்திறன், தேவனுடைய குரலைத் தெளிவாகக் கேட்கும் நமது திறன் ஆகியவற்றை நாம் காத்துக்கொள்கிறோம். எல்லைகள் வெறுமனே நாம் தவிர்க்க முயற்சிப்பதைப் பற்றியது அல்ல. அவை நாம் பாதுகாக்க முயற்சிப்பதைப் பற்றியது.

இது வீட்டிற்குள் குறிப்பாக முக்கியமானது. யோசுவா 24:15 (KJV) இல் யோசுவா சொன்னபோது வேதாகமத்தின் மிக சக்திவாய்ந்த அறிக்கைகளில் ஒன்றை நிறுவினார்: “என்னையும் என் வீட்டாரையும் பொறுத்தமட்டில், நாங்கள் கர்த்தருக்கு ஊழியம் செய்வோம்.” யோசுவா தன் வீட்டின் ஆவிக்குரிய அடையாளத்தை நிறுவினார். தான் தனிப்பட்ட முறையில் நம்பியதை மட்டும் அவர் அறிவிக்கவில்லை. தன் வீடு யாருக்கு ஊழியம் செய்யும் என்பதை அவர் நிறுவினார். ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவ குடும்பமும் இறுதியில் இதே போன்ற முடிவுகளை எடுக்க வேண்டும். நமது வீட்டில் இயல்பானது என்ன? நாம் எதைக் கொண்டாடுவோம்? நாம் எதை நிராகரிப்போம்? நாம் ஒருவருக்கொருவர் எப்படிப் பேசுவோம்? சபை, தலைமைத்துவம், மற்ற விசுவாசிகள், மற்றும் ஒருவரையொருவர் பற்றி நாம் என்ன சொல்வதை நமது பிள்ளைகள் கேட்பார்கள்? நமது தொலைக்காட்சிகள்,

தொலைபேசிகள், இசை, புத்தகங்கள், உரையாடல்கள் மூலமாக என்ன நுழையும்? எந்த மதிப்புகள் நமது வீட்டின் சூழலை வடிவமைக்கும்?

தங்கள் பிள்ளைகள் இறுதியில் எடுக்கும் ஒவ்வொரு முடிவையும் பெற்றோர்களால் கட்டுப்படுத்த முடியாது, ஆனால் தேவன் பிள்ளைகளை நமது பராமரிப்பில் ஒப்படைத்திருக்கும் காலம்வரை, அவர்கள் வளரும் சூழலை சீடராக்க நமக்குப் பொறுப்பு உண்டு. நமது பிள்ளைகளை உலகம் சீடராக்கக்கூடாது என்று ஜெபித்துக்கொண்டே, அவர்களை சீடராக்க உலகத்திற்கு வரம்பற்ற அணுகலைக் கொடுக்க முடியாது. வழிமுறை-நிரல்கள் சீடராக்குகின்றன. பொழுதுபோக்கு சீடராக்குகிறது. நட்புகள் சீடராக்குகின்றன. சமூக ஊடகங்கள் சீடராக்குகின்றன. இசை சீடராக்குகிறது. கேள்வி நமது பிள்ளைகள் செல்வாக்கு பெறுகிறார்களா என்பதல்ல. கேள்வி யார், எது, அவர்களை மிக ஆழமாக செல்வாக்கு செலுத்த அனுமதிக்கப்படுகிறது என்பதே.

இது பயத்தில் பிள்ளைகளை வளர்ப்பதையோ அல்லது வித்தியாசமாக நம்பும் ஒவ்வொரு நபரிடமிருந்தும் அவர்களை தனிமைப்படுத்த முயற்சிப்பதையோ அர்த்தப்படுத்தாது. நமது பிள்ளைகள் இறுதியில் அவர்களது நம்பிக்கைகளைப் பகிர்ந்துகொள்ளாத ஒரு உலகில் எப்படி நிற்பது என்று அறிய வேண்டும். ஆனால் இருளில் எப்படி நிற்பது என்று நமது பிள்ளைகளுக்குக் கற்பிப்பதற்கும், அவர்களை வடிவமைக்க இருளுக்கு தடையற்ற அணுகலை அனுமதிப்பதற்கும் இடையே வேறுபாடு உண்டு. வேதாகம பெற்றோர்முறைக்கு பாதுகாப்பும் தயார்நிலையும் தேவை. அவர்கள் வளரும்போது நாம் எல்லைகளை நிறுவுகிறோம், அதே நேரத்தில் அந்த எல்லைகள் ஏன் இருக்கின்றன என்று நாம் அவர்களுக்குக் கற்பிக்கிறோம், இதனால் இறுதியில் அவர்களது நம்பிக்கைகள் வெறும் பெற்றோரின் நம்பிக்கைகளாக இல்லாமல் தனிப்பட்டதாகும்.

இதே கொள்கை திருமணத்திற்கும் பொருந்தும். வெறுப்பை நமது திருமணத்தில் ஒரு அறையை வாடகைக்கு எடுக்க அனுமதித்துவிட்டு, அது மற்ற ஒவ்வொரு அறையையும் பாதிக்கத் தொடங்கும்போது ஆச்சரியப்படுவதுபோல் நடிக்க முடியாது. அவமரியாதையான மொழியை தொடர்ந்து பயன்படுத்திக்கொண்டே நெருக்கம் ஆரோக்கியமாக இருக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்க முடியாது. மற்றவர்களுடன் ரகசிய உரையாடல்களைப் பாதுகாத்துக்கொண்டே கணவன் மனைவிக்கு இடையே நம்பிக்கை அதிகரிக்க வேண்டும் என்று ஜெபிக்க முடியாது. ஒருவரையொருவர் தோல்விகளை மீண்டும் மீண்டும் நினைவுகூர்ந்துகொண்டே கிருபை மலர வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்க முடியாது. ஏதோ ஒரு கட்டத்தில் ஒரு கணவனும் மனைவியும் ஒன்றாக, “இது நமது வீட்டிற்குள் நுழைந்திருக்கலாம், ஆனால் இங்கே தங்குவதற்கு அனுமதி இல்லை” என்று சொல்ல தயாராக இருக்க வேண்டும்.

ஒருவேளை கோபம் நுழைந்திருக்கலாம். அது தங்க வேண்டியதில்லை.

ஒருவேளை அவநம்பிக்கை நுழைந்திருக்கலாம். அது தங்க வேண்டியதில்லை.

ஒருவேளை ஆபாசம் நுழைந்திருக்கலாம். அது தங்க வேண்டியதில்லை.

ஒருவேளை நிதி பயம் நுழைந்திருக்கலாம். அது தங்க வேண்டியதில்லை.

ஒருவேளை விமர்சனம் இயல்பானதாக மாறியிருக்கலாம். அது தங்க வேண்டியதில்லை.

ஒருவேளை ஜெபம் வீட்டிலிருந்து மறைந்திருக்கலாம். அது திரும்பி வரலாம்.

ஒருவேளை ஆராதனை மறைந்திருக்கலாம். அது திரும்பி வரலாம்.

ஒருவேளை பாசம் குளிர்ச்சியடைந்திருக்கலாம். தேவன் அதை மீட்டெடுக்க முடியும்.

கேள்வி வெறுமனே என்ன நுழைந்திருக்கிறது என்பதல்ல. கேள்வி நாம் எதற்கு தொடர்ந்து இடம் கொடுக்கத் தயாராக இருக்கிறோம் என்பதே.

நமது வாய்கள் நமது வீடுகளின் சூழலை நிறுவ உதவுவதால் நமது வாய்கள் குறித்து நாம் நோக்கமுள்ளவர்களாக மாற வேண்டியிருக்கிறது. தேவனிடம் மீட்டெடுக்கும்படி நாம் கேட்கும் சூழ்நிலைகள்மேல் தொடர்ந்து மரணத்தைப் பேசுவதில் நாம் கவனமாக இருக்க வேண்டும். ஒரு பிரச்சனையை நேர்மையாக ஒப்புக்கொள்வதற்கும் அதன்மேல் தொடர்ந்து நம்பிக்கையின்மையை அறிவிப்பதற்கும் இடையே வேறுபாடு உண்டு. “என் பிள்ளை போராடுகிறான்” என்று நாம் சொல்ல வேண்டியிருக்கலாம், ஆனால் அந்த யதார்த்தத்திலிருந்து, “என் பிள்ளை ஒருபோதும் தேவனுக்கு ஊழியம் செய்யமாட்டான்” என்பதற்குச் செல்வதைப் பற்றி நாம் கவனமாக இருக்க வேண்டும். “எங்கள் திருமணம் ஒரு கடினமான காலகட்டத்தில் இருக்கிறது” என்று நாம் சொல்லலாம், “எங்கள் திருமணம் ஒருபோதும் தப்பிக்காது” என்று அறிவிக்காமல். “நான் உணர்ச்சியில் போராடுகிறேன்” என்று நாம் ஒப்புக்கொள்ளலாம், அந்தப் போராட்டம் நமது நிரந்தர அடையாளமாக மாற அனுமதிக்காமல். நமது எதிர்காலத்தைப் பற்றி தேவன் சொன்னதுடன் தொடர்ந்து ஒப்புக்கொண்டே, யுத்தத்தைப் பற்றிய உண்மையை நாம் சொல்கிறோம்.

இங்குதான் நாம் கடினமான கேள்விகளைக் கேட்கத் தயாராக வேண்டும். தேவன் நம்மை நம்பவைத்திருக்கும் எதை நாம் இயல்பாக்கியிருக்கிறோம்? எந்த உரையாடல்கள் நமது ஆவியை அது கண்டதைவிட மோசமாக விட்டுச்செல்கின்றன? எந்த உறவுகள் மீண்டும் மீண்டும் நமது நம்பிக்கைகளை பலவீனப்படுத்துகின்றன? எந்த டிஜிட்டல் பழக்கங்கள் நமது கற்பனையை வடிவமைக்கின்றன? எந்த புண்பாட்டை நாம் தொடர்ந்து ஊட்டுகிறோம்? நீக்க வேண்டும் என்று தேவனிடம் கேட்டுக்கொண்டே அதே சமயம் பாதுகாத்துக்கொள்ளும் ரகசிய ருசி என்ன? நமது வீட்டில் நாம் என்ன சூழலை உருவாக்குகிறோம்? சபையில் இல்லாதபோது நம்மைப் பார்ப்பதன் மூலம் நமது பிள்ளைகள் கிறிஸ்தவத்தைப் பற்றி என்ன கற்றுக்கொள்கிறார்கள்?

இந்தக் கேள்விகள் குற்ற உணர்ச்சியை உருவாக்க நோக்கமாக்கப்படவில்லை. அவை பகுத்தறிவை உருவாக்க நோக்கமாக்கப்பட்டவை. தேவன் ஒரு திறந்த கதவை வெளிப்படுத்துகிறார், ஏனெனில் நாம் அதை மூட வேண்டும் என்று அவர் விரும்புகிறார். உணர்த்துதல் பிரதேசத்தை மீண்டும் அவரிடம் சரணடைய ஒரு அழைப்பு.

தேவன் ஒரு பகுதியை வெளிப்படுத்தும்போது, நமது பதில் பேரம்பேசுதலாக இருக்கக்கூடாது. “இனி இடமில்லை” என்று சொல்ல நாம் தயாராக இருக்க வேண்டும்.

என் இதயத்தில் கசப்புக்கு இனி இடமில்லை. என் தனிப்பட்ட வாழ்க்கையில் வேசைத்தனத்திற்கு இனி இடமில்லை. என் திருமணத்தில் தொடர்ச்சியான விமர்சனத்திற்கு இனி இடமில்லை. நமது வீட்டில் அவமரியாதைக்கு இனி இடமில்லை. என்னைத் தேவனிடமிருந்து தொடர்ந்து இழுத்துச்செல்லும் உறவுகளுக்கு இனி இடமில்லை. நான் எதற்கு எதிராக ஜெபிக்கிறேனோ அதை ஊட்டும் பொழுதுபோக்கிற்கு இனி இடமில்லை. என் பிள்ளைகளைப் பற்றி நான் பேசும் விதத்தை பயம் தீர்மானிக்க இனி இடமில்லை. நேற்றைய ஒரு புண்பாடு இன்று என் கீழ்ப்படிதலைக் கட்டுப்படுத்த இனி இடமில்லை.

கீழ்ப்படிதல் நடைமுறையாகும்போது எதிர்ப்பு எப்படி இருக்கிறது என்பது இதுவே. நாம் வெறுமனே இருளை நோக்கி கூக்குரலிடவில்லை. நாம் அதன் நாற்காலியை அகற்றுகிறோம். நாம் கதவை மூடுகிறோம். நமது வாழ்க்கையை செல்வாக்கு செலுத்த அது பயன்படுத்தக்கூடிய பிரதேசத்தைத் தொடர்ந்து கொடுக்க மறுக்கிறோம்.

நாம் வெறுமனே இருளை நோக்கி கூக்குரலிடவில்லை. நாம் அதன் நாற்காலியை அகற்றுகிறோம். நாம் கதவை மூடுகிறோம்.

ஆனாலும் கதவுகளை மூடுவது யுத்தத்தின் ஒரு பகுதி மட்டுமே. மத்தேயு 12ஆம் அதிகாரத்தில் இயேசுவின் போதனை நம்மை இன்னும் ஆழமான ஒன்றை நோக்கி நகர்த்துகிறது. ஒரு வீட்டை வெறுமனே காலி செய்ய முடியாது; அது முழுமையாக சரியான அதிகாரத்திற்குச் சொந்தமாக வேண்டும். ஆவிக்குரிய யுத்தம் தவறானதை அகற்றுவது மட்டுமல்ல. அது சரியானதுடன் ஒப்புதலுக்கு வருவது.

இது இந்த முழு படிப்பின் மைய கொள்கைக்கு நம்மை இட்டுச்செல்லலாம்:

ஆவிக்குரிய யுத்தம் ஒரு ஒப்புதலுக்கான போராகும்.

◆ தியானித்து எழுதுங்கள்

தேவனுக்கு முழுவதுமாகச் சொந்தமான ஒரு பகுதியில் எதிரிக்கு நான் “இடம்” கொடுத்திருக்கிறேனா? நமது உரையாடல்கள், பொழுதுபோக்கு, டிஜிட்டல் பழக்கங்கள், உறவுகள், கசப்பு, கோபம், மன்னிக்காமை, பெருமை, பயம், நமது வீடுகளின் சூழல் ஆகியவற்றைக் கருத்தில் கொள்ளுங்கள். ஒரு அணுகல் புள்ளியை பாதுகாத்துக்கொண்டே அதன் வழியாக நுழைவதிலிருந்து விடுதலைக்காக நாம் ஜெபிக்கிறோமா?

பாகம் 03

ஒப்புதலுக்கான போர்: பிரிந்த வீடு நினைநிற்காது

03

“இயேசு அவர்கள் நினைவுகளை அறிந்து, அவர்களை நோக்கி: தனக்குள்ளே பிரிந்திருக்கிற எந்த ராஜ்யமும் பாழாய்ப்போம்; தனக்குள்ளே பிரிந்திருக்கிற எந்தப் பட்டணமும் வீடும் நிலைநிற்பதில்லை என்றார்.”

மத்தேயு 12:25 (KJV)

குருடனாகவும் பேசமுடியாதவனாகவும் இருந்த மனிதனை இயேசு குணமாக்கியபோது, அந்த அற்புதம் முற்றிலும் வேறுபட்ட இரண்டு எதிர்வினைகளை உருவாக்கியது. இயேசு செய்ததைப் பார்த்த மக்கள், “இவர் தாவீதின் குமாரன் அல்லவா” என்று கேட்கத் தொடங்கினர். பரிசேயர்கள் அதே அற்புதத்தைக் கண்டு எதிர் முடிவை எட்டினர். பெயெல்செபூலின் சக்தியால் பிசாசுகளைத் துரத்துகிறார் என்று அவர்கள் இயேசுவைக் குற்றம் சாட்டினர். இரு குழுக்களுக்கும் முன்பாக அதே அற்புதம் இருந்தது, ஆனால் அவர்களது விளக்கம் முற்றிலும் வேறுபட்டதாக இருந்தது. நாம் பார்ப்பது எந்தக் கண்ணாடி வழியாக பார்க்கிறோமோ அதனால் பெரும்பாலும் பாதிக்கப்படுகிறது என்பதை இது நமக்கு நினைவூட்டுகிறது. விசுவாசத்தால் நிரப்பப்பட்ட ஒரு இதயம் தேவனுடைய செயலை அடையாளம் காண முடியும், அதே சமயம் பெருமை, புண்பாடு, மரபு, அல்லது அவநம்பிக்கையால் வடிவமைக்கப்பட்ட ஒரு இதயம் அதே ஆதாரத்திற்கு முன்பாக நின்று அதை முற்றிலும் வேறுவிதமாக விளக்கலாம். இதனால்தான் ஆவிக்குரிய யுத்தம் நமக்குச் சுற்றி நடப்பதைவிட மேலானதை உள்ளடக்கியது. நமக்குச் சுற்றி நடப்பதை நாம் விளக்கும் விதத்தைப் பற்றியும் ஒரு போர் இருக்கிறது.

பரிசேயர்களின் குற்றச்சாட்டைவிட வெகுதூரம் சென்றடையும் ஒரு கொள்கையை நிறுவி இயேசு அவர்களுக்குப் பதிலளித்தார்: “தனக்குள்ளே பிரிந்திருக்கிற எந்த ராஜ்யமும் பாழாய்ப்போம்; தனக்குள்ளே பிரிந்திருக்கிற எந்தப் பட்டணமும் வீடும் நிலைநிற்பதில்லை.” பிரிவினை இறுதியில் அழிவை உருவாக்குகிறது. ஒரு ராஜ்யம் தன்னைத்தானே தொடர்ந்து எதிர்த்துப் போராடி பலமாக நிலைநிற்க முடியாது. ஒரு பட்டணம் தன்னைத்தானே தொடர்ந்து கிழித்துக்கொண்டு செழிக்க முடியாது. ஒரு குடும்பம் தனக்கெதிராகத் தொடர்ந்து திரும்பி ஆரோக்கியமாக நிலைநிற்க முடியாது. இதே கொள்கை ஆவிக்குரிய முறையில் தனிநபர்களாகிய நமக்கும் பொருந்தும். நாம் தொடர்ந்து முரண்பாட்டில் வாழ்ந்துகொண்டே ஆவிக்குரிய நிலைத்தன்மையை அனுபவிக்க எதிர்பார்க்க முடியாது. நாம் நம்புவதற்கும், நாம் சொல்வதற்கும், நாம் வாழும் விதத்திற்கும், நாம் யாருக்கு ஊழியம் செய்கிறோமோ அதற்கும் இடையே இறுதியில் ஒப்புதல் இருக்க வேண்டும்.

இதனால்தான் ஆவிக்குரிய யுத்தம் ஒரு ஒப்புதலுக்கான போர். நமது வாய்கள் நமது விசுவாசத்துடன் உடன்படாமல் இருக்க வேண்டும் என்று எதிரி விரும்புகிறான். நமது பழக்கங்கள் நமது ஜெபங்களுடன் உடன்படாமல் இருக்க வேண்டும் என்று அவன் விரும்புகிறான். நமது தனிப்பட்ட வாழ்க்கை நமது பொது ஆராதனையுடன் உடன்படாமல் இருக்க வேண்டும் என்று அவன் விரும்புகிறான். நமது திங்கட்கிழமை முடிவுகள் நமது ஞாயிற்றுக்கிழமை அறிக்கைகளுக்கு முரணாக இருக்க வேண்டும் என்று அவன் விரும்புகிறான். ஒரு திசையில் ஜெபித்துக்கொண்டு இன்னொரு திசையில் நடக்க

வேண்டும் என்று அவன் விரும்புகிறான். பிரிவினை வெளிப்படையாகத் தொடங்க வேண்டிய அவசியமில்லை. இறுதியில் நமது ஆவிக்குரிய வாழ்க்கை நிலையற்றதாக மாறும் அளவுக்கு போதுமான முரண்பாட்டை அது உருவாக்கினால் போதும். பிரிந்த ஒரு வீடு நிலைநிற்க முடியாது என்று இயேசு சொன்னார், பிரிவினை நமக்குள் நடக்கும்போது அந்தக் கொள்கை பொருந்தும்.

நாம் உண்மையாக தேவனை நேசித்தும், அவருடன் இன்னும் ஒப்புதலுக்கு வராத பகுதிகளுடன் நாம் போராடலாம். நாம் சபைக்கு வந்து உண்மையாக ஆராதித்துக்கொண்டே, மற்றொரு திசையில் நம்மை இழுக்கும் ருசிகளுடன் தனிப்பட்ட முறையில் போராடலாம். “தேவனே, உம் சித்தத்தை நான் விரும்புகிறேன்” என்று ஜெபிக்கலாம், நமக்குள் இன்னொரு பகுதி தொடர்ந்து சொல்லிக்கொண்டே, “ஆனால் எனக்கு இது இன்னும் வேண்டும்.” அறிவுபூர்வமாக தேவனுடைய வார்த்தையை நம்பலாம், நமது உணர்ச்சிகள் தொடர்ந்து வேறு ஒன்றை நமக்குப் பிரசங்கிக்கலாம். போராட்டமே நம்மை வேஷதாரிகளாக ஆக்குவதில்லை. ஒவ்வொரு விசுவாசியும் மாம்சத்திற்கும் ஆவிக்கும் இடையே மோதலை அனுபவிக்கிறார்கள். அந்த முரண்பாட்டை சரணடைதலுக்குள் கொண்டுவருவதற்குப் பதிலாக, அதை இயல்பானதாக ஏற்றுக்கொள்ளத் தொடங்கும்போது ஆபத்து வருகிறது. நாம் ஒப்புதலுக்காகப் போராடுவதை நிறுத்திவிடுகிறோம்.

கலாத்தியர் 5:17 (KJV) சொல்கிறது, “மாம்சம் ஆவிக்கு விரோதமாகவும் ஆவி மாம்சத்திற்கு விரோதமாகவும் இச்சிக்கின்றன; இவைகள் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமாயிருக்கிறது...” இந்த உள் மோதல் இல்லை என்று வேதாகமம் பாசாங்கு செய்யவில்லை. ஆவி விரும்புவதுடன் இயல்பாக உடன்படாத ஆசைகள் நமது மாம்சத்தில் உண்டு. எனவே, தவறான திசையில் இன்னொரு இழுவையை நாம் ஒருபோதும் உணராத ஒரு புள்ளியை அடைவது ஆவிக்குரிய முதிர்ச்சி அல்ல. அந்த போட்டியிடும் ஆசைகள் தோன்றும்போது, எந்தக் குரல் நமது ஒப்புதலைப் பெறுகிறது என்பதை நாம் அறிவதே ஆவிக்குரிய முதிர்ச்சி. நாம் உணரும் அனைத்துடனும் நாம் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லை, வெறுமனே நாம் அதை உணர்கிறோம் என்பதற்காக மட்டும்.

இந்த வேறுபாடு மிகவும் முக்கியமானது. ஏதோ ஒன்றை உணர்வது அதனுடன் ஒப்புக்கொள்வதற்குச் சமமல்ல. ஒரு பயமான எண்ணம் நமது அறிக்கையாக மாறாமல் நமது மனதில் நுழையலாம். கோபம் நமது எஜமானராக மாறாமல் எழலாம். சோதனை கீழ்ப்படிதலாக மாறாமல் தோன்றலாம். மனமுடைவு நமது அடையாளமாக மாறாமல் நம்மைச் சந்திக்கலாம். ஒரு குற்றச்சாட்டு நமது முடிவாக மாறாமல் நமது எண்ணங்களில் நுழையலாம். நமது மனதில் நுழையும் முதல் எண்ணத்தை நாம் எப்போதும் கட்டுப்படுத்த முடியாது, ஆனால் தேவனுடைய சக்தியின் மூலம் அந்த எண்ணத்திற்கு நிரந்தர வசிப்பிடம் கொடுக்கிறோமா என்பதை நாம் தீர்மானிக்க முடியும்.

ஒப்புதலின் சக்தியை எதிரி புரிந்துகொள்கிறான். ஒரு பொய்யுடன் நாம் போதுமான காலம் ஒப்புக்கொள்ளும்படி அவனால் நம்மை நம்பவைக்க முடிந்தால், இறுதியில் அந்த பொய் உண்மையானதைப்போல நாம் வாழத் தொடங்குவோம். “ஒன்றும் ஒருபோதும் மாறாது” என்ற எண்ணத்துடன் நாம் தொடர்ந்து ஒப்புக்கொண்டால், இறுதியில் மாற்றத்தை

எதிர்பார்ப்பதை நிறுத்திவிடுகிறோம். ஜெபம் முக்கியமில்லை என்று நாம் ஒப்புக்கொண்டால், இறுதியில் ஜெபிப்பதை நிறுத்திவிடுகிறோம். எங்கள் திருமணம் மீட்பிற்கு அப்பாற்பட்டது என்று நாம் ஒப்புக்கொண்டால், இறுதியில் மீட்பில் முதலீடு செய்வதை நிறுத்திவிடுகிறோம். எங்கள் பிள்ளைகள் தேவனிடமிருந்து மிகவும் தொலைவில் இருக்கிறார்கள் என்று நாம் ஒப்புக்கொண்டால், இறுதியில் அவர்களுக்கான நமது ஜெபங்கள் பலவீனமடையலாம். ஒரு குறிப்பிட்ட ரூசியால் நாம் எப்போதும் கட்டுப்படுத்தப்படுவோம் என்று நாம் ஒப்புக்கொண்டால், அதை எதிர்ப்பதை நிறுத்திவிடலாம். ஒரு பொய்யை அறிமுகப்படுத்துவதைவிட எதிரி அதிகமாக விரும்புகிறான். ஒப்புதலின் மூலம் அதில் நமது பெயரைக் கையெழுத்திடும்படி அவன் விரும்புகிறான்.

இந்த படிப்பு முழுவதும் நாம் கேட்க வேண்டிய மிக முக்கியமான கேள்வியை இது நமக்குத் தருகிறது. “நான் எதை எதிர்த்துப் போராடுகிறேன்?” என்று மட்டும் கேட்பதற்குப் பதிலாக, “நான் எதனுடன் ஒப்புக்கொள்கிறேன்?” என்றும் நாம் கேட்க வேண்டும். சில நேரங்களில் நமது எண்ணங்களில், மொழியில், அல்லது நடத்தையில் நாம் தொடர்ந்து ஒப்புக்கொள்ளும் ஒன்றை எதிர்த்துப் போராடி ஆண்டுகள் செலவழிக்கிறோம். எங்கள் அடிமைத்தனத்தின் பெயரால் நம்மைத் திரும்பத்திரும்ப விவரித்துக்கொண்டே சுதந்திரத்திற்காக தேவனிடம் கேட்கிறோம். நேற்று ஏற்கனவே நாளை யை தீர்மானித்துவிட்டதுபோல் தொடர்ந்து பேசிக்கொண்டே ஒரு வேறுபட்ட எதிர்காலத்திற்காக ஜெபிக்கிறோம். ஏதோ ஒன்றை மாற்றும்படி தேவனிடம் ஜெபித்துவிட்டு, அது ஏன் மாற முடியாது என்ற ஒவ்வொரு காரணத்துடனும் மீதமுள்ள வாரம் முழுவதும் ஒப்புக்கொண்டு செலவிடுகிறோம்.

ஆமோஸ் 3:3 (KJV) கேட்கிறது, “இருவர் ஒப்பாராயின் அல்லாமல் ஏகமாய் நடப்பார்களா?” உடனடி சூழலில், ஒன்றாக நடப்பதற்கு ஒப்புதல் தேவை என்று ஆமோஸ் வலியுறுத்துகிறார். ஒரு ஆவிக்குரிய கொள்கையாக பயன்படுத்தப்படும்போது, ஒப்புதல் திசையைப் பாதிக்கிறது. நாம் தொடர்ந்து எதனுடன் ஒப்புக்கொள்கிறோமோ அது நாம் நடக்கும் திசையை பாதிக்கும். பயத்துடன் நாம் ஒப்புக்கொள்ளும்போது, பயம் நமது முடிவுகளுடன் உடன் செல்லத் தொடங்குகிறது. கசப்புடன் நாம் ஒப்புக்கொள்ளும்போது, கசப்பு மக்களை நாம் விளக்கும் விதத்தை பாதிக்கத் தொடங்குகிறது. புண்பாட்டுடன் நாம் ஒப்புக்கொள்ளும்போது, புண்பாடு உரையாடல்களை வடிகட்டத் தொடங்குகிறது. நம்பிக்கையின்மையுடன் நாம் ஒப்புக்கொள்ளும்போது, நம்பிக்கையின்மை நமது எதிர்காலத்தை விளக்கத் தொடங்குகிறது. ஆனால் தேவனுடைய வார்த்தையுடன் நம்மை ஒப்புதலுக்குள் கொண்டுவரும்போது, அதே சூழ்நிலைகளை நாம் பார்க்கும் விதத்தை விசுவாசம் மாற்றத் தொடங்குகிறது.

இது நாம் உண்மையை மறுக்கிறோம் என்று அர்த்தமல்ல. வேதாகம விசுவாசம் ஒரு பிரச்சனை இல்லை என்று பாசாங்கு செய்வதல்ல. எங்கள் திருமணம் போராடினால், தேவனுடனான ஒப்புதல் எல்லாம் அற்புதமானது என்று பாசாங்கு செய்யும்படி நமக்குக் கோரவில்லை. எங்கள் பிள்ளை தேவனிடமிருந்து தூரமாக இருந்தால், நடப்பதை புறக்கணிப்பதை விசுவாசம் அர்த்தப்படுத்தாது. நாம் நிதி நிலையில் போராடினால், நோய்வாய்ப்பட்டிருந்தால், காயப்பட்டிருந்தால், ஏமாற்றமடைந்திருந்தால், அல்லது

பயந்திருந்தால், நமது சூழ்நிலைகளைப் பற்றி பொய் சொல்ல வேண்டியதில்லை. விசுவாசம் யுத்தத்தைப் பற்றிய உண்மையை சொல்கிறது, யுத்தத்தை நமது வாழ்க்கையின் மிக உயர்ந்த உண்மையாக மாற அனுமதிக்காமல். “இது கடினமானது, ஆனால் தேவன் உண்மையுள்ளவர்” என்று நாம் சொல்லலாம். “என் பிள்ளை போராடுகிறான், ஆனால் நான் ஜெபித்து நம்புவதைத் தொடர்வேன்” என்று சொல்லலாம். “எங்கள் திருமணத்திற்கு குணமாக்கம் தேவை, ஆனால் பிரிவினையுடன் நாங்கள் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டோம்” என்று சொல்லலாம். தேவன் சொன்னதற்கு கீழ்ப்படிந்தவர்களாக இருந்துகொண்டே நாம் காண்பதை ஒப்புக்கொள்ளலாம்.

ஒரு நிலைமையை ஒப்புக்கொள்வதற்கும் அதன் முடிவுடன் ஒப்புக்கொள்வதற்கும் இடையே பெரிய வேறுபாடு உண்டு. நாம் ஒருபோதும் குணமாக மாட்டோம் என்று ஒப்புக்கொள்ளாமல், ஏதோ ஒன்று வலிக்கிறது என்று ஒப்புக்கொள்ளலாம். நாம் தோல்வியாளர்கள் என்று ஒப்புக்கொள்ளாமல், தோல்வியடைந்தோம் என்று ஒப்புக்கொள்ளலாம். எதிரி வெல்வான் என்று ஒப்புக்கொள்ளாமல், நாம் தாக்குதலுக்கு உள்ளாகியிருக்கிறோம் என்று ஒப்புக்கொள்ளலாம். அவர்களது தற்போதைய காலகட்டம் அவர்களது தலைவிதியை தீர்மானித்துவிட்டது என்று ஒப்புக்கொள்ளாமல், நமது பிள்ளைகள் போராடுகிறார்கள் என்று ஒப்புக்கொள்ளலாம். பிரிவினை அங்கே நிலைத்திருக்க உரிமை உண்டு என்று ஒப்புக்கொள்ளாமல், நமது வீடு பதற்றத்தை அனுபவிக்கிறது என்று ஒப்புக்கொள்ளலாம். நமது சூழ்நிலைகள் முடிவுகளாக மாற வேண்டும் என்று எதிரி விரும்புகிறான், ஆனால் தேவன் இன்னும் எழுதிக்கொண்டிருக்கும் கதையில் ஒரு புள்ளியை வைக்க விசுவாசம் மறுக்கிறது.

நமது வாய்கள் அடிக்கடி நமது ஒப்புதல் எங்கே தங்கியிருக்கிறது என்பதை வெளிப்படுத்துவதால் இது நமது மொழி விஷயத்தில் குறிப்பாக முக்கியமானது. யாக்கோபு 3:10-11 (KJV) சொல்கிறது, “ஒரே வாயிலிருந்து ஸ்தோத்திரமும் சாபமும் புறப்படுகிறது. என் சகோதரரே, இப்படி இருக்கலாகாது. ஒரே ஊற்று மதுரமும் கசப்புமான தண்ணீரைத் தன் திறப்பிலிருந்து புறப்படப்பண்ணுமோ?” ஸ்தோத்திரத்திற்கும் சாபத்திற்கும் ஒரே வாயை பயன்படுத்துவதன் முரண்பாட்டை யாக்கோபு வெளிப்படுத்துகிறார். நாம் அறிக்கை செய்யும் விசுவாசத்துடன் நமது பேச்சு ஒப்புக்கொள்கிறதா என்று நாம் ஆராய வேண்டும். அதே குரலைப் பயன்படுத்தி புறங்கூறல், குற்றச்சாட்டு, கிண்டல், பயம், நம்பிக்கையின்மையைப் பரப்பிக்கொண்டே, விசுவாசத்தின் குரலைத் தரும்படி தேவனிடம் தொடர்ந்து கேட்க முடியாது.

நமது வீடுகளுக்கு இது மிகவும் அவசியமாக இருக்கிறது. சபையில் நின்று தேவனுடைய உண்மைத்தன்மையைப் பற்றி பாடிக்கொண்டு, வீட்டில் நமது பிள்ளைகள் நம்மிடமிருந்து எதிர்மறையான பேச்சைத் தவிர வேறு எதுவும் கேட்காதபோது இருக்கும் முரண்பாட்டை கற்பனை செய்யுங்கள். தேவன் கொடுக்க முடியாது என்பதுபோல் நாம் தொடர்ந்து பேசுவதை அவர்கள் கேட்டுக்கொண்டே தேவனை நம்பும்படி நமது பிள்ளைகளிடம் கேட்பதைக் கற்பனை செய்யுங்கள். இரவு உணவு மேசையில் விசுவாசிகளையும் தலைவர்களையும் நாம் தொடர்ந்து விமர்சிப்பதை அவர்கள் கேட்டுக்கொண்டே சபையை மதிக்கும்படி அவர்களைக் கேட்பதைக் கற்பனை செய்யுங்கள். சபைக் கட்டிடத்திற்கு

வெளியே நாம் ஒருபோதும் ஜெபிப்பதை அவர்கள் காணாமலேயே ஜெபம் சக்திவாய்ந்தது என்று அவர்களிடம் சொல்வதைக் கற்பனை செய்யுங்கள். நமது பிள்ளைகள் நாம் கற்பிப்பதிலிருந்து மட்டுமல்ல, நம்மில் அவர்கள் காண்பதிலிருந்தும் கிறிஸ்தவத்தைக் கற்றுக்கொள்கிறார்கள்.

க்ரேஸ் அதை மற்றும் ஹியூபர்ட் மாமா பற்றிய கதையின் மூலம் இந்த செய்தியில் இது அழகாக விளக்கப்பட்டது. ஒரு நீண்ட உபவாசத்திற்குப் பிறகு, குடும்பம் உணவால் நிரப்பப்பட்ட ஒரு மேசையைச் சுற்றி கூடியது. ஆனால் உணவை நோக்கி விரைவதற்குப் பதிலாக, ஸ்தோத்திரம் நீண்ட ஜெபமாக மாறும் அளவுக்கு ஜெபம் அவர்களுக்கு இயல்பாகிவிட்டது, இறுதியில் உணவு குளிர்ந்துவிட்டது. ஒவ்வொரு குடும்பமும் உணவு குளிரும் வரை ஜெபிக்க வேண்டும் என்பது கதையின் முக்கியத்துவம் அல்ல. முக்கியத்துவம் என்னவென்றால், அவர்களது தனிப்பட்ட வாழ்க்கை அவர்களது பொது விசுவாசத்துடன் ஒப்புக்கொண்டது. ஜெபம் சபை கட்டிடத்திற்கு மட்டும் ஒதுக்கப்பட்ட ஒன்றாக இல்லை. அது சாப்பாட்டு மேசையில் வாழ்ந்தது. தேவனுடனான அவர்களது உறவு அவர்கள் பொதுவில் காட்டிய ஒன்று மட்டுமல்ல. அது அவர்களது வீட்டின் சூழலை வடிவமைத்தது.

அதுவே நாம் விரும்ப வேண்டிய ஒப்புதலின் வகை. நமது தனிப்பட்ட வாழ்க்கை நமது பொது ஆராதனையுடன் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும் என்று நாம் விரும்புகிறோம். சபையிலும் வீட்டிலும் நாம் கிறிஸ்தவர்களாக இருக்க விரும்புகிறோம். ஆராதனையில் நமது கைகள் உயர்த்தப்படும்போது மக்கள் காணும் அதே ஆவியை நமது துணைவர்கள் நம்மில் சந்திக்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறோம். ஞாயிற்றுக்கிழமை ஆராதிக்கிறவரையே திங்கட்கிழமை காலையிலும் அவர்கள் சந்திக்கிறார்கள் என்று நமது பிள்ளைகள் அறிய வேண்டும் என்று விரும்புகிறோம். உண்மையான கிறிஸ்தவத்திற்கு பரிபூரணம் தேவையில்லை, ஆனால் நேர்மை தேவை. நாம் தோற்கும்போது, மனந்திரும்புகிறோம். தவறாகப் பேசும்போது, மன்னிப்பு கேட்கிறோம். கோபத்தை இழக்கும்போது, பொறுப்பேற்கிறோம். பொதுவில் ஒரு மத பிம்பத்தை உருவாக்கிக்கொண்டு தனிப்பட்ட முறையில் முற்றிலும் வேறு வாழ்க்கையை பாதுகாக்கமாட்டோம்.

எதிரி எதிர்மாறானதை விரும்புவான். நமது வீடு கோபத்தால் நிறைந்திருந்தும் நமது பலிபீடம் ஆவிக்குரியமாகத் தோன்ற வேண்டும் என்று அவன் விரும்புகிறான். நமது குடும்பத்தை கடுமையாக நடத்திக்கொண்டே சபையில் பொறுமையாகத் தோன்ற வேண்டும் என்று அவன் விரும்புகிறான். தனிப்பட்ட முறையில் மன்னிக்க மறுத்துக்கொண்டே பொதுவில் கிருபையைப் பற்றி பேச வேண்டும் என்று அவன் விரும்புகிறான். நமது ஆவிக்குரிய உணர்திறனை அழிக்கும் ருசிகளை ரகசியமாக ஊட்டிக்கொண்டே ஆராதனையில் கைகளை உயர்த்த வேண்டும் என்று அவன் விரும்புகிறான். அவன் ஒரு பிரிந்த வீட்டை விரும்புகிறான், ஏனெனில் பிரிந்த வீடுகளுக்கு என்ன நடக்கும் என்று இயேசு ஏற்கனவே நமக்குச் சொல்லிவிட்டார்: இறுதியில் அவை நிலைநிற்க முடியாது.

இதனால்தான் ஆவிக்குரிய முரண்பாட்டில் தொடர்ந்து வாழ்ந்துகொண்டே ஆவிக்குரிய போர்களில் நாம் வெற்றி பெற முடியாது. நாம் ஒரு திசையில் ஜெபித்துவிட்டு

வேண்டுமென்றே இன்னொரு திசையில் நடக்க முடியாது. அடிமைத்தனத்துடன் ஒப்புக்கொண்டே சுதந்திரத்தை தொடர்ந்து அறிவிக்க முடியாது. ஆவிக்குரியமாக நம்மைக் குருடாக்கும் காரியங்களைத் தேர்ந்தெடுத்துக்கொண்டே தேவனிடம் பார்வைக்காக தொடர்ந்து கேட்க முடியாது. அவருடைய வாக்குத்தத்தங்களுக்கு முரணான வார்த்தைகளால் நமது வாயை நிரப்பிக்கொண்டே நமது குரலை மீட்டெடுக்கும்படி தேவனிடம் கேட்க முடியாது. ஏதோ ஒரு கட்டத்தில் நமது ஜெபங்கள், வார்த்தைகள், பழக்கங்கள், உறவுகள், முடிவுகள் ஒரே திசையில் நகரத் தொடங்க வேண்டும்.

இருளுடன் ஒப்புக்கொள்வதை நிறுத்துவது மட்டும் இலக்கு அல்ல. நாம் நோக்கத்துடன் தேவனுடன் ஒப்புதலுக்கு வர வேண்டும். தேவனுடன் ஒப்புதல் என்றால், “வழி இல்லை” என்று பயம் சொல்லும்போது, தேவன் சொன்னதன் கீழ் அந்த எண்ணத்தைக் கொண்டுவருகிறோம். “உன் கடந்த காலம் உன்னை வரையறுக்கிறது” என்று வெட்கம் சொல்லும்போது, தேவனுடைய கிருபையின் உண்மையின் கீழ் அந்த குற்றச்சாட்டைக் கொண்டுவருகிறோம். “உன்னால் மாற முடியாது” என்று எதிரி சொல்லும்போது, இயேசு கிறிஸ்துவின் மூலம் மாற்றம் சாத்தியம் என்பதை நினைவுகூருகிறோம். “உன் குடும்பத்திற்காக ஜெபிப்பதை நிறுத்து” என்று மனமுடைவு சொல்லும்போது, நாம் ஜெபிப்பதைத் தொடர்கிறோம். “சமரசம் எளிதாக இருக்கும்” என்று நமது மாம்சம் சொல்லும்போது, நாம் கீழ்ப்படிதலைத் தேர்ந்தெடுக்கிறோம். தேவனுடன் ஒப்புதல் நாம் அறிவுபூர்வமாக நம்பும் ஒன்று மட்டுமல்ல. அது நமது தேர்வுகள் மூலம் தெரியவரும்.

செய்தியிலிருந்து வந்த அறிக்கை இங்கே மிகவும் சக்திவாய்ந்ததாக மாறுகிறது: உன் அடிமைத்தனத்திடம் மரியாதையாக இருப்பதை நிறுத்து. நாம் அவற்றுடன் இணைந்து வாழக் கற்றுக்கொண்டதால் நாம் சகித்துக்கொள்ளும் காரியங்கள் உண்டு. அவற்றை நாம் நிர்வகிக்கிறோம், விளக்குகிறோம், மறுபெயரிடுகிறோம், சில நேரங்களில் அவற்றைச் சுற்றி நமது அடையாளத்தையே கட்டுகிறோம். தேவன், “அது நான் மாற்ற விரும்பும் ஒன்று” என்று சொல்லும்போது நாம், “நான் இப்படிதான் இருக்கிறேன்” என்று சொல்கிறோம். தலைமுறை தலைமுறையாக மீண்டும் மீண்டும் நடப்பது கோபத்திற்கு நிலைத்திருக்க அனுமதி தருவதுபோல், “என் குடும்பம் முழுவதற்கும் கோபம் உண்டு” என்று சொல்கிறோம். “நான் எப்போதுமே எதிர்மறையானவன்,” அல்லது “நான் எப்போதுமே இதனுடன் போராடினேன்” என்று சொல்கிறோம், மெதுவாக நமது வரலாறு ஒப்புதலைத் தொடர்வதற்கான ஒரு காரணமாக மாறுகிறது.

ஆவிக்குரிய எதிர்ப்புக்கு நாம் தீர்க்கமானவர்களாக மாற வேண்டிய ஒரு தருணம் வருகிறது. நமது எதிர்காலத்தை குலைக்கும் ஒன்றுடன் பேரம்பேசுவதை நாம் நிறுத்த வேண்டும். அடிமைத்தனத்தை ஒரு நிரந்தர வீட்டுத்துணையாக நடத்துவதை நாம் நிறுத்த வேண்டும். தேவன் எதிர்க்கும்படி நமக்கு அழைப்பு விட்ட ஒன்றுடன் சமாதானம் செய்துகொள்வதை நாம் நிறுத்த வேண்டும். “நான் இனி இதனுடன் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டேன்” என்று ஆவிக்குரியமாக நின்று சொல்ல வேண்டிய தருணங்கள் உண்டு.

என் குடும்பத்தை இரட்சிக்க முடியாது என்ற பொய்யுடன் நான் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டேன். என் திருமணத்தை குணமாக்க முடியாது என்ற பொய்யுடன் நான் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டேன். என்

கடந்த காலம் என்னை நிரந்தரமாக தகுதியிழக்கச் செய்துவிட்டது என்ற பொய்யுடன் நான் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டேன். என் பிள்ளைகளைப் பற்றிய பயத்துடன் நான் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டேன். நான் உண்மையிலேயே காயப்பட்டேன் என்பதற்காக மட்டும் கசப்புடன் நான் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டேன். சோதனை தொடர்ந்து தோன்றுகிறது என்பதற்காக மட்டும் வேசைத்தனத்துடன் நான் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டேன். பதில் இன்னும் வரவில்லை என்பதற்காக மட்டும் மனமுடைவுடன் நான் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டேன். தேவன் என்ன செய்கிறார் என்று நான் புரிந்துகொள்ளவில்லை என்பதற்காக மட்டும் தேவன் என்னைக் கைவிட்டுவிட்டார் என்ற குற்றச்சாட்டுடன் நான் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டேன்.

நமது வீடுகளுக்கு இது போன்ற தருணங்கள் தேவை. ஒரு குடும்பம் ஒன்றாக ஆவிக்குரிய ஒப்பந்தங்களை நிறுவ முடியும் வேண்டும். என்னையும் என் வீட்டாரையும் பொறுத்தமட்டில், நாங்கள் கர்த்தருக்கு ஊழியம் செய்வோம். நாம் யுத்தங்களை எதிர்கொள்ளலாம், ஆனால் இயேசு இந்த வீட்டின்மேல் கர்த்தர் என்று நாங்கள் ஒப்புக்கொள்கிறோம். நாம் கருத்து வேறுபாடுகளை அனுபவிக்கலாம், ஆனால் பிரிவினை எங்கள் கலாச்சாரமாக மாறாது என்று நாங்கள் ஒப்புக்கொள்கிறோம். நாம் கோபமடையலாம், ஆனால் கோபம் சூழலைக் கட்டுப்படுத்தாது என்று நாங்கள் ஒப்புக்கொள்கிறோம். நாம் தவறு செய்யலாம், ஆனால் மனந்திரும்புதலும் மன்னிப்பும் இங்கே எப்போதும் இடம் பெறும் என்று நாங்கள் ஒப்புக்கொள்கிறோம். எங்கள் பிள்ளைகள் போராடலாம், ஆனால் அவர்களுக்காக தொடர்ந்து ஜெபித்து, நேசித்து, கற்பித்து, தேவனுடைய வார்த்தையை அவர்கள்மேல் பேசுவோம் என்று நாங்கள் ஒப்புக்கொள்கிறோம். நிதி அழுத்தம், நோய், ஏமாற்றம், நாங்கள் ஒருபோதும் எதிர்பார்க்காத காலகட்டங்களை நாம் கடந்துசெல்லலாம், ஆனால் எங்கள் எதிர்காலத்தை வரையறுக்கும் அதிகாரமாக சூழ்நிலைகள் தேவனுக்குப் பதிலாக இருக்காது என்று நாங்கள் ஒப்புக்கொள்கிறோம்.

ஒப்புதல் என்பது யுத்தம் உடனடியாக மறைந்துவிடும் என்று அர்த்தமல்ல. போரின் எந்த பக்கம் நமது ஒத்துழைப்பைப் பெறுகிறது என்பதை நாம் தீர்மானித்துவிட்டோம் என்று அர்த்தம்.

இது ஆவிக்குரிய யுத்தத்தின் இன்னொரு முக்கிய பரிமாணத்திற்கு நம்மை இட்டுச்செல்கிறது. ஒரு பொய்யுடன் ஒப்புதலை நாம் உடைத்தவுடன், நாம் வெறுமனே ஒரு காலியிடத்தை விட்டுவிட முடியாது. மத்தேயு 12ஆம் அதிகாரத்தில் இருந்த மனிதனிடமிருந்து வெறுமனே ஏதோ ஒன்று அகற்றப்படவில்லை. அடிமைத்தனம் எடுத்துக்கொண்டதை இயேசு மீட்டெடுத்தார். பார்க்க முடியாதவன் பார்த்தான், பேசமுடியாதவன் பேசினான்.

வேதாகம சுதந்திரம் வெறுமனே அகற்றுவதைப் பற்றியது மட்டுமல்ல. அது மீட்பையும் மாற்றீட்டையும் பற்றியது.

நாம் வெறுமனே பயத்தை அகற்றுவதில்லை. நாம் அதை விசுவாசத்துடன் மாற்றுகிறோம்.

நாம் வெறுமனே பொய்களை நிராகரிப்பதில்லை. நாம் அவற்றை உண்மையுடன் மாற்றுகிறோம்.

நாம் வெறுமனே தனிமையை விட்டு விலகுவதில்லை. நாம் தெய்வீக சமூகத்திற்குள் நகர்கிறோம்.

நாம் வெறுமனே எதிர்மறையான அறிக்கையை அமைதிப்படுத்துவதில்லை. நாம் தேவனுடைய வார்த்தையைப் பேசக் கற்றுக்கொள்கிறோம்.

நாம் வெறுமனே கோட்டைகளை இடிப்பதில்லை. நாம் உண்மையைச் சுற்றி நமது மனதை கட்டுகிறோம்.

ஆவிக்குரிய யுத்தம் வெறுமனே ஏதோ ஒன்றைக் கீழே தள்ளுவது மட்டுமல்ல. அது தேவனுடன் ஒப்புக்கொள்ளும் ஒன்றுடன் அங்கிருந்ததை மாற்றுவதாகும்.

ஆவிக்குரிய யுத்தம் ஒரு ஒப்புதலுக்கான போராகும்.

♦ தியானித்து எழுதுங்கள்

நான் எதனுடன் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறேன்? “நான் ஒருபோதும் மாற மாட்டேன்,” “என் குடும்பம் ஒருபோதும் மீட்கப்படாது,” “என் பிள்ளை மிகவும் தொலைவில் இருக்கிறான்,” அல்லது “நான் ஜெபிக்கும்போது ஒன்றும் நடப்பதில்லை” என்று நாம் மீண்டும் மீண்டும் நமக்கே சொல்லும் அறிக்கைகள் உண்டா? அந்த முடிவுகளில் எது உண்மையில் தேவனுடைய வார்த்தையுடன் ஒப்புக்கொள்கிறது?

பாகம் 04

கோட்டைகளை இடித்தல்: ஒரு காயம்
ஒரு உலகக் கண்ணோட்டமாக
மாறும்போது

04

“எங்கள் போராயுதங்கள் மாம்சத்துக்கடுத்தவைகளாயிராமல், அரண்களை நிர்மூலமாக்குகிறதற்குத் தேவபலமுள்ளவைகளாயிருக்கிறது; தர்க்கங்களையும், தேவனை அறிகிற அறிவுக்கு விரோதமாய் எடுக்கப்படுகிற எந்த மேட்டிமையையும் நிர்மூலமாக்கி, எந்த எண்ணத்தையும் கிறிஸ்துவுக்குக் கீழ்ப்படியச் சிறைப்படுத்துகிறவர்களாயிருக்கிறோம்.”

2 கொரிந்தியர் 10:4-5 (KJV)

நாம் யுத்தத்தில் ஈடுபட்டிருக்கிறோம் என்று பவுல் நமக்குச் சொல்கிறார், ஆனால் நாம் பயன்படுத்தும் ஆயுதங்களைப் பற்றி உடனே ஒரு முக்கியமான வேறுபாட்டைச் செய்கிறார். “எங்கள் போராயுதங்கள் மாம்சத்துக்கடுத்தவைகளாயிராது.” வேறு வார்த்தைகளில், ஆவிக்குரிய போர்களை மாம்ச ஆயுதங்களால் வெல்ல முடியாது. கோபம் ஒரு ஆவிக்குரிய ஆயுதம் அல்ல. கையாளுதல் ஒரு ஆவிக்குரிய ஆயுதம் அல்ல. கேலி ஒரு ஆவிக்குரிய ஆயுதம் அல்ல. கட்டுப்பாடு ஒரு ஆவிக்குரிய ஆயுதம் அல்ல. நாடகம் ஒரு ஆவிக்குரிய ஆயுதம் அல்ல. நமது ஆளுமை ஒரு ஆவிக்குரிய ஆயுதமல்ல, நமது பிடிவாதமும் அல்ல. நாம் மாம்சத்தில் மிகவும் கடினமாகப் போராடி, ஆவிக்குரியமாக மிகக் குறைவாக சாதிக்கலாம், ஏனெனில் தவறான எதிரிக்கு எதிராக தவறான ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்துகிறோம்.

நமது குடும்பங்களில் இது குறிப்பாக முக்கியமானது, ஏனெனில் சில நேரங்களில் உறவை பாதிக்கும் ஆவிக்குரிய அழுத்தத்தை பகுத்தறியாமல் நமக்கு முன்பாக நிற்பவருடன் நாம் போராடுகிறோம். ஒரு கணவனும் மனைவியும் தங்கள் திருமணத்திற்குள் நுழைய முயற்சிக்கும் பிரிவினையை ஒருபோதும் அடையாளம் காணாமல் மணிக்கணக்கில் ஒருவருடன் ஒருவர் சண்டையிடலாம். பெற்றோர்கள் தங்கள் பிள்ளையின் இதயத்தை வடிவமைக்க முயற்சிக்கும் தாக்கங்களுக்கு மிகக் குறைந்த கவனம் கொடுத்துக்கொண்டு, பிள்ளையின் நடத்தையை எதிர்த்துப் போராடுவதில் அவர்கள் அனைத்து சக்தியையும் செலவழிக்கும் அளவுக்கு பிள்ளைகள்மேல் கோபமடையலாம். உறவை நச்சாக்கும் குற்றச்சாட்டு, புண்பாடு, சந்தேகம், பெருமையை ஒருபோதும் எதிர்கொள்ளாமல் சபையில் மக்களுடன் நாம் போராடலாம். நமது அடையாளத்தைப் பற்றிய ஒரு பொய்யை நம்பியிருப்பதால் நம்முடனே நாம் ஆண்டுகள் போராடலாம். யுத்தம் ஆவிக்குரியதாக இருந்தால், மாம்ச ஆயுதங்கள் ஒருபோதும் போதுமானதாக இருக்காது என்று பவுல் நமக்கு நினைவூட்டுகிறார்.

நமது ஆவிக்குரிய ஆயுதங்கள் “அரண்களை நிர்மூலமாக்குகிறதற்குத் தேவபலமுள்ளவைகளாயிருக்கிறது” என்று பவுல் பின்பு நமக்குச் சொல்கிறார். ஒரு கோட்டை என்பது நேற்று நமது மனதில் நுழைந்த ஒரு தவறான எண்ணம் மட்டுமல்ல. படம் ஏதோ ஒன்று கோட்டைப்படுத்தப்பட்டது, நிறுவப்பட்டது, பலப்படுத்தப்பட்டது, பாதுகாக்கப்பட்டது. ஆவிக்குரிய முறையில், நமக்குள் மிக ஆழமாக நிறுவப்படக்கூடிய சிந்தனை முறைகள் இருக்கின்றன, அவை நமக்குச் சுற்றியுள்ள எல்லாவற்றையும் நாம் விளக்கும் விதத்தை பாதிக்கத் தொடங்குகின்றன. ஒரு எண்ணம் ஒரு முறையாக மாறுகிறது, முறை ஒரு அனுமானமாக மாறுகிறது, அனுமானம் ஒரு நம்பிக்கையாக

மாறுகிறது, இறுதியில் நம்பிக்கை நமது முழு வாழ்க்கையையும் நாம் பார்க்கும் ஒரு கண்ணாடியாக மாறுகிறது.

இதனால்தான் திஸ்டேல் போதகரின் அறிக்கை மிகவும் முக்கியமானது: “உன் காயம் உன் உலகக் கண்ணோட்டமாக மாறாதபடி கவனமாக இரு.”

உன் காயம் உன் உலகக் கண்ணோட்டமாக மாறாதபடி கவனமாக இரு.

ஒரு காயம் நமக்கு நடந்த ஒன்று. ஒரு உலகக் கண்ணோட்டம் நமக்குத் தொடர்ந்து நடப்பதை நாம் விளக்கும் கண்ணாடி. ஆபத்து என்னவென்றால், நமது கடந்த காலத்திலிருந்து வலிமிகுந்த ஏதோ ஒன்று நமது நிகழ்காலத்தை விளக்கி நமது எதிர்காலத்தை கணிக்கும் வடிகட்டியாக மாறலாம். அசல் காயம் உண்மையாக இருந்திருக்கலாம். நடந்தது உண்மையிலேயே தவறாக இருந்திருக்கலாம். நாம் துரோகிக்கப்பட்டிருக்கலாம், கைவிடப்பட்டிருக்கலாம், நிராகரிக்கப்பட்டிருக்கலாம், தவறாக நடத்தப்பட்டிருக்கலாம், ஏமாற்றமடைந்திருக்கலாம், அல்லது சுரண்டப்பட்டிருக்கலாம். அந்த வலியை மறுக்கும்படி கிறிஸ்தவம் நம்மிடம் கோரவில்லை. ஆனால் நேற்றைய காயம் இன்றைய கண்ணாடியாக மாறாதபடி நாம் கவனமாக இருக்க வேண்டும்.

உதாரணமாக, ஒருவேளை ஒருவர் வாழ்க்கையின் ஆரம்பத்தில் கைவிடப்படுவதை அனுபவித்திருக்கலாம். காயம் சொல்கிறது, “நான் நம்பிய ஒருவர் என்னை விட்டுவிட்டார்.” அது முற்றிலும் உண்மையாக இருக்கலாம். ஆனால் காயம் ஒரு உலகக் கண்ணோட்டமாக மாறும்போது, முடிவு, “நான் நேசிக்கும் அனைவரும் இறுதியில் என்னை விட்டுவிடுவார்கள்” என்பதாக மாறுகிறது. இப்போது கடந்த காலம் வெறுமனே நடந்த ஒன்றாக இல்லை. அது எதிர்காலத்தைப் பற்றிய ஒரு தீர்க்கதரிசனமாக மாறிவிட்டது. ஒவ்வொரு உறவும் கைவிடலின் மூலம் விளக்கப்படுகிறது. ஒருவர் ஒரு செய்திக்கு பதிலளிக்க வழக்கத்தை விட அதிக நேரம் எடுத்துக்கொண்டால், பயம் உடனடியாக அவர்கள் விலகிச்செல்கிறார்கள் என்று சொல்கிறது. ஒரு நண்பர் பிஸியாக இருந்தால், மனது நிராகரிப்பு என்று அனுமானிக்கிறது. ஒரு கருத்து வேறுபாட்டிற்குப் பிறகு துணை இடம் தேவைப்பட்டால், காயம் பிரசங்கிக்கத் தொடங்குகிறது, “இதோ மீண்டும் வருகிறது. அவர்களும் விட்டுவிடுவார்கள்.” வலிமிகுந்த ஒரு அனுபவமாக தொடங்கியது, அசல் காயத்துடன் எந்த தொடர்பும் இல்லாத அனுபவங்களை விளக்கும் ஒரு கண்ணாடியாக இப்போது மாறிவிட்டது.

ஒருவேளை ஒருவர் துரோகிக்கப்பட்டிருக்கலாம். நிகழ்வு உண்மையானது, ஆனால் துரோகம் ஒரு உலகக் கண்ணோட்டமாக மாறினால், முடிவு, “யாரையும் நம்ப முடியாது” என்பதாக மாறுகிறது. இப்போது அப்பாவி மக்கள் வேறு யாரோ செய்த ஒன்றுக்கு விலை கொடுக்கத் தொடங்குகிறார்கள். மீண்டும் காயப்படாதிருக்க பாதிக்கப்படக்கூடியவர்களாக இருக்க மறுப்பதன் மூலம் நம்மை நாமே பாதுகாத்துக்கொள்கிறோம், ஆனால் இறுதியில் வலியை வெளியே வைக்க கட்டிய சுவர்கள் ஆரோக்கியமான உறவுகளையும் உள்ளே வர

அனுமதிக்கவில்லை. அது உண்மையில் ஞானத்தின் ஆடையணிந்த பயமாக இருக்கும்போது, நாம் அதை ஞானம் என்று அழைக்கலாம். கோட்டை, “மீண்டும் ஒருபோதும் நம்பாதே. மீண்டும் ஒருபோதும் உன்னைத் திற. உன்னை மீண்டும் காயப்படுத்த போதுமான அளவு யாரையும் நெருங்க அனுமதிக்காதே” என்று சொல்வதன் மூலம் தன்னைத்தானே பாதுகாக்கத் தொடங்குகிறது.

நிதி விஷயத்திலும் இதே நடக்கலாம். ஒருவேளை ஒருவர் நிதி ரீதியாக கையாளப்பட்டோ சுரண்டப்பட்டோ இருக்கலாம். அந்த காயம் இறுதியில், “யாராவது தாராள மனப்பான்மையைப் பற்றி பேசும்போதெல்லாம், அவர்கள் என்னைப் பயன்படுத்த முயற்சிக்கிறார்கள்” என்று சொல்லும் ஒரு உலகக் கண்ணோட்டமாக மாறலாம். இப்போது அந்த நபர் ஒவ்வொரு சூழ்நிலையையும் உண்மைக்கும் ஞானத்திற்கும் ஏற்ப மதிப்பீடு செய்வதில்லை. முன்பு நடந்ததன் மூலமே எல்லாம் விளக்கப்படுகிறது. ஒரு கடந்தகால காயம் நிகழ்கால கீழ்ப்படிதலின்மேல் அதிகாரத்தைப் பெற்றுவிட்டது.

இதனால்தான் குணமாக்கம் வெறுமனே நடந்ததை மறப்பதைப் பற்றியது மட்டுமல்ல. குணமாக்கம், அடுத்ததாக நடக்கும் அனைத்தையும் விளக்கும் அதிகாரமாக நடந்தது மாறுவதை மறுப்பதை உள்ளடக்கியது.

நமது காயங்களுக்கு இரக்கம் தேவை, ஆனால் ஆளுகை தேவையில்லை.

நாம் நமது வாழ்க்கையை விளக்கும் விதத்தின்மேல் இயேசு கர்த்தராக நிலைத்திருக்க வேண்டும்.

“தர்க்கங்களை நிர்மூலமாக்குங்கள்” என்று பவுல் தொடர்ந்து சொல்கிறார். இது சக்திவாய்ந்தது, ஏனெனில் வரையறுக்கப்பட்ட தகவலை எடுத்து அதைச் சுற்றி முழு யதார்த்தங்களையும் உருவாக்கும் திறன் நமது மனதிற்கு உண்டு. ஏதோ ஒன்று நடக்கிறது, உடனே காணாத விவரங்களை நிரப்பத் தொடங்குகிறோம். ஒருவர் ஒரு குறுகிய குறுஞ்செய்தி அனுப்புகிறார், அவர்கள் கோபமாக இருக்கிறார்கள் என்று நாம் அனுமானிக்கிறோம். சபையில் ஒருவர் நமது கையைக் குலுக்கவில்லை, நமக்கு எதிராக ஏதோ இருக்கிறதா என்று ஆச்சரியப்படத் தொடங்குகிறோம். ஒருவர் நாம் எதிர்பார்த்தபடி பதிலளிக்கவில்லை, நமது மனது ஏன் என்பதை விளக்கும் ஒரு கதையை எழுதத் தொடங்குகிறது. விரைவில் நாம் ஒருபோதும் நடக்காத ஒன்றுக்காக கோபமாகவோ, காயப்பட்டோ, கவலையாகவோ, புண்பட்டோ இருக்கிறோம்.

ஒரு கற்பனை எப்போதும் முற்றிலும் தவறான ஒன்றுடன் தொடங்குவதில்லை. சில நேரங்களில் ஆதரிக்கக்கூடிய தகவலைவிட நாம் அதை வெகுதூரம் எடுத்துச்செல்லும் ஒரு சிறிய தகவல் துண்டு இருக்கிறது. நாம் ஒரு தவறான முடிவை எடுத்துவிட்டு, “நான் எப்போதும் மோசமான முடிவுகளை எடுக்கிறேன்” என்று சொல்கிறோம். ஒரு தோல்வியுற்ற உறவை அனுபவித்துவிட்டு, “யாரும் என்னை ஒருபோதும் நேசிக்க மாட்டார்கள்” என்று சொல்கிறோம். ஒரு கடினமான காலகட்டத்தைக் கடந்துவிட்டு, “என் வாழ்க்கை எப்போதும் இப்படித்தான் இருக்கும்” என்று சொல்கிறோம். ஊழியத்தில் ஒரு ஏமாற்றத்தை அனுபவித்துவிட்டு, “தேவனால் என்னைப் பயன்படுத்த முடியாது” என்று முடிவு

செய்கிறோம். ஒரு தருணம் ஒரு முறையாக மாறுகிறது, முறை ஒரு அடையாளமாக மாறுகிறது, அடையாளம் எதிர்காலத்தைப் பற்றிய ஒரு கணிப்பாக மாறுகிறது.

நமது சூழ்நிலைகளை நமது மனது பேரழிவாக மாற்றும்போது அதை அடையாளம் காணக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். ஒரு தவறு நமது அடையாளம் அல்ல. ஒரு நிராகரிப்பு நமது மதிப்பை தீர்மானிக்காது. ஒரு தோல்வி நமது எதிர்காலத்தை தீர்மானிக்காது. ஒரு மோசமான காலகட்டம் ஒவ்வொரு காலகட்டமும் மோசமாக இருக்கும் என்று அர்த்தமல்ல. ஒரு கடினமான அத்தியாயம் முழு கதையின் முடிவையும் எழுத நமக்கு அனுமதி தராது.

இதனால்தான் கற்பனைகளுடன் பேரம்பேச்சு சொல்லவில்லை பவுல். அவற்றை நிர்மூலமாக்கச் சொல்கிறார்.

இன்னொரு சந்திப்பைத் தகுதியில்லாத எண்ணங்கள் உள்ளன.

இன்னொரு விளக்கத்தைத் தகுதியில்லாத குற்றச்சாட்டுகள் உள்ளன.

இன்னொரு இரவு நமது கவனத்தைத் தகுதியில்லாத பயங்கள் உள்ளன.

இன்னொரு மணி நேரம் மறுமுறை நினைவுகூர்தலைத் தகுதியில்லாத கற்பனை உரையாடல்கள் உள்ளன.

தேவன் சொன்னதற்கு மேலாக தங்களை உயர்த்திக்கொண்ட, கீழே கொண்டுவரப்பட வேண்டிய முடிவுகளை நாம் எடுத்திருக்கிறோம்.

“தேவனை அறிகிற அறிவுக்கு விரோதமாய் எடுக்கப்படுகிற எந்த மேட்டிமையையும்” பவுல் விவரிக்கிறார். ஒரு மேட்டிமை என்பது தேவனைப் பற்றி நாம் உண்மை என்று அறிந்திருப்பதற்கு மேலாக எழ முயற்சிக்கும் ஒன்று. தேவன் உண்மையுள்ளவர் என்று நாம் அறிவோம், ஆனால் அவர் நம்மைக் கைவிட்டுவிட்டார் என்று பயம் சொல்கிறது. தேவன் இரக்கமுள்ளவர் என்று நாம் அறிவோம், ஆனால் நமது தோல்வி அவருடைய கிருபையைவிட பெரியது என்று வெட்கம் சொல்கிறது. தேவன் மீட்டெடுக்க முடியும் என்று நாம் அறிவோம், ஆனால் ஒன்றும் ஒருபோதும் மாறாது என்று மனமுடைவு சொல்கிறது. தேவன் ஜெபத்தைக் கேட்கிறார் என்று நாம் அறிவோம், ஆனால் தொடர்ந்து ஜெபிப்பதற்கு எந்த காரணமும் இல்லை என்று ஏமாற்றம் சொல்கிறது. வேதாகமம் என்ன சொல்கிறது என்று நமக்குத் தெரியும், ஆனால் அந்த அறிவுக்கு மேலாக தன்னை நிலைநிறுத்த இன்னொரு எண்ணம் முயற்சிக்கிறது.

அங்குதான் ஆவிக்குரிய யுத்தம் ஒரு உண்மைப் போராக மாறுகிறது. நமது மனதில் எந்தக் குரல் மிக உயர்ந்த இடத்தைப் பெறுகிறது என்பதை நாம் தீர்மானிக்க வேண்டும்.

ஒவ்வொரு எண்ணமும் வெறுமனே சத்தமாக இருப்பதால் அதிகாரத்தைத் தகுதி பெறாது.

ஒவ்வொரு பயமும் உண்மையானதாக உணரப்படுவதால் தலைமையைத் தகுதி பெறாது.

ஒவ்வொரு சந்தேகமும் நமது ஆவிக்கு போதகராக மாற முடியாது.

ஒவ்வொரு நினைவும் நமது எஜமானராக மாற முடியாது.

நினைவுகள் மிகவும் சக்திவாய்ந்ததாக மாறக்கூடும் என்பதால் அந்த கடைசி கொள்கை குறிப்பாக முக்கியமானது. பத்து அல்லது இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நடந்த ஒன்று இன்று நாம் எதிர்வினையாற்றும் விதத்தை இன்னும் பாதிக்கலாம். நினைவு ஒருபோதும் மறையாமலிருக்கலாம், ஆனால் அது ஆளுகையில் நிலைத்திருக்க வேண்டியதில்லை. நாம் சிறையிலிருந்து மீள்ந்திருக்கும் அதேவேளையில் நினைவுகூர முடியும். நடந்தது நாம் யாராக மாறுகிறோம் என்பதை நிர்ணயிக்க அனுமதிக்காமல் நடந்ததை ஒப்புக்கொள்ள முடியும். இலக்கு நமது வரலாற்றை அழிப்பது அவசியமில்லை. இலக்கு நமது வரலாற்றை இயேசு கிறிஸ்துவின் கர்த்தத்துவத்தின் கீழ் வைப்பதாகும்.

“எந்த எண்ணத்தையும் கிறிஸ்துவுக்குக் கீழ்ப்படியச் சிறைப்படுத்துகிறோம்” என்று பவுல் சொல்கிறார். மறுதலையைக் கவனியுங்கள். எதிரி நமது எண்ணங்கள் நம்மை சிறைப்படுத்த வேண்டும் என்று விரும்புகிறான், ஆனால் நமது எண்ணங்களை நாம் சிறைப்படுத்த வேண்டும் என்று வேதாகமம் நமக்குச் சொல்கிறது. நமது மனதில் நுழையும் அனைத்திற்கும் நாம் கைதிகளாக இருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. தேவனுடைய ஆவியின் மூலமும் வார்த்தையின் மூலமும், நமது எண்ணங்களை ஆராய்ந்து கேட்க முடியும், “இது இயேசுவுடன் ஒப்புக்கொள்கிறதா? இது வேதாகமத்துடன் ஒப்புக்கொள்கிறதா? இந்த எண்ணம் என்னை விசுவாசத்திற்கும், உண்மைக்கும், கீழ்ப்படிதலுக்கும், தேவபக்திக்கும் இட்டுச்செல்கிறதா, அல்லது பயத்திற்கும், கசப்புக்கும், குற்றச்சாட்டுக்கும், சோதனைக்கும், மனமுடைவுக்கும் இட்டுச்செல்கிறதா?”

எண்ணம் கிறிஸ்துவுடன் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை என்றால், நாம் அதற்கு நிரந்தர வசிப்பிடம் கொடுக்க வேண்டியதில்லை.

மீண்டும் மீண்டும் நினைப்பதன் மூலம் எண்ணங்கள் பலமடைவதால் இதற்கு ஒழுக்கம் தேவை. ஒருமுறை மனதில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஒரு எண்ணம் ஒரு சோதனையாக இருக்கலாம், ஆனால் மீண்டும் மீண்டும் மனதில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஒரு எண்ணம் ஒரு பாதையை உருவாக்கத் தொடங்கலாம். இறுதியில் அது பரிச்சயமாக உணரப்படுவதால் நாம் அதை கேள்வி கேட்பதை நிறுத்திவிடுகிறோம். பரிச்சயம் உண்மையாக உணரத் தொடங்குகிறது. “நான் இப்படித்தான் நினைக்கிறேன்” என்று நாம் சொல்கிறோம், ஆண்டுக்கணக்கில் அதே பொய்யுடன் மீண்டும் மீண்டும் ஒப்புக்கொண்டதன் மூலம் நாம் நினைக்கும் விதம் வடிவமைக்கப்பட்டிருக்கலாம் என்பதை உணராமல்.

இதனால்தான் நமது மனதில் நாம் தொடர்ந்து என்ன கருத்தில் கொள்கிறோம் என்பதில் நாம் கவனமாக இருக்க வேண்டும். நாம் தொடர்ந்து கருத்தில் கொள்வது இறுதியில் நாம் நிரந்தரமாக வாழும் இடமாக மாறலாம். நாம் திரும்பத்திரும்ப வரவேற்கும் எண்ணங்கள் நாம் வாழும் உள்ளார்ந்த கட்டமைப்பை உருவாக்கத் தொடங்குகின்றன. நாம் தொடர்ந்து சந்தேகத்தை கருத்தில் கொண்டால், அவநம்பிக்கையில் வாழத் தொடங்குகிறோம். நாம் தொடர்ந்து ஒப்பீட்டை கருத்தில் கொண்டால், அதிருப்தியில் வாழத் தொடங்குகிறோம். நாம் தொடர்ந்து பயத்தை கருத்தில் கொண்டால், பேரழிவு எப்போதும் அருகிலிருப்பதுபோல்

வாழத் தொடங்குகிறோம். நாம் தொடர்ந்து புண்பாட்டை கருத்தில் கொண்டால், அனைவரும் ஒரு சாத்தியமான எதிரியாக மாறும் ஒரு உலகில் வாழத் தொடங்குகிறோம். நாம் தொடர்ந்து நம்பிக்கையின்மையை கருத்தில் கொண்டால், தேவன் ஏற்கனவே தோற்றுவிட்ட ஒரு எதிர்காலத்தை நமது மனதில் கட்டத் தொடங்குகிறோம்.

ஆனால் எதிர்மாரும் உண்மையே. நாம் தொடர்ந்து தேவனுடைய வார்த்தையால் நமது மனதை நிரப்பினால், உண்மை நமது சிந்தனையின் கட்டமைப்பை வடிவமைக்கத் தொடங்குகிறது. நாம் தொடர்ந்து தேவனுடைய உண்மைத்தன்மையை நினைவுகூர்ந்தால், நன்றியுணர்வு பயத்தை சவால் செய்யத் தொடங்குகிறது. நாம் தொடர்ந்து அவருடைய வாக்குத்தத்தங்களை தியானித்தால், சூழ்நிலைகளை நாம் விளக்கும் விதத்தை விசுவாசம் பாதிக்கத் தொடங்குகிறது. நாம் தொடர்ந்து நமது எண்ணங்களை இயேசுவிடம் கொண்டுவந்தால், நமது மனம் படிப்படியாக உண்மை குற்றச்சாட்டைவிட வலிமையான இடங்களாக மாறலாம்.

பிலிப்பியர் 4:8 (KJV) நமக்கு ஒரு சக்திவாய்ந்த முறையைத் தருகிறது: “முடிவாக, சகோதரரே, எவைகள் சத்தியமும் எவைகள் நியாயமும் எவைகள் தூய்மையும் எவைகள் இனிமையும் எவைகள் நற்கீர்த்தியுமானவைகளோ... அவைகளையே சிந்தித்துக்கொண்டிருங்கள்.” நாம் என்ன நினைப்பதை நிறுத்த வேண்டும் என்பதை மட்டும் பவுல் நமக்குச் சொல்லவில்லை. ஆரோக்கியமற்ற முறைகளுக்குப் பதிலாக என்ன வர வேண்டும் என்பதையும் அவர் கற்பிக்கிறார். வேதாகம மாற்றம் வெறுமனே ஒரு எண்ணத்தை அகற்றுவதல்ல; அது மனதின் புதுப்பிப்பாகும்.

நமது பிள்ளைகள் பல ஆண்டுகள் தொடரக்கூடிய சிந்தனை முறைகளை வளர்த்துக்கொண்டிருப்பதால் இது பெற்றோர்களுக்கு குறிப்பாக முக்கியமானது. நாம் மீண்டும் மீண்டும் அவர்கள்மேல் பேசும் அடையாளங்களைப் பற்றி கவனமாக இருக்க வேண்டும். ஒரு பிள்ளை, “நீ சோம்பேறி,” “நீ ஒருபோதும் சரியாக எதையும் செய்வதில்லை,” “நீதான் கடினமானவன்,” அல்லது “நீ ஒருபோதும் மாறமாட்டாய்” என்று கேட்டு வளரக்கூடாது. திருத்தம் அவசியமானது, ஆனால் தற்காலிக நடத்தையை நிரந்தர அடையாளமாக மாற்றாமல் திருத்தம் நடத்தையை எதிர்கொள்ள வேண்டும். “நீ செய்தது நேர்மையற்றது” என்று சொல்வதற்கும் “நீ பொய்யன்” என்று சொல்வதற்கும் இடையே வேறுபாடு உண்டு. பொறுப்பற்ற தன்மையை திருத்துவதற்கும் ஒரு பிள்ளையை மீண்டும் மீண்டும் பொறுப்பற்றவன் என்று வரையறுப்பதற்கும் இடையே வேறுபாடு உண்டு. தேவன் நமக்கு ஒப்படைத்திருக்கும் மக்களின் உள்ளார்ந்த கட்டமைப்பை நமது வார்த்தைகள் வடிவமைக்க உதவும்.

எனவே பொய்கள் உண்மையால் எதிர்கொள்ளப்படும் இடங்களாக நமது வீடுகள் மாற வேண்டும். பயம் நுழையும்போது, தேவனுடைய உண்மைத்தன்மையை நாம் ஒருவருக்கொருவர் நினைவூட்டுகிறோம். நமது பிள்ளைகளில் ஒருவர் தகுதியற்றவராக உணரும்போது, அவர்களது அடையாளம் ஒப்பீட்டால் தீர்மானிக்கப்படவில்லை என்று அவர்களுக்கு நினைவூட்டுகிறோம். தோல்வி ஏற்படும்போது, வெட்கத்தை உருவாக்காமல் மனந்திரும்புதலைக் கற்பிக்கிறோம். ஒருவர் காயப்படும்போது, காயம் அவர்களது

அடையாளமாக மாற அனுமதிக்காமல் குணமாக்கத்திற்கான இடத்தை உருவாக்குகிறோம். கவலை எழும்போது, நாம் ஒன்றாக ஜெபிக்கிறோம். ஒரு பொய் தன்னைத்தானே மீண்டும் சொல்லத் தொடங்கும்போது, உரையாடலில் வேதாகமத்தைக் கொண்டுவருகிறோம்.

சில நேரங்களில் இதைப் பற்றி நாம் மிகவும் நடைமுறையாக மாற வேண்டும். நமது மனது தொடர்ந்து, “நான் தனியாக இருக்கிறேன்” என்று சொன்னால், அந்த எண்ணம் பலமடையும் வரை நாம் அதனுடன் வெறுமனே அமர்ந்திருக்கக்கூடாது. அதை நாம் கிறிஸ்துவிடம் கொண்டுவருகிறோம். “ஜெபம் வேலை செய்யவில்லை” என்று எண்ணம் சொன்னால், நாம் ஜெபிப்பதைத் தொடர்கிறோம். “உபவாசத்தைத் தொடர எந்த காரணமும் இல்லை” என்று மனமுடைவு சொன்னால், நமது ஆவிக்குரிய ஒழுக்கங்களை தீர்மானிக்க மனமுடைவை நாம் மறுக்கிறோம். “உன் குடும்பம் ஒருபோதும் மாறாது” என்று எண்ணம் சொன்னால், தேவனுடைய வாக்குத்தத்தங்களுக்கு நாம் திரும்பி பரிந்துபேசுவதைத் தொடர்கிறோம். “உன் கடந்த காலத்தால் தேவனால் உன்னைப் பயன்படுத்த முடியாது” என்று வெட்கம் சொன்னால், மீட்பின் உண்மையால் வெட்கத்தை நாம் எதிர்கொள்கிறோம்.

வலிமிகுந்த உணர்ச்சிகள் இல்லை என்று பாசாங்கு செய்ய வேதாகமத்தைப் பயன்படுத்துகிறோம் என்று இது அர்த்தமல்ல. ஒரு எண்ணத்தை சிறைப்படுத்துவது உணர்ச்சி மறுப்பு அல்ல. சில நேரங்களில் குணமாக்கும் செயல்முறையின் ஒரு பகுதியாக நமக்கு ஜெபம், உரையாடல், பொறுப்புணர்வு, போதகர் பராமரிப்பு, அல்லது தொழில்முறை ஆதரவு தேவைப்படலாம். ஆனால் நாம் பெறும் எந்த உதவியும் இறுதியில் ஒரு பொய்யை பலப்படுத்துவதற்குப் பதிலாக நம்மை உண்மையை நோக்கி நகர்த்த வேண்டும். நாம் உணர்வதற்கும் நம்மை ஆளுகை செய்ய நாம் அனுமதிப்பதற்கும் இடையே உள்ள வேறுபாட்டை நாம் கற்றுக்கொள்கிறோம்.

இந்த யுத்தம் முக்கியமானது, ஏனெனில் நமது எண்ணங்களை வடிவமைக்க முடிந்தால், நமது தேர்வுகளை பாதிக்க முடியும் என்று எதிரி புரிந்துகொள்கிறான். போதுமான காலம் நமது தேர்வுகளை பாதிக்க முடிந்தால், நமது பழக்கங்களை வடிவமைக்கத் தொடங்க முடியும். நமது பழக்கங்களை வடிவமைக்க முடிந்தால், நமது குணத்தையும் திசையையும் பாதிக்க முடியும். எனவே, நமது வாழ்க்கையின் மிகப்பெரிய ஆவிக்குரிய வெற்றிகள் சிலவற்றைச் அமைதியாக நடக்கக்கூடும், யுத்தம் நடக்கிறது என்று வேறு யாருக்கும் தெரியாத தருணங்களில், ஒரு எண்ணம் நமது மனதில் நுழையும்போது, அதனுடன் ஒப்புக்கொள்வதற்குப் பதிலாக நாம் சொல்கிறோம், “இல்லை. அது தேவன் சொன்னதுடன் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை.”

நாம் அதை இடித்துப்போடுகிறோம்.

நாம் அதை சிறைப்படுத்துகிறோம்.

நாம் அதை உண்மையால் மாற்றுகிறோம்.

பின்பு நாம் தொடர்ந்து நடக்கிறோம்.

ஒரு கோட்டையை கட்ட ஆண்டுகள் ஆகியிருக்கலாம், சில முறைகள் ஒரே தருணத்தில் மறைவதற்குப் பதிலாக நிலையான புதுப்பிப்பைக் கோரலாம். ஆனால் ஒரு நீண்ட யுத்தத்தை வெல்ல முடியாத யுத்தமாக நாம் ஒருபோதும் குழப்பக்கூடாது. நமது ஆயுதங்கள் “தேவபலமுள்ளவைகள்” என்று பவுல் சொல்கிறார். கோட்டைகள் இடிக்கப்படலாம். மனங்கள் புதுப்பிக்கப்படலாம். காயங்கள் குணமாகலாம். முறைகள் மாறலாம். பயம் நமது உலகக் கண்ணோட்டமாக நிலைத்திருக்க வேண்டியதில்லை. கைவிடல் ஒவ்வொரு உறவையும் வரையறுக்க வேண்டியதில்லை. தோல்வி நமது அடையாளமாக மாற வேண்டியதில்லை. நேற்று நாளையின் கட்டிடக்கலைஞராக மாற வேண்டியதில்லை.

ஆனால் ஒரு பொய்யை இடித்துப்போட, அதை மாற்றும் உண்மையை நாம் அறிய வேண்டும்.

இதனால்தான் ஆவிக்குரிய யுத்தத்தின் அடுத்த பரிமாணம் முற்றிலும் அவசியமானது. யோவான் 8:32 (KJV) இல் இயேசு சொன்னார், “சத்தியத்தை அறிவீர்கள், சத்தியம் உங்களை விடுதலையாக்கும்.” நம்மை மேற்கொள்ள போதுமான வல்லமை எதிரிக்கு எப்போதும் தேவையில்லை, உண்மையல்லாத ஒன்றை நம்பும்படி அவனால் நம்மை நம்பவைக்க முடிந்தால். ஆதியாகமத்தில் பாம்பின் கேள்வியிலிருந்து, “தேவன் மெய்யாகவே சொன்னாரா?”, வனாந்தரத்தில் இயேசு நின்று, “இப்படி எழுதியிருக்கிறது” என்று அறிவித்ததுவரை, ஆவிக்குரிய யுத்தம் அடிப்படையில் உண்மையைப் பற்றிய ஒரு போராகும் என்பதை வேதாகமம் வெளிப்படுத்துகிறது.

ஆவிக்குரிய யுத்தம் ஒரு சக்திப் போராக மாறுவதற்கு முன், அது பெரும்பாலும் ஒரு உண்மைப் போராகும்.

◆ தியானித்து எழுதுங்கள்

என் கடந்த காலத்தின் ஒரு காயம் என் நிகழ்காலத்தைப் பார்க்கும் கண்ணாடியாக மாறியிருக்கிறதா? அனைவரும் விட்டுவிடுவார்கள் என்று கைவிடல் நமக்குக் கற்பித்திருக்கிறதா? யாரையும் நம்ப முடியாது என்று துரோகம் நம்மை நம்பவைத்திருக்கிறதா? நாம் எப்போதும் தோற்போம் என்று தோல்வி நம்மை நம்பவைத்திருக்கிறதா? நமக்கு நடந்தது உண்மையாக இருக்கலாம், ஆனால் அடுத்து நடக்கும் அனைத்தையும் வரையறுக்க அதற்கு அதிகாரம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறதா?

இன்று எந்த எண்ணம் சிறைப்படுத்தப்பட வேண்டும்? பயம், வெட்கம், கோபம், பாதுகாப்பின்மை, ஒப்பீடு, மனமுடைவு, அல்லது குற்றச்சாட்டை மீண்டும் மீண்டும் உருவாக்கும் ஒரு எண்ணத்தை அடையாளம் காணுங்கள். தேவனுடைய உண்மை பெரிய அதிகாரமாக மாறும்படி அந்த எண்ணத்திற்கு எதிராக நாம் எந்த வேதாகமத்தை வைக்க முடியும்?

பாகம் 05

இப்படி எழுதியிருக்கிறது: உண்மைப்
போரில் வெற்றி

05

“சத்தியத்தை அறிவீர்கள், சத்தியம் உங்களை விடுதலையாக்கும்.”

யோவான் 8:32 (KJV)

ஆவிக்குரிய யுத்தம் ஒப்புதலுக்கான போராக இருந்தால், உண்மை முற்றிலும் அவசியமானதாக மாறுகிறது, ஏனெனில் அதை மறுதலிக்கும் உண்மையை நாம் அறியாத வரை ஒரு பொய்யுடனான ஒப்புதலை நாம் உடைக்க முடியாது. இயேசு சுதந்திரத்தை நேரடியாக உண்மையுடன் இணைக்கிறார். நமது உணர்ச்சிகள் நம்மை விடுவிக்கும் என்றோ, நமது சூழ்நிலைகள் நம்மை விடுவிக்கும் என்றோ, ஒரு உணர்ச்சிபூர்வமான ஆவிக்குரிய அனுபவமே நம்மை விடுவிக்கும் என்றோ அவர் சொல்லவில்லை. அவர் சொல்கிறார், “சத்தியத்தை அறிவீர்கள், சத்தியம் உங்களை விடுதலையாக்கும்.” எதிரியின் மிகப்பெரிய தந்திரோபாயங்களில் ஒன்று ஏமாற்று என்று இது அர்த்தப்படுத்துகிறது. உண்மையல்லாத ஒன்றை நம்பும்படி அவனால் நம்மை நம்பவைக்க முடிந்தால், நம்மை மேற்கொள்ள போதுமான வல்லமை அவனுக்கு எப்போதும் தேவையில்லை. தேவனை, நம்மை, நமது குடும்பங்களை, நமது எதிர்காலத்தை நாம் பார்க்கும் விதத்தை ஒரு பொய் வடிவமைக்க முடிந்தால், இறுதியில் அந்த பொய் நாம் வாழும் விதத்தை பாதிக்க முடியும்.

வேதாகமத்தின் ஆரம்பத்திலிருந்தே இந்த தந்திரோபாயத்தை நாம் காண்கிறோம். ஆதியாகமம் 3இல், பாம்பு ஏவாளை உடல் ரீதியாக மேற்கொள்ளவில்லை. அவளைப் பிடித்தோ பழத்தை சாப்பிடும்படி கட்டாயப்படுத்தியோ இல்லை. தேவன் சொன்னதை குறிவைத்த ஒரு கேள்வியுடன் அவனுடைய தாக்குதல் தொடங்குகிறது. ஆதியாகமம் 3:1 (KJV) பாம்பு கேட்பதாக பதிவு செய்கிறது, “தேவன் மெய்யாகவே சொன்னாரா...?” அந்தக் கேள்வி ஆவிக்குரிய யுத்தத்தைப் பற்றி இன்றும் தொடர்புடையதாக இருக்கும் ஒன்றை வெளிப்படுத்துகிறது. முதல் தாக்குதல் தேவனுடைய வார்த்தையின் நம்பகத்தன்மைக்கும் அதிகாரத்திற்கும் எதிராக இருந்தது. எதிரி ஏவாளின் நடத்தையை மாற்ற முயற்சிப்பதற்கு முன், தேவன் சொன்னதுடனான அவனுடைய உறவை மாற்ற முயற்சித்தான்.

தேவனுடைய வார்த்தையைச் சுற்றி போதுமான நிச்சயமின்மையை உருவாக்குவதே பாம்பின் தந்திரோபாயமாக இருந்தது, இதனால் ஏவாள் தேவனுடைய கட்டளையை வேறுவிதமாக விளக்கத் தொடங்குவாள். வார்த்தை கேள்விக்குள்ளானவுடன், கீழ்ப்படியாமை நியாயமானதாக மாறியது. இந்த முறை ஆவிக்குரிய யுத்தத்தில் இன்னும் தோன்றுகிறது. எதிரி தொடர்ந்து வார்த்தையைத் தாக்குகிறான், ஏனெனில் நாம் வாழும் எல்லைகளை வார்த்தை நிறுவுகிறது. “தூய்மை உண்மையிலேயே முக்கியமா என்று தேவன் மெய்யாகவே சொன்னாரா? மன்னிப்பு உண்மையிலேயே நடக்க வேண்டுமா? நான் என் மனதிற்குள் அனுமதிப்பது உண்மையிலேயே முக்கியமா? நான் பேசும் விதத்தைப் பற்றி தேவன் உண்மையிலேயே அக்கறை கொள்கிறாரா? கீழ்ப்படிதல் உண்மையிலேயே அவ்வளவு முக்கியமா? என் சரீரம் உண்மையிலேயே தேவனுக்குச் சொந்தமானதா? என் வீடு அவருக்கு ஊழியம் செய்ய வேண்டும் என்று தேவன் உண்மையிலேயே எதிர்பார்க்கிறாரா?” மொழி தலைமுறை தலைமுறையாக மாறலாம், ஆனால் தந்திரோபாயம் பரிச்சயமாகவே இருக்கிறது. தேவன் தெளிவாகச் சொன்னது நிச்சயமற்றதாகத் தோன்ற எதிரியால்

முடிந்தால், இறுதியில் தேவன் தடை செய்தது ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடியதாகத் தோன்றத் தொடங்கும்.

இதனால்தான் ஆவிக்குரிய யுத்தம் அடிக்கடி ஒரு சக்திப் போராக மாறுவதற்கு முன் ஒரு உண்மைப் போராகும். எதிரி நம்மைத் தாக்குகிறானா என்பது கேள்வி அல்ல. தாக்குதலை அடையாளம் காண போதுமான உண்மையை நாம் அறிவோமா என்பதே கேள்வி. அது ஒரு பொய் என்று நமக்குத் தெரியாதபோது ஒரு பொய் மிகவும் ஆபத்தானதாக மாறுகிறது. நமது அடையாளத்தைப் பற்றி வேதாகமம் என்ன சொல்கிறது என்று நமக்குத் தெரியாவிட்டால், குற்றச்சாட்டுகள் நம்மை வரையறுக்கலாம். தூய்மையைப் பற்றி வேதாகமம் என்ன சொல்கிறது என்று நமக்குத் தெரியாவிட்டால், கலாச்சாரம் அதை நமக்காக வரையறுக்கலாம். திருமணம், உறவுகள், மன்னிப்பு, தாராளத்தன்மை, ஆராதனை, கீழ்ப்படிதலைப் பற்றி வேதாகமம் என்ன சொல்கிறது என்று நமக்குத் தெரியாவிட்டால், அடிக்கடிப் பேசும் எந்தக் குரலும் படிப்படியாக நாம் நம்பும் குரலாக மாறலாம்.

இதனால்தான் வனாந்தரத்தில் இயேசுவின் சோதனை மிகவும் முக்கியமானது. பிதாவுடன் முழுமையான ஒப்புதலின் இடத்திலிருந்து ஆவிக்குரிய அழுத்தத்தை எதிர்கொள்வது எப்படி இருக்கும் என்பதை இயேசு நமக்குக் காட்டுகிறார். நீண்ட உபவாசத்திற்குப் பிறகு எதிரி இயேசுவிடம் வந்து, உடல் ரீதியான பலவீனத்தின் தருணத்தில் அவரைத் தாக்குகிறான், ஆனாலும் இயேசு தன் உணர்ச்சிகளிலிருந்து பதிலளிக்கவில்லை. சாத்தானுடன் நீண்ட உணர்ச்சிபூர்வமான வாதத்தில் அவர் ஈடுபடவில்லை. தன் பசி, சூழ்நிலைகள், அசௌகரியம் ஆகியவற்றை உண்மையை மறுவரையறை செய்ய அவர் அனுமதிக்கவில்லை. அவருடைய மீண்டும் மீண்டும் வரும் பதில் எளிமையானது, சக்திவாய்ந்தது: “இப்படி எழுதியிருக்கிறது.”

அந்த மூன்று வார்த்தைகள் ஒரு எல்லையை நிறுவுகின்றன.

“இப்படி எழுதியிருக்கிறது” என்றால் என் ருசி உண்மையை தீர்மானிக்காது. “இப்படி எழுதியிருக்கிறது” என்றால் என் சூழ்நிலைகளால் உண்மையை மீண்டும் எழுத முடியாது. “இப்படி எழுதியிருக்கிறது” என்றால் சோதனை உண்மையை மறுவிளக்கம் செய்யாது. “இப்படி எழுதியிருக்கிறது” என்றால் தேவன் பேசியதைத் திருத்த போதுமான அதிகாரம் கலாச்சாரத்திற்கு இல்லை. “இப்படி எழுதியிருக்கிறது” என்றால் என் உணர்ச்சிகள் வேறு ஒன்று சொன்னாலும், தேவனுடைய வார்த்தை இறுதி அதிகாரமாக நிலைத்திருக்கும்.

முதல் சோதனை உடல் ருசிகள் மற்றும் உடனடி தேவைகள் மூலம் எதிரி நம்மைத் தாக்கலாம் என்பதை வெளிப்படுத்துகிறது. மத்தேயு 4:3-4 (KJV) சொல்கிறது, “அப்பொழுது சோதனைக்காரன் அவரிடத்தில் வந்து: நீர் தேவனுடைய குமாரனேயானால், இந்தக் கற்கள் அப்பமாகும்படி சொல்லும் என்றான். அதற்கு அவர்: மனுஷன் அப்பத்தினாலேமாத்திரமல்ல, தேவனுடைய வாயிலிருந்து புறப்படுகிற ஒவ்வொரு வார்த்தையினாலும் பிழைப்பான் என்று எழுதியிருக்கிறதே என்றார்.” இயேசு உண்மையிலேயே பசியாக இருந்தார். உடல் தேவை உண்மையானது. பசி கற்பனை அல்ல, அப்பம் சாப்பிடுவது இயற்கையிலேயே பாவம் அல்ல. பிரச்சனை என்னவென்றால், ஒரு உடனடி ருசி இயேசுவை பிதாவின் சித்தத்திற்கு வெளியே நகர்த்த அனுமதிப்பாரா என்பதே.

இது நமக்கு மிகவும் தொடர்புடையது, ஏனெனில் ஒவ்வொரு சோதனையும் உள்ளார்ந்த தீமையான ஒன்றுக்கான ஆசையுடன் தொடங்குவதில்லை. சில நேரங்களில் ஒரு நியாயமான ஆசை கீழ்ப்படிதலைவிட அதிகாரம் பெறுமா என்பதே போராகும். நேசிக்கப்பட வேண்டும் என்ற ஆசை நியாயமானது, ஆனால் அந்த ஆசை நம்மை தேவனிடமிருந்து தொடர்ந்து இழுக்கும் ஒரு உறவுக்குள் இட்டுச்செல்ல முடியாது. நிதி பாதுகாப்பிற்கான ஆசை நியாயமானது, ஆனால் அது பேராசையாக மாற முடியாது. புரிந்துகொள்ளப்பட வேண்டும் என்ற ஆசை நியாயமானது, ஆனால் யாராவது நம்மைத் தவறாகப் புரிந்துகொள்ளும்போது கசப்பை அது நியாயப்படுத்த முடியாது. பாலியல் நெருக்கத்திற்கான ஆசை தேவனால் கொடுக்கப்பட்டது, ஆனால் அது தேவனுடைய வடிவமைப்பிற்குள் இருக்க வேண்டும். வெற்றி பெறும் ஆசை தவறல்ல, ஆனால் வெற்றி நேர்மையைவிட முக்கியமானதாக மாற முடியாது. நமது ருசிகள் உண்மைக்கு சமர்ப்பிக்கப்படுவதே ஆவிக்குரிய முதிர்ச்சி, நமது ருசிகளுக்கு ஏற்ப உண்மை மறுஎழுதப்படுவதல்ல.

“மனுஷன் அப்பத்தினாலேமாத்திரமல்ல, தேவனுடைய வாயிலிருந்து புறப்படுகிற ஒவ்வொரு வார்த்தையினாலும் பிழைப்பான்” என்று இயேசு பதிலளிக்கிறார். வேறு வார்த்தைகளில், ஒவ்வொரு உடனடி ருசியையும் திருப்திப்படுத்துவதைவிட வாழ்க்கைக்கு அவசியமான ஏதோ ஒன்று இருக்கிறது. நாம் தேவனுடைய வார்த்தையால் வாழ்கிறோம். இதனால்தான் உபவாசமே ஒரு அர்த்தமுள்ள ஆவிக்குரிய ஒழுக்கமாக மாறுகிறது. ஒரு ருசி நமது எஜமானராக மாறாமல் உண்மையானதாக இருக்க முடியும் என்று உபவாசம் நமது மாம்சத்திற்குக் கற்பிக்கிறது. நாம் பசியை உணர்ந்துகொண்டே இல்லை என்று சொல்ல முடியும். அதேபோல், சோதனையை அனுபவித்துக்கொண்டே கீழ்ப்படிய முடியும். கோபத்தை அனுபவித்துக்கொண்டே மன்னிக்க முடியும். பயத்தை அனுபவித்துக்கொண்டே விசுவாசத்தால் நடக்க முடியும். ஏதோ ஒன்றை தீவிரமாக விரும்பிக்கொண்டே, “இது தேவனுடைய வார்த்தைக்கும் சித்தத்திற்கும் முரணானால், என் ஆசைக்கு இறுதி வாக்கு இல்லை” என்று சொல்ல முடியும்.

சோதனை இயேசுவின் அடையாளத்தையும் தாக்குகிறது. வனாந்தரத்திற்கு உடனடியாக முன்பு, இயேசுவின் ஞானஸ்நானத்தில் பிதா அவரைப்பற்றி பேசியிருந்தார்: “இவர் என்னுடைய நேசகுமாரன், இவரில் பிரியமாயிருக்கிறேன்” (மத்தேயு 3:17). பின்பு சோதனைக்காரன் வந்து சொல்கிறான், “நீர் தேவனுடைய குமாரனேயானால்...” பிதா ஏற்கனவே அறிவித்ததற்கு எதிராகவே தாக்குதல் நேரடியாக வருகிறது. தேவன் சொன்னார், “இவர் என் குமாரன்.” எதிரி சொல்கிறான், “நீர் குமாரனேயானால்.” தேவன் ஏற்கனவே நிறுவியதை நிரூபிக்கும்படி நம்மை வற்புறுத்த முயற்சிக்கும் ஆவிக்குரிய யுத்தத்தின் இன்னொரு பொதுவான தந்திரோபாயத்தை இது வெளிப்படுத்துகிறது: தேவன் பேசியதை எதிரி சவால் செய்கிறான்.

நமது பல போர்கள் தேவையில்லாமல் சோர்வூட்டுவனவாக மாறுகின்றன, ஏனெனில் தேவனிடமிருந்து பெறப்பட வேண்டிய ஒரு அடையாளத்தை நிரூபிக்க நாம் முயற்சிக்கிறோம். மக்கள் நம்மை உறுதிப்படுத்த, அங்கீகரிக்க, ஏற்றுக்கொள்ள, மதிப்பீடு செய்ய வேண்டும் என்று நாம் விரும்புகிறோம், ஏனெனில் எங்கோ உள்ளூர், “தேவன்

சொல்வதுபோல் நான் உண்மையிலேயே இருக்கிறேனா?" என்று நாம் இன்னும் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறோம். நமது அடையாளம் பாதுகாப்பற்றதாக இருக்கும்போது, விமர்சனம் அழிவூட்டுவதாக மாறுகிறது, ஏனெனில் பாதுகாப்பாக உணர அனைவரின் ஒப்புதலும் நமக்குத் தேவை. நிராகரிப்பு தாங்கமுடியாததாக மாறுகிறது, ஏனெனில் யாராவது நம்மை நிராகரிப்பதை நம்மில் ஏதோ தவறு என்பதற்கான ஆதாரமாக நாம் விளக்குகிறோம். ஒப்பீடு நிலையானதாக மாறுகிறது, ஏனெனில் மற்ற அனைவருடன் ஒப்பிடும்போது நாம் எங்கே நிற்கிறோம் என்பதை அறிய வேண்டும்.

ஆனால் பிசாசுக்கு தன் அடையாளத்தை நிரூபிக்க இயேசு ஒரு அற்புதத்தைச் செய்யவில்லை. பிதா ஏற்கனவே சொன்னதைப் பற்றி சாத்தானின் ஒப்புதல் அவருக்குத் தேவையில்லை.

இதைக் கற்றுக்கொள்வதில் சுதந்திரம் இருக்கிறது. தேவன் நம்மைப் பற்றி சொன்னதுடன் எதிரி ஒப்புக்கொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லை. நமது அழைப்பை ஒவ்வொருவரும் புரிந்துகொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லை. நமது கீழ்ப்படிதலை அனைவரும் உறுதிப்படுத்த வேண்டிய அவசியமில்லை. ஒவ்வொரு வாதத்தையும் நாம் வெல்ல வேண்டியதில்லை, ஒவ்வொரு குற்றச்சாட்டையும் திருத்த வேண்டியதில்லை, ஒவ்வொரு விமர்சகரையும் சம்மதிக்க வைக்க வேண்டியதில்லை. நமது நம்பிக்கை வெறுமனே இதில் நிலைநிற்க வேண்டிய தருணங்கள் உண்டு: தேவன் பேசியிருக்கிறார், அவருடைய வார்த்தை போதுமானது.

நமது பிள்ளைகளுக்கும் இளைஞர்களுக்கும் இது குறிப்பாக முக்கியமாகிறது, ஏனெனில் அவர்கள் வெளிப்புற உறுதிப்படுத்தலின் மூலம் தங்கள் அடையாளத்தை நிறுவும்படி தொடர்ந்து கேட்கும் ஒரு கலாச்சாரத்தில் வளர்கிறார்கள். சமூக ஊடகங்கள் அடையாளத்தை ஒரு பொது வாக்கெடுப்பாக மாற்ற முடியும். பார்வைகள், விருப்பங்கள், கருத்துகள், பின்தொடர்பவர்கள், எதிர்வினைகள் மூலம் ஏற்பு எண்ணப்படுகிறது. மற்ற அனைவரின் வாழ்க்கையின் திருத்தப்பட்ட பதிப்புகளை நாம் தொடர்ந்து பார்த்துக்கொண்டிருப்பதால் ஒப்பீடு கிட்டத்தட்ட தவிர்க்க முடியாததாக மாறுகிறது. தேவனிடமிருந்து அடையாளத்தைப் பெறக் கற்றுக்கொள்ளாவிட்டால், நமது பிள்ளைகள் தவிர்க்க முடியாமல் வேறு எங்காவது அடையாளத்தைத் தேடுவார்கள். நமக்கு அடையாளத்தைத் தருவது எதுவோ அது இறுதியில் நம்மேல் மகத்தான செல்வாக்கைப் பெறுகிறது.

எனவே வேதாகம அடையாளம் தொடர்ந்து பலப்படுத்தப்படும் இடங்களாக நமது வீடுகள் மாற வேண்டும். கிறிஸ்தவர்கள் என்ன செய்ய வேண்டும், செய்யக்கூடாது என்பதைப் பற்றிய விதிகளைவிட நமது பிள்ளைகளுக்கு அதிகம் தேவை. அவர்கள் யார், யாருக்குச் சொந்தமானவர்கள் என்பதை அவர்கள் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். நம்பிக்கை அடையாளத்திலிருந்து வளரும்போது மிகவும் வலிமையாகிறது. நமது பெற்றோர்கள் ஒரு விதியை நிறுவியதால் மட்டும் நாம் பரிசுத்தத்தை தொடர்வதில்லை. நாம் இயேசுவுக்குச் சொந்தமானதால் பரிசுத்தத்தைத் தொடர்கிறோம். சரீரங்கள் தீயவை என்பதால் நாம் நமது சரீரங்களை காக்கவில்லை. நமது சரீரங்கள் பரிசுத்த ஆவியின் ஆலயங்கள் என்று வேதாகமம் கற்பிப்பதால் அவற்றை காக்கிறோம். நாம் உலகத்திற்கு பயப்படுவதால் சில

செல்வாக்குகளிலிருந்து நம்மை நாமே பிரிக்கவில்லை. நாம் என்னவாக மாற தேவன் நம்மை அழைத்திருக்கிறார் என்பதை அறிவதால் எல்லைகளை நிறுவுகிறோம்.

வனாந்தர சோதனை பொது உறுதிப்படுத்தல் தேவைப்படுவதன் ஆபத்தையும் வெளிப்படுத்துகிறது. சாத்தான் இயேசுவை தேவாலயத்தின் உச்சிக்கு அழைத்துச்சென்று, தன்னைத்தானே கீழே தள்ளும்படி சொல்கிறான், சோதனையில் வேதாகமத்தையே பயன்படுத்த முயற்சிக்கிறான். சோதனை அடிப்படையில் இயேசுவை அவர் யார் என்பதை நிரூபிக்கும் ஒரு வெளிப்படையான பொது வெளிப்பாட்டை உருவாக்க அழைக்கிறது. அதன் சரியான பொருளிலிருந்து பிரிக்கப்பட்டு சுயநல நோக்கங்களுக்கு சமர்ப்பிக்கப்படும்போது வேதாகமம் கூட தவறாகப் பயன்படுத்தப்படலாம் என்பதை இது நமக்கு நினைவூட்டுகிறது. எதிரி தேவனுடைய சித்தத்திலிருந்து நம்மை வழிநடத்த முயற்சித்துக்கொண்டே பைபிளில் இருந்து வார்த்தைகளை மேற்கோள் காட்ட முடியும். எனவே, தனித்த வசனங்களை அறிவது போதாது. அதைக் கொடுத்த தேவனுடனான உறவில் நாம் வார்த்தையை அறிய வேண்டும்.

இயேசு தன் அடையாளத்தை காட்சிப்படுத்தலைச் சுற்றி கட்ட மறுக்கிறார். தன்னை அங்கீகரிக்கும்படி மக்களை வற்புறுத்தும் ஒரு தருணத்தை உருவாக்க அவருக்குத் தேவையில்லை. இது நம்மை எதிர்கொள்கிறது, ஏனெனில் சில நேரங்களில் நமது வாழ்க்கை முக்கியமானது என்று இறுதியாக உறுதிப்படுத்தும் காணக்கூடிய ஆதாரத்தை நாம் விரும்புகிறோம். பதவி, பட்டம், மேடை, அங்கீகாரம், உறவு, சாதனை, அல்லது வாய்ப்பை நாம் விரும்புகிறோம், ஏனெனில் அது இறுதியாக நமது வாழ்க்கை முக்கியமானது என்பதை உறுதிப்படுத்தும் என்று நாம் நினைக்கிறோம். ஆனால் கைதட்டலைச் சார்ந்திருக்கும் அடையாளம் எப்போதும் அமைதிக்கு பாதிக்கப்படக்கூடியதாகவே இருக்கும். மக்களின் ஒப்புதல் நமக்கு நமது அடையாளத்தைத் தந்தால், மக்களின் விமர்சனம் அதை எடுத்துக்கொள்ள முடியும்.

மூன்றாவது சோதனை மற்றொரு தந்திரோபாயத்தை வெளிப்படுத்துகிறது: குறுக்குவழிகள். சாத்தான் இயேசுவிற்கு உலக ராஜ்யங்களைக் காட்டி, ஆராதனைக்குப் பதிலாக அவற்றை வழங்குகிறான். சோதனை கீழ்ப்படிதலின் மற்றும் துன்பத்தின் பாதை இல்லாமல் ஒரு இலக்கை வழங்குகிறது. இயேசு தன் ராஜ்யத்தை நிறுவ வந்தார், ஆனால் சிலுவையைத் தவிர்த்துக்கொண்டு இலக்கை ஒத்திருக்கும் ஒன்றை எதிரி அவருக்கு வழங்குகிறான். சலுகை அடிப்படையில், "கீழ்ப்படிதல் கோருவதைக் கடக்காமல் நீர் வந்ததுபோல் தோன்றும் ஒன்றை உங்களால் பெற முடியும்."

நாம் அனைவரும் குறுக்குவழிகளை எதிர்கொள்வோம்.

தேவன் பேசிய ஒன்றை சமரசம் செய்வதன் மூலம் நாம் விரும்பும் ஒன்றைப் பெறும் வாய்ப்புகள் இருக்கும். நேர்மையைவிட நேர்மையின்மை எளிதாகத் தோன்றும், கீழ்ப்படிதலைவிட சமரசம் வேகமாகத் தோன்றும், மீட்பிற்காகப் போராடுவதைவிட விட்டுவிடுவது எளிதாகத் தோன்றும், தாங்கிக்கொள்வதைவிட விட்டுவிடுவது எளிதாகத் தோன்றும் தருணங்கள் இருக்கும். எதிரி குறுக்குவழிகளை நேசிக்கிறான், ஏனெனில்

குறுக்குவழிகள் பெரும்பாலும் பயணத்தின் மூலம் தேவன் நோக்கமாக வைத்திருந்த மாற்றத்தை தவிர்த்துக்கொண்டு இலக்கை வாக்குறுதி அளிக்கின்றன.

ஆனால் சில காரியங்களை சேதப்படுத்தாமல் அவசரப்படுத்த முடியாது.

தேவன் ஏதோ ஒன்றை உடனடியாக நடக்கும் என்று வாக்குறுதி அளிக்காமல் வாக்குறுதி அளிக்கலாம். வாக்குறுதிக்கும் நிறைவேற்றத்திற்கும் இடையேயான நேரம் பெரும்பாலும் நமது குணம் உருவாகும் இடமாக மாறுகிறது. அதைப் பெற தேவனுடைய கொள்கைகளை மீறத் தயாராக இருக்கும் அளவுக்கு நாம் அந்த வாக்குறுதிக்காக மிகவும் ஆவலாக இருந்தால், அந்த வாக்குறுதியை கொடுத்த தேவனைவிட வாக்குறுதி நமக்கு மிக முக்கியமானதாக மாறிவிட்டது.

நாம் யாரை ஆராதிக்கிறோமோ அது நாம் யாருக்கு ஊழியம் செய்கிறோம் என்பதை தீர்மானிக்கிறது என்பதை புரிந்துகொள்வதால் இயேசு குறுக்குவழியை மறுக்கிறார். வணங்குவதைவிட நாம் இழக்கத் தயாராக இருக்க வேண்டிய காரியங்கள் உண்டு. நாம் விட்டுவிட தயாராக இருக்க வேண்டிய வாய்ப்புகள் உண்டு. அவற்றை வைத்திருப்பது நமது ஆராதனையை சமரசம் செய்யக் கோரினால் நாம் மறுக்க வேண்டிய உறவுகள் உண்டு. அவற்றுடன் இணைந்த ஆவிக்குரிய விலைக்கு மதிப்பில்லாத நிதி வாய்ப்புகள் உண்டு. தேவன் ஒருபோதும் நம்மை அழைக்காத ஒருவராக மாற வேண்டியிருந்தால், அடைவது உண்மையில் தோல்வியாக இருக்கும் வெற்றி வடிவங்கள் உண்டு.

ஒவ்வொரு சோதனையிலும், இயேசு வார்த்தையால் பதிலளிக்கிறார்.

இதனால்தான் வேதாகமம் நாம் பிரசங்கிக்கப்படுவதை மட்டும் கேட்கும் ஒன்றாக இருக்க முடியாது. நாம் தனிப்பட்ட முறையில் அறிந்திருக்க வேண்டிய ஒன்றாக வார்த்தை மாற வேண்டும். திஸ்டேல் போதகர் இதை சக்திவாய்ந்த முறையில் சொன்னார்: நாம் ஒருபோதும் திறக்காத ஒரு பைபிளுடன் எதிர்க்க முடியாது. நாம் ஒருபோதும் எடுக்காத ஒரு வாளை சுழற்ற முடியாது, நமது இதயங்களில் ஒருபோதும் மறைத்துவைக்காத உண்மையால் பொய்களுக்கு பதிலளிக்க முடியாது.

சங்கீதம் 119:11 (KJV) சொல்கிறது, “உமக்கு விரோதமாகப் பாவஞ்செய்யாதபடிக்கு உம்முடைய வசனத்தை என் இருதயத்திலே வைத்திருக்கிறேன்.” வேதாகமத்திற்கு அணுகல் இருப்பதற்கும் வேதாகமம் நமக்குள் மறைக்கப்பட்டிருப்பதற்கும் இடையே வேறுபாடு இருப்பதை சங்கீதக்காரர் புரிந்துகொண்டார். பைபிளுக்கு அசாதாரண அணுகல் உள்ள ஒரு தலைமுறையில் நாம் வாழ்கிறோம். ஒரு தொலைபேசியில் நூற்றுக்கணக்கான மொழிபெயர்ப்புகளை நாம் எடுத்துச்செல்ல முடியும். வினாடிகளுக்குள் எந்த வசனத்தையும் தேட முடியும். நாள் முழுவதும் பிரசங்கங்களைக் கேட்க முடியும். ஆனாலும் தகவலுக்கான அணுகல் தானாகவே ஆவிக்குரிய வளர்ச்சியை உருவாக்காது. கேள்வி வார்த்தை நமது திரையிலிருந்து நமது இதயத்திற்கு நகர்ந்திருக்கிறதா என்பதே.

யுத்தத்திற்கு முன் நாம் வார்த்தையை மறைத்துவைக்கிறோம், ஏனெனில் அழுத்தம் நமக்குள் ஏற்கனவே வைக்கப்பட்டதை வெளிப்படுத்துகிறது. சோதனை வரும்போது,

உள்ளிருப்பது பேசத் தொடங்குகிறது. பயம் வரும்போது, உள்ளிருப்பது பேசத் தொடங்குகிறது. நமது பிள்ளைகள் ஒரு நெருக்கடிக்குள் நுழையும்போது, உள்ளிருப்பது பேசத் தொடங்குகிறது. நோயறிதல் வரும்போது, நிதி அழுத்தம் வரும்போது, யாராவது நம்மைப் புண்படுத்தும்போது, நமது திருமணம் ஒரு கடினமான காலகட்டத்திற்குள் நுழையும்போது, அல்லது நமது எண்ணங்கள் விரைந்தோடும் நடு இரவில் நாம் விழிக்கும்போது, உள்ளே சேமிக்கப்பட்டது என்னவென்று நாம் கண்டுபிடிக்கிறோம்.

இதனால்தான் நமது குடும்பங்களுக்கு நெருக்கடிக்கு முன்பே வேதாகமம் தேவை. நமது பிள்ளைகள் தாக்குதலுக்கு உள்ளாகும் வரை தேவன் என்ன சொல்கிறார் என்று கற்பிக்க நாம் காத்திருக்கக்கூடாது. ஒரு திருமணம் உடைந்துபோகும் வரை திருமணத்திற்கான வேதாகம கொள்கைகளைக் கண்டறிய நாம் காத்திருக்கக்கூடாது. சோதனை மேலெழுந்து போகும் வரை நம்பிக்கைகளை நிறுவத் தொடங்க நாம் காத்திருக்கக்கூடாது. கவலை நமது எண்ணங்களைக் கட்டுப்படுத்தும் வரை நமது இதயங்களில் வேதாகமத்தை மறைக்கத் தொடங்க நாம் காத்திருக்கக்கூடாது. நாம் புயலுக்கு முன்பே கட்டுகிறோம். சோதனைக்கு முன்பே வார்த்தையை மறைக்கிறோம். ஏமாற்று ஒப்புதலைத் தேடி வருவதற்கு முன் நாம் உண்மையைக் கற்றுக்கொள்கிறோம்.

நாம் மீண்டும் மீண்டும் அழுத்தத்தை அனுபவிக்கும் பகுதிகளுக்கு ஒவ்வொரு விசுவாசியும் ஒரு “இப்படி எழுதியிருக்கிறது” பதிலை வளர்க்கத் தொடங்க வேண்டும். பயம் மீண்டும் மீண்டும் நம்மைத் தாக்கினால், பயத்தைப் பற்றி என்ன எழுதப்பட்டிருக்கிறது என்று நமக்குத் தெரிய வேண்டும். வெட்கம் மீண்டும் மீண்டும் நமது அடையாளத்தைத் தாக்கினால், கிருபை, மீட்பு, கிறிஸ்துவில் நாம் யார் என்பதைப் பற்றிய வேதாகமம் நமக்குத் தேவை. நமது குடும்பம் அழுத்தத்தில் இருந்தால், நமது ஜெபங்களையும் முடிவுகளையும் நங்கூரமிடும் வேதாகமம் நமக்குத் தேவை. நமது மனது தொடர்ந்து நம்பிக்கையின்மையை நோக்கி நகர்ந்தால், அந்த முறையை குறுக்கிட போதுமான வலிமையான உண்மை நமக்குத் தேவை. வேதாகமம் ஒரு மந்திர சூத்திரம் என்பதுபோல் வார்த்தைகளை மனனம் செய்வது மட்டும் இலக்கு அல்ல. மற்றொரு குரல் நமது வாழ்க்கையை மறுவிளக்கம் செய்ய முயற்சிக்கும்போது, அது உண்மையுடன் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை என்று உடனடியாக நாம் அடையாளம் காணும் அளவுக்கு தேவனுடைய வார்த்தையை ஆழமாக அறிவதே இலக்கு.

“உன்னால் முடியாது” என்று எதிரி சொல்லும்போது, ஒரு “இப்படி எழுதியிருக்கிறது” இருக்க வேண்டும்.

“தேவன் உன் குடும்பத்தை மறந்துவிட்டார்” என்று பயம் சொல்லும்போது, ஒரு “இப்படி எழுதியிருக்கிறது” இருக்க வேண்டும்.

“எல்லோரும் இதைச் செய்கிறார்கள்” என்று சோதனை சொல்லும்போது, ஒரு “இப்படி எழுதியிருக்கிறது” இருக்க வேண்டும்.

“உன் கடந்த காலம் தேவனுடைய கிருபையைவிட வலிமையானது” என்று வெட்கம் சொல்லும்போது, ஒரு “இப்படி எழுதியிருக்கிறது” இருக்க வேண்டும்.

“ஜெபிப்பதை நிறுத்து” என்று மனமுடைவு சொல்லும்போது, ஒரு “இப்படி எழுதியிருக்கிறது” இருக்க வேண்டும்.

“தேவனுடைய எல்லைகள் இனி முக்கியமல்ல” என்று கலாச்சாரம் சொல்லும்போது, ஒரு “இப்படி எழுதியிருக்கிறது” இருக்க வேண்டும்.

“எனக்கு கீழ்ப்படிய மனதில்லை” என்று நமது சொந்த உணர்ச்சிகள் சொல்லும்போதும், ஒரு “இப்படி எழுதியிருக்கிறது” இன்னும் இருக்க வேண்டும்.

ஒரு மத வாக்கியத்தை மீண்டும் சொல்வதில் சக்தி இல்லை. தேவன் பேசியதின் அதிகாரத்தின் கீழ் நமது எண்ணங்கள், ருசிகள், உணர்ச்சிகள், முடிவுகளை மீண்டும் கொண்டுவருவதில் சக்தி இருக்கிறது.

ஒப்புதலுக்கான போர் மிகவும் நடைமுறையானதாக மாறும் இடம் இதுவாக இருக்கலாம். ஒவ்வொரு நாளும் குரல்கள் நமது ஒப்புதலைக் கேட்கின்றன. நமது உணர்ச்சிகள் பேசுகின்றன. கலாச்சாரம் பேசுகிறது. நமது காயங்கள் பேசுகின்றன. நண்பர்கள் பேசுகிறார்கள். வழிமுறை-நிரல்கள் பேசுகின்றன. பயம் பேசுகிறது. சோதனை பேசுகிறது. நமது கடந்த காலம் பேசுகிறது. எதிரி பேசுகிறான். ஆனால் அந்த குரல்கள் அனைத்திற்கும் மேலாக தேவனுடைய வார்த்தை நிற்கிறது.

மற்ற குரல்கள் பேசுமா என்பது கேள்வி அல்ல.

எந்த குரலுக்கு உண்மையை வரையறுக்கும் அதிகாரம் இருக்கும் என்பதே கேள்வி.

இயேசு வனாந்தரத்தில் அந்தக் கேள்வியை தீர்த்துவைத்தார்.

“இப்படி எழுதியிருக்கிறது.”

நாமும் அதைத் தீர்த்துவைக்க வேண்டும்.

ஆயினும் ஆவிக்குரிய யுத்தத்தைப் பற்றி வேதாகமம் ஆச்சரியமான ஒன்றையும் வெளிப்படுத்துகிறது. சில நேரங்களில் நாம் தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து, கதவுகளை மூடி, பொய்களுடனான ஒப்புதலை உடைத்து, வார்த்தையின்மேல் நின்ற பிறகும், யுத்தம் உடனடியாக மறையாது. சில நேரங்களில் எதிர்ப்பை நீக்கும்படி நாம் ஜெபிக்கிறோம், ஆனால் அவர் எதிர்ப்பின் ஒரு பகுதி நிலைத்திருக்க அனுமதிக்கிறார்.

நாம் தோற்றுவிட்டோம் என்று அது எப்போதும் அர்த்தமல்ல.

சில நேரங்களில் யுத்தமே நமக்குப் பயிற்சி அளிக்கிறது.

நியாயாதிபதிகள் 3ஆம் அதிகாரம், யுத்தத்தை ஒருபோதும் அனுபவிக்காத ஒரு தலைமுறை எப்படி போராடுவது என்று கற்றுக்கொள்ளும்படி தேவன் வேண்டுமென்றே சில எதிரிகளை நாட்டில் விட்டுவைத்தார் என்று நமக்குச் சொல்கிறது. சங்கீதம் 144, நமது கைகளுக்கு யுத்தத்தைக் கற்பிக்கும், நமது விரல்களுக்கு போரை கற்பிக்கும் கர்த்தராக அவரை விவரிக்கிறது.

தேவன் நம்மை விடுவிக்கும் யுத்தங்கள் உண்டு, ஆனால் தேவன் நம்மை வளர்க்கும் யுத்தங்களும் உண்டு.

அது நம்மை இன்னொரு அத்தியாவசிய கொள்கைக்கு இட்டுச்செல்கிறது:

போராட்டத்தை வீணாக்காதே.

ஆவிக்குரிய யுத்தம் ஒரு சக்திப் போராக மாறுவதற்கு முன், அது பெரும்பாலும் ஒரு உண்மைப் போராகும்.

◆ தியானித்து எழுதுங்கள்

நான் தற்போது எதிர்கொள்ளும் யுத்தத்திற்கு என் தனிப்பட்ட “இப்படி எழுதியிருக்கிறது” என்ன? அடுத்த தாக்குதல்வரை உண்மையைத் தேட காத்திருக்காதீர். நமது திருமணம், பிள்ளைகள், தூய்மை, அடையாளம், பயம், அழைப்பு, அல்லது எதிர்காலத்தைப் பற்றி நமது இதயங்களில் மறைக்கப்பட வேண்டிய வேதாகமம் என்ன?

பாகம் 06

போராட்டத்தை வீணாக்காதே:
எதிர்ப்பின் மூலம் தேவன் நமக்குப்
பயிற்சி அளிக்கும்போது

06

“கானான் யுத்தங்களையெல்லாம் அறியாதிருந்த இஸ்ரவேலரில் எத்தனை பேர் என்று அறியும்படிக்கும், இஸ்ரவேல் புத்திரரின் தலைமுறையார்களுக்குப் போர்செய்யப் பழக்குகிறதற்காகவும், கர்த்தர் விட்டுவைத்த ஜாதிகள் இவைகளே.”

நியாயாதிபதிகள் 3:1-2 (KJV)

இந்த பகுதியில் ஆச்சரியமான ஒன்று இருக்கிறது. தேவன் இஸ்ரவேலரை வாக்குத்தத்தம் பண்ணின தேசத்திற்குள் கொண்டுவந்தார், ஆனாலும் அவர்களைச் சுற்றியிருந்த ஒவ்வொரு எதிரியையும் அவர் உடனடியாக அகற்றவில்லை. கானானின் யுத்தங்களை ஒருபோதும் அனுபவிக்காத ஒரு தலைமுறை போரைக் கற்றுக்கொள்ளும்படி சில ஜாதிகள் மீதியாக இருந்தன என்று நியாயாதிபதிகள் நமக்குச் சொல்கிறது. இஸ்ரவேலின் துன்பத்தில் தேவன் மகிழ்ந்தார் என்று இது அர்த்தமல்ல, நமது வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு யுத்தமும் நேரடியாக தேவனால் அனுப்பப்பட்டது என்றும் அர்த்தமல்ல. ஆனால் ஆறுதலால் ஒருபோதும் உருவாக்க முடியாத ஒன்றை நமக்குள் வளர்க்க தேவன் எதிர்ப்பைப் பயன்படுத்த முடியும் என்ற ஒரு முக்கியமான கொள்கையை இது நமக்குக் கற்பிக்கிறது.

ஒவ்வொரு யுத்தமும் உடனடியாக முடிவடைய வேண்டும் என்று நாம் இயல்பாக விரும்புகிறோம். நாம் ஜெபிக்கும்போது, பொதுவாக அகற்றுவதற்காக ஜெபிக்கிறோம். “தேவனே, இதை எடுத்துவிடும். இந்த சூழ்நிலையை மாற்றும். இந்த சோதனையை நீக்கும். இந்த உறவைச் சரிசெய்யும். இந்த கதவைத் திறக்கும். இந்த வலியைக் குணமாக்கும். இந்த அழுத்தத்திலிருந்து என் குடும்பத்தை விடுவியும்.” அப்படி ஜெபிப்பதில் தவறு எதுவும் இல்லை. நமது தேவைகளை தேவனிடம் கொண்டுவரும்படி வேதாகமம் மீண்டும் மீண்டும் நமக்குக் கற்பிக்கிறது. ஆனால் நாம் எதிர்பார்த்த வேகத்தில் பதில் வராதபோது சில நேரங்களில் நாம் மனமுடைந்துவிடுகிறோம், ஏனெனில் யுத்தம் நிலைத்திருந்தால் ஏதோ தவறு இருக்க வேண்டும் என்று நாம் கருதுகிறோம். நமது விசுவாசத்தையோ, நமது ஜெபங்களையோ, தேவனுடைய உண்மைத்தன்மையையோ கூட நாம் கேள்விக்குள்ளாக்கத் தொடங்கலாம்.

நியாயாதிபதிகள் 3 நமக்கு இன்னொரு சாத்தியத்தைத் தருகிறது. சில நேரங்களில் யுத்தத்தை நீக்கும்படி நாம் தேவனிடம் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும்போது, தேவன் நமக்கு போராடக் கற்பிக்கிறார்.

நமது விசுவாசம் அழுத்தத்தின் கீழ் நிற்க வேண்டியிருக்கும்போது மட்டுமே நாம் தேவனைப் பற்றி கற்றுக்கொள்ளும் காரியங்கள் உண்டு. எல்லாம் நன்றாக நடக்கும்போது தேவன் உண்மையுள்ளவர் என்று நம்ப முடியும், ஆனால் சூழ்நிலைகள் வாக்குத்தத்தத்திற்கு முரணானதாகத் தோன்றும்போதும் நாம் நம்புவதைத் தொடரும்போது வளரும் விசுவாசத்தின் இன்னொரு பரிமாணம் உண்டு. பதில்கள் விரைவாக வரும்போது ஜெபத்தைப் பற்றி பேச முடியும், ஆனால் மாதங்களாக அல்லது ஆண்டுகளாக ஜெபித்துவிட்டு இன்னும் பலிபீடத்திற்குத் திரும்பும்போது ஆழமான ஏதோ ஒன்று

வளர்கிறது. யாரும் நம்மை ஆழமாகப் புண்படுத்தாதபோது மன்னிப்பைப் பற்றி பேச முடியும், ஆனால் கசப்பாக இருக்க ஒவ்வொரு உணர்ச்சியூர்வ காரணமும் இருந்தும் புண்பாட்டை விடுவிக்க தேர்ந்தெடுக்கும்போது மன்னிப்பு யுத்தமாக மாறுகிறது. சோதனை தூரமாக இருக்கும்போது பரிசுத்தத்தைப் பற்றி பேச முடியும், ஆனால் சோதனை நேரடியாக முன்பாக நின்று நாம் இன்னும் இல்லை என்று சொல்லும்போது நம்பிக்கை நிலைநிறுத்தப்படுகிறது.

சில யுத்தங்கள் நமது கைகளுக்குப் போரைக் கற்பிக்கின்றன.

சங்கீதம் 144:1 (KJV) சொல்கிறது, “என் கைகளுக்குப் போரையும், என் விரல்களுக்குச் சண்டையையும் கற்றுக்கொடுக்கிற என் பாறையாகிய கர்த்தருக்கு ஸ்தோத்திரம்.” ஆவிக்குரிய பலம் கற்றுக்கொள்ளப்படுகிறது என்று தாவீது புரிந்துகொண்டார். எதிர்ப்பின் மூலம் தேவன் நமக்குக் கற்பிக்கும் காரியங்கள் உண்டு. ஏமாற்றத்தை நாம் சந்தித்திருப்பதால் பகுத்தறிவைக் கற்றுக்கொள்கிறோம். தாமதத்தை நாம் அனுபவித்திருப்பதால் சகிப்புத்தன்மையைக் கற்றுக்கொள்கிறோம். நமது சொந்த பலத்தின் வரம்புகளை நாம் கண்டறிந்திருப்பதால் சார்ந்திருத்தலைக் கற்றுக்கொள்கிறோம். ஒரு “இப்படி எழுதியிருக்கிறது” நமக்குத் தேவைப்பட்டிருப்பதால் வேதாகமத்தைப் பயன்படுத்தக் கற்றுக்கொள்கிறோம். நம்மால் சரிசெய்ய முடியாத சூழ்நிலைகள் இருந்திருப்பதால் ஜெபிக்கக் கற்றுக்கொள்கிறோம். ஆராதனை சாதகமான சூழ்நிலைகளுக்கான எதிர்வினையைவிட விசுவாசத்தின் ஒரு செயலாக மாறிய காலகட்டங்கள் இருந்திருப்பதால் வலியின் மூலம் ஆராதிக்கக் கற்றுக்கொள்கிறோம்.

கடினமான காலகட்டங்களில் நாம் கேட்கும் கேள்வியை இது மாற்றுகிறது. “தேவனே, இது எப்போது முடியும்?” என்று மட்டும் கேட்பதற்குப் பதிலாக, “தேவனே, நான் இங்கே இருக்கும்போது நீர் எனக்கு என்ன கற்பிக்கிறீர்?” என்றும் கேட்கலாம். இந்த யுத்தம் என் ஜெப வாழ்க்கையைப் பற்றி என்ன வெளிப்படுத்துகிறது? என் குணத்தில் அது என்ன வெளிப்படுத்துகிறது? தேவனை சார்ந்திருப்பதைப் பற்றி அது எனக்கு என்ன கற்பிக்கிறது? எந்த பலவீனம் தெரியவருகிறது? எந்த வேதாகமத்தின்மேல் நான் நிற்கக் கற்றுக்கொள்கிறேன்? நான் அதைப் பயன்படுத்த வேண்டிய கட்டாயத்தில் இருந்திருப்பதால் எந்த ஆவிக்குரிய தசை வளர்கிறது?

துன்பத்தை நாம் மகிமைப்படுத்துகிறோம் என்று இது அர்த்தமல்ல. தீமையை நன்மை என்று அழைக்கவோ வலிமிகுந்த சூழ்நிலைகளை இனிமையானதாகப் பாசாங்கு செய்யவோ நமக்குத் தேவையில்லை. இஸ்ரவேலின் எதிரிகள் இன்னும் எதிரிகளாகவே இருந்தனர். யுத்தம் இன்னும் யுத்தமாகவே இருந்தது. நமது கதையில் தோன்றியிருக்கிறது என்பதற்காக மட்டும் ஒரு எதிரிக்கு இறுதி வார்த்தை கிடைப்பதில்லை என்பதே கருத்து. நமக்கு எதிரான ஏதோ ஒன்று கூட நமக்குள் தேவன் வளர்க்கும் ஒரு சூழலாக மாறும் அளவுக்கு தேவன் மிகவும் இறையாண்மையுள்ளவர்.

அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் தான் “மாம்சத்தில் ஒரு முள்” என்று அழைத்ததில் இதே போன்ற ஒன்றை அனுபவித்தார். 2 கொரிந்தியர் 12:8-9 (KJV) சொல்கிறது, “இது என்னைவிட்டு

நீங்கும்படிக்கு, இதைக்குறித்து மூன்றுதரம் கர்த்தரை வேண்டிக்கொண்டேன். அதற்கு அவர்: என் கிருபை உனக்குப் போதும்; பலவீனத்திலே என் பலம் பூரணமாய் விளங்கும் என்றார்.”

பவுல் அகற்றப்பட வேண்டும் என்று ஜெபித்தார். மூன்று முறை குறிப்பாக அதை நீக்கும்படி தேவனிடம் கேட்டார். ஆனாலும் தேவனுடைய பதில் உடனடி அகற்றல் அல்ல. அவருடைய பதில் போதுமான கிருபை.

இது நமக்குக் கடினமானது, ஏனெனில் யுத்தத்தின் மறைவே வெற்றி என்று நாம் அடிக்கடி வரையறுக்கிறோம். தேவன் சில நேரங்களில் வெற்றியை வேறுவிதமாக வரையறுக்கிறார். சில நேரங்களில் வெற்றி என்பது அழுத்தம் மறைந்துவிட்டது அல்ல. வெற்றி என்பது அழுத்தத்தால் நம்மை நகர்த்த முடியவில்லை என்பதே. சில நேரங்களில் வெற்றி என்பது சோதனை ஒருபோதும் திரும்பி வரவில்லை என்பதல்ல. வெற்றி என்பது சோதனை திரும்பி வந்தும் நாம் இன்னும் இல்லை என்று சொன்னோம் என்பதே. சில நேரங்களில் வெற்றி என்பது பயம் மீண்டும் ஒருபோதும் பேசவில்லை என்பதல்ல. வெற்றி என்பது பயம் பேசியும் நாம் ஒப்புக்கொள்ள மறுத்தோம் என்பதே. சில நேரங்களில் வெற்றி என்பது குடும்பப் பிரச்சனை ஒரே இரவில் மறைந்துவிட்டது என்பதல்ல. வெற்றி என்பது அதன் வழியாக நடக்கும்போது குடும்பம் ஒன்றாக ஜெபிப்பதைத் தொடர்ந்தது என்பதே.

தொடர்ச்சியான யுத்தத்தை ஆவிக்குரிய தோல்வியுடன் நாம் குழப்பக்கூடாது.

யுத்தம் இருப்பது தேவனுடைய சக்தி இல்லை என்று தானாகவே அர்த்தப்படுத்தாது.

பவுலுக்கு இன்னும் அகற்ற வேண்டிய ஏதோ ஒன்று இருந்தது, ஆனால் நிற்க போதுமான கிருபையும் அவருக்கு இருந்தது. தேவனுடைய கிருபை நம்மை சிரமத்திலிருந்து வெறுமனே காப்பாற்றுவது மட்டுமல்ல; அவருடைய கிருபை சிரமத்திற்குள்ளேயே நம்மை நிலைநிறுத்துகிறது என்பதை நாம் கண்டறியும் காலகட்டங்கள் உண்டு. சூழ்நிலைகள் சாதகமாக இல்லாதபோதும் நம்மால் உண்மையாக இருக்க முடியும் என்பதை நாம் கண்டறிகிறோம். புரிந்துகொள்ளாமல் ஆராதிக்க முடியும். முடிவைப் பார்க்காமல் கீழ்ப்படிய முடியும். எதுவும் நகர்வதுபோல் தோன்றாதபோதும் ஜெபிப்பதைத் தொடர முடியும்.

ஆவிக்குரிய சகிப்புத்தன்மை உருவாகும் இடம் இதுவே.

உடனடியாக அகற்றும்படி நாம் தேவனிடம் கேட்டுக்கொண்டிருந்த சில காரியங்கள், தினமும் அவரை எப்படி சார்ந்திருப்பது என்று நமக்குக் கற்பித்திருக்கலாம். நாம் ஜெபித்த தருணத்திலேயே ஒவ்வொரு சோதனையும் மறைந்திருந்தால், நாம் ஒருபோதும் எதிர்ப்பைக் கற்றுக்கொள்ளாமலிருக்கலாம். ஒவ்வொரு ஜெபமும் உடனடியாக பதிலளிக்கப்பட்டிருந்தால், நாம் ஒருபோதும் விடாமுயற்சியைக் கற்றுக்கொள்ளாமலிருக்கலாம். ஒவ்வொரு பிரச்சனையும் அசௌகரியமாவதற்கு முன் மறைந்திருந்தால், தேவனுடைய கிருபை எவ்வளவு ஆழமாக நம்மை நிலைநிறுத்த முடியும் என்று நாம் ஒருபோதும் கண்டறியாமலிருக்கலாம்.

நிற்கக் கற்பிக்கும் யுத்தங்கள் உண்டு.

எபேசியர் 6:13 (KJV) சொல்கிறது, “ஆகையால் தீங்குநாளில் நீங்கள் எதிர்த்துநிற்கவும், சகலத்தையும் செய்துமுடித்தவர்களாய் நிலைநிற்கவும் திராணியுள்ளவர்களாகும்படிக்கு, தேவனுடைய சர்வாயுதவர்க்கத்தையும் எடுத்துக்கொள்ளுங்கள்.”

சில நேரங்களில் நாம் ஜெபித்து, கீழ்ப்படிந்து, மனந்திரும்பி, உபவாசித்து, மன்னித்து, எல்லைகளை நிறுவி, வார்த்தையைப் பேசி, நமக்குத் தெரிந்த அனைத்தையும் செய்த பிறகும், ஒரு ஆச்சரியமான எளிமையான கட்டளையை வேதாகமம் நமக்குத் தருகிறது: நில்.

பின்னோக்கிச் செல்லாதே.

தேவன் ஏற்கனவே உனக்குக் கொடுத்த பிரதேசத்தை சரணடையாதே.

நீ மூடிய கதவை மீண்டும் திறக்காதே.

தேவன் உன்னை விடுவித்த உறவுக்குத் திரும்பாதே.

நீ சரணடைந்த ருசிக்குத் திரும்பாதே.

வைத்திருப்பது கடினமாகிவிட்டது என்பதற்காக மட்டும் நம்பிக்கையைக் கைவிடாதே.

பதில் எதிர்பார்த்ததைவிட அதிக நேரம் எடுக்கிறது என்பதற்காக ஜெபிப்பதை நிறுத்தாதே.

தேவன் என்ன செய்கிறார் என்று உன்னால் இன்னும் பார்க்க முடியவில்லை என்பதற்காக உன் பிள்ளைகளுக்காக நம்புவதை நிறுத்தாதே.

நில்.

ஒவ்வொரு யுத்தத்திற்கும் ஒரு புதிய தந்திரோபாயம் தேவையில்லை என்பதைக் கற்றுக்கொள்வதில் மகத்தான ஆவிக்குரிய முதிர்ச்சி இருக்கிறது. தேவன் என்ன செய்யச் சொன்னார் என்று நமக்கு ஏற்கனவே தெரியும், யுத்தம் என்பது வெறுமனே அதைத் தொடர்ந்து செய்வோமா என்பதே. தாமதத்தை மறுப்பாகவும் எதிர்ப்பை கீழ்ப்படிதல் வேலை செய்யவில்லை என்பதற்கான ஆதாரமாகவும் நாம் மறுவிளக்கம் செய்யும் அளவுக்கு எதிரி நம்மை சோர்வடையச் செய்ய விரும்புகிறான். ஆனால் நேற்று தேவன் சொன்னதை நாளையும் தொடர்ந்து செய்வதே நமது மிகப்பெரிய யுத்த செயலாக இருக்கும் தருணங்கள் உண்டு.

திஸ்டேல் போதகரின் அறிக்கை மிகவும் நடைமுறையானதாக மாறும் இடம் இதுவே: “போராட்டத்தை வீணாக்காதே.”

போராட்டத்தை வீணாக்காதே.

நாம் ஏதோ கடினமான ஒன்றைக் கடந்துசெல்கிறோம் என்றால், தேவனை இன்னும் ஆழமாக அறிந்துகொண்டு அதிலிருந்து வெளியேற வேண்டும். வேறுவிதமாக ஜெபித்துக்கொண்டு வெளியேற வேண்டும். வலிமையான நம்பிக்கைகளுடன் வெளியேற வேண்டும். முன்பு

மறைக்கப்படாத இடங்களில் நமது இதயங்களில் வேதாகமம் மறைக்கப்பட்டதாக வெளியேற வேண்டும். போராடும் மற்ற மக்களிடம் அதிக இரக்கத்துடன் வெளியேற வேண்டும். எந்த கதவுகள் மூடப்பட்டே இருக்க வேண்டும் என்று அறிந்துகொண்டு வெளியேற வேண்டும். ஆவிக்குரிய அழுத்தத்தை மிக விரைவாக அடையாளம் காணக்கூடியவர்களாக வெளியேற வேண்டும். நிற்பது எப்படி என்று அறிந்துகொண்டு வெளியேற வேண்டும்.

பத்து ஆண்டுகளுக்கு அதே யுத்தத்தை அதிலிருந்து எதுவும் கற்காமல் நாம் போராடக்கூடாது.

பயம் மீண்டும் மீண்டும் நம்மைத் தாக்கியிருந்தால், பயத்தைப் பற்றி வேதாகமம் கற்பிப்பதைப் படிப்பவர்களாக நாம் மாற வேண்டும். நமது திருமணம் மீண்டும் மீண்டும் அழுத்தத்தை அனுபவித்திருந்தால், வேதாகம திருமணம், மன்னிப்பு, தொடர்பு, தாழ்மை, உடன்படிக்கை ஆகியவற்றை நோக்கமுள்ளதாகப் படிப்பவர்களாக நாம் மாற வேண்டும். நமது ஒரு பிள்ளை ஆவிக்குரியமாக போராடினால், வெறுமனே பீதியடைவதற்குப் பதிலாக பரிந்துபேச கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். சோதனை மீண்டும் மீண்டும் அதே வாசல் வழியாக வந்தால், இறுதியில் அந்த வாசல் எங்கே என்று அறிந்து அதைச் சுற்றி வலிமையான எல்லைகளை நிறுவ வேண்டும்.

உன் பழக்கங்களை மறைவிடங்களாக மாற விடாதே.

“இது நான் போராடும் ஒன்று மட்டுமே” என்று நாம் சில நேரங்களில் சொல்கிறோம், அந்த மொழி மெதுவாக எதிர்ப்பதை நிறுத்துவதற்கான அனுமதியாக மாறலாம். ஒரு பலவீனத்தை ஒப்புக்கொள்வதற்கும் அதற்கு ஒரு வீட்டைக் கட்டுவதற்கும் இடையே வேறுபாடு உண்டு. “இது நான் விழிப்புடன் இருக்க வேண்டிய பகுதி” என்று சொல்லலாம், “இது எப்போதும் என்னைக் கட்டுப்படுத்தும்” என்று சொல்லலாம். யுத்தம் தொடரலாம், ஆனால் யுத்தத்திற்கான நமது எதிர்வினை முதிர்ச்சியடைய வேண்டும்.

ஒருவேளை முதலில் சோதனை நம்மை ஆச்சரியப்படுத்துகிறது. இறுதியில் நாம் அதை அடையாளம் காண வேண்டும்.

முறையைப் புரிந்துகொள்வதற்கு முன் முதலில் நாம் விழக்கூடும். இறுதியில் நாம் முறையை அடையாளம் காண வேண்டும்.

முதலில் நமக்கு வார்த்தையை நினைவூட்ட வேறு ஒருவர் தேவைப்படலாம். இறுதியில் வார்த்தை நமக்குள் எழத் தொடங்க வேண்டும்.

முதலில் நமக்கு “தேவனே, எனக்கு உதவும்” என்று கூக்குரலிட மட்டுமே தெரியும். இறுதியில் நாம் “இப்படி எழுதியிருக்கிறது” என்று சொல்லத் தொடங்குகிறோம்.

முதலில் எதிரி எங்கே நம்மை அழைத்துச்செல்ல முயற்சிக்கிறான் என்று நமக்குத் தெரியாமலிருக்கலாம். இறுதியில் இலக்கை அடைவதற்கு முன்பே திசையை நாம் அடையாளம் காண்கிறோம்.

போரைக் கற்றுக்கொள்வது என்பது அதுதான்.

நமது பிள்ளைகளைப் பற்றி நினைக்கும்போது இந்த கொள்கை குறிப்பாக முக்கியமாகிறது. ஒவ்வொரு யுத்தத்திலிருந்தும் அவர்களை பாதுகாக்க இயல்பாக நாம் விரும்புகிறோம், ஆனால் ஆவிக்குரிய எதிர்ப்பை ஒருபோதும் அனுபவிக்காத பிள்ளைகளை வளர்ப்பது மட்டும் பெற்றோர்களாகிய நமது பொறுப்பு அல்ல. எதிர்ப்பு வரும்போது என்ன செய்வது என்று அறிந்த பிள்ளைகளை நாம் வளர்க்க வேண்டும். இறுதியில் நம்மால் அகற்ற முடியாத சோதனைகளை அவர்கள் எதிர்கொள்வார்கள். நம்மால் வடிகட்ட முடியாத எண்ணங்களை அவர்கள் கேட்பார்கள். நம்மால் முழுமையாக கட்டுப்படுத்த முடியாத உறவுகளை அவர்கள் உருவாக்குவார்கள். நம்மால் தடுக்க முடியாத ஏமாற்றங்களை அவர்கள் அனுபவிப்பார்கள். ஏதோ ஒரு கட்டத்தில் தங்கள் சொந்த விசுவாசத்திற்காக எப்படி போராடுவது என்று அவர்கள் தெரிந்திருக்க வேண்டும்.

நமது இலக்கு வெறுமனே நமது பிள்ளைகளைச் சுற்றி ஒரு சுவரைக் கட்டுவது அல்ல. நமது இலக்கு அவர்களுக்குள் வார்த்தையைக் கட்டுவது.

நாம் ஏன் ஜெபிக்கிறோம் என்று அவர்களுக்குக் கற்பிக்கிறோம். நாம் ஏன் ஆராதிக்கிறோம் என்று அவர்களுக்குக் கற்பிக்கிறோம். பரிசுத்தம் ஏன் முக்கியமானது என்று அவர்களுக்குக் கற்பிக்கிறோம். சில எல்லைகள் ஏன் இருக்கின்றன என்று அவர்களுக்குக் கற்பிக்கிறோம். சோதனையை எப்படி அடையாளம் காண்பது என்று அவர்களுக்குக் கற்பிக்கிறோம். தோல்வியுற்றால் எப்படி மனந்திரும்புவது என்று அவர்களுக்குக் கற்பிக்கிறோம். மன்னிப்பது எப்படி என்று அவர்களுக்குக் கற்பிக்கிறோம். குரல்களை பகுத்தறிவது எப்படி என்று அவர்களுக்குக் கற்பிக்கிறோம். உணர்வுகள் உண்மையானவை ஆனால் உணர்வுகள் கர்த்தர் அல்ல என்று அவர்களுக்குக் கற்பிக்கிறோம். உண்மை மாறாமல் கலாச்சாரம் மாறலாம் என்று அவர்களுக்குக் கற்பிக்கிறோம். தங்களுக்காக ஒரு “இப்படி எழுதியிருக்கிறது” கண்டறிய தங்கள் பைபிளைத் திறப்பது எப்படி என்று அவர்களுக்குக் கற்பிக்கிறோம்.

“என் பெற்றோர் இதை அனுமதிக்க மாட்டார்கள்” என்பதற்கு மேலாக நமது பிள்ளைகள் அறிய வேண்டிய ஒரு தருணம் வருகிறது. “நான் இயேசுவுக்குச் சொந்தமானவன் என்பதால் இதனுடன் நான் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை” என்று அவர்களால் சொல்ல முடிய வேண்டும்.

ஒரு பெற்றோர் எல்லை ஒரு தனிப்பட்ட நம்பிக்கையாக மாறும் தருணம் அது.

எனவே நமது வீடுகளுக்கு விதிகளைவிட அதிகம் தேவை. அவற்றுக்கு ஆவிக்குரிய மொழி தேவை. நமது வீட்டில் சில காரியங்களுக்கு ஏன் அனுமதி இல்லை என்று நாம் பேசுவதை நமது பிள்ளைகள் கேட்க வேண்டும். ஏதோ ஒன்று தொழில்நுட்பரீதியாக பாவமா என்பதைப் பற்றிய வாதமாக ஒவ்வொரு காரியமும் மாற வேண்டியதில்லை. நமது குடும்பத்திற்கு ஆவிக்குரியமாக ஆரோக்கியமற்றது என்று நாம் வெறுமனே அடையாளம் காணும் காரியங்கள் உண்டு. நாம் இயல்பாக்க மாட்டோம் என்று உரையாடல்கள் உண்டு. நமது வீட்டிற்குள் நாம் கொண்டுவராத பொழுதுபோக்கு வடிவங்கள் உண்டு. நாம் ஒருவருக்கொருவர் பேசாத வழிகள் உண்டு. நமது கலாச்சாரமாக மாற நாம் அனுமதிக்காத மனப்பான்மைகள் உண்டு.

இல்லை என்று சொல்வதன் சக்தியை நாம் கற்றுக்கொள்ளும் இடம் இதுவே.

ஆம் என்று சொல்லும் சுதந்திரத்தை நமது தலைமுறை கொண்டாடுகிறது, ஆனால் என்ன சொல்ல தயாராக இருக்கிறோமோ அதிலும் ஆவிக்குரிய முதிர்ச்சி வெளிப்படுகிறது. நாம் நடக்கும் கதவுகளால் மட்டும் நாம் வரையறுக்கப்படுவதில்லை. சில நேரங்களில் நாம் நுழைய மறுக்கும் கதவுகளால் நாம் வரையறுக்கப்படுகிறோம்.

நாம் வெறுமனே சொல்ல வேண்டிய தருணங்கள் இருக்கின்றன:

இல்லை. அனுமதி இல்லை.

நாம் பயப்படுவதால் அல்ல.

எதிரி நம்மைவிட வலிமையானவன் என்று நாம் நம்புவதால் அல்ல.

விதிகள் மூலம் இரட்சிப்பை சம்பாதிக்க முயற்சிப்பதால் அல்ல.

தேவன் நமக்கு ஒப்படைத்திருப்பதை நாம் புரிந்துகொள்வதால்.

நமது வீடுகளைப் பற்றி நாம் சொல்ல தயாராக இருக்க வேண்டிய காரியங்கள் உண்டு: “இல்லை, இங்கே நாங்கள் அப்படி ஒருவருக்கொருவர் பேசுவதில்லை. இல்லை, இங்கே நாங்கள் ஒருவரையொருவர் அவமதிப்பதில்லை. இல்லை, இந்த வீட்டிற்குள் ஆபாசத்தை நாங்கள் அனுமதிப்பதில்லை. இல்லை, இங்கே கசப்பை நாங்கள் ஊட்டுவதில்லை. இல்லை, இங்கே புறங்கூறலை நாங்கள் கருத்தில் கொள்வதில்லை. இல்லை, கிண்டல் எங்கள் குடும்ப மொழியாக மாற நாங்கள் அனுமதிக்க மாட்டோம். இல்லை, எங்கள் பிள்ளைகளின் மனதிற்கு உலகிற்கு வரம்பற்ற அணுகலை நாங்கள் அனுமதிக்க மாட்டோம். இல்லை, புண்பாடு எங்களைக் கிறிஸ்துவின் சரீரத்திலிருந்து பிரிக்க நாங்கள் அனுமதிக்க மாட்டோம். இல்லை, இந்த வீட்டிலிருந்து ஜெபம் மறைய நாங்கள் அனுமதிக்க மாட்டோம்.”

ஒரு குடும்பம் ஒன்றாக, “இந்த வீட்டில் இல்லை” என்று சொல்லக் கற்றுக்கொள்ளும்போது ஏதோ சக்திவாய்ந்தது இருக்கிறது.

அந்த அறிக்கை மந்திரமானதல்ல. வார்த்தைகளே ஆவிக்குரிய அதிகாரத்தை உருவாக்குவதில்லை. அவை ஒரு சரணடைந்த வாழ்க்கை, வேதாகம நம்பிக்கை, நடைமுறை எல்லைகள், நிலையான கீழ்ப்படிதலை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும்போது அவற்றின் சக்தி வருகிறது. “இந்த வீட்டில் இல்லை” என்றால் இந்த வீடு யாருக்குச் சொந்தமானது என்று நாங்கள் தீர்மானித்திருக்கிறோம் என்று அர்த்தம். கதவைத் தட்டும் ஒவ்வொன்றுடனும் இனி நாங்கள் பேரம்பேசவில்லை என்று அர்த்தம்.

யோசுவா 24:15 (KJV) இன்னும் நமக்குப் பேசுகிறது: “என்னையும் என் வீட்டாரையும் பொறுத்தமட்டில், நாங்கள் கர்த்தருக்கு ஊழியம் செய்வோம்.”

கர்த்தருக்கு ஊழியம் செய்வதற்கு ஆம் மற்றும் இல்லை இரண்டும் தேவை.

ஜெபத்திற்கு ஆம்.

ஆராதனைக்கு ஆம்.

மன்னிப்பிற்கு ஆம்.

வேதாகமத்திற்கு ஆம்.

பரிசுத்தத்திற்கு ஆம்.

தாராளத்தன்மைக்கு ஆம்.

பொறுப்புணர்வுக்கு ஆம்.

தெய்வீக சமூகத்திற்கு ஆம்.

மனந்திரும்புதலுக்கு ஆம்.

தேவனுடைய சமூகத்திற்கு ஆம்.

நாம் அந்த காரியங்களுக்கு ஆம் சொல்லியிருப்பதால், இல்லை என்று நாம் சொல்ல வேண்டிய மற்ற காரியங்கள் தவிர்க்க முடியாமல் இருக்கும்.

எதிர்ப்பு ஒரு நெருக்கடிக்கான எதிர்வினையாக இல்லாமல் ஒரு வாழ்க்கை முறையாக மாறத் தொடங்குவது இப்படித்தான்.

இறுதியில் நாம் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றைப் புரிந்துகொள்ளத் தொடங்குகிறோம்: பிசாசு அடுத்து என்ன செய்யக்கூடும் என்று பயந்து வாழ்வதைப் பற்றியது அல்ல ஆவிக்குரிய யுத்தம். நமது வாழ்க்கையில் என்ன சொந்தமானது என்ன இல்லை என்பதை நாம் அறியும் அளவுக்கு இயேசுவுக்கு முழுமையாக சரணடைந்து வாழ்வதைப் பற்றியது. யாருக்கு நாம் ஊழியம் செய்கிறோம் என்று நமக்குத் தெரியும். தேவன் என்ன சொன்னார் என்று நமக்குத் தெரியும். எதிரியின் திசையை நாம் அடையாளம் காண்கிறோம். தேவன் நமக்கு ஒப்படைத்த பிரதேசத்தை நாம் காக்கிறோம். நமது எண்ணங்களை நாம் சிறைப்படுத்துகிறோம். பொய்களுடன் ஒப்புக்கொள்ள நாம் மறுக்கிறோம். எதிர்ப்பு வரும்போது நாம் நிற்கிறோம்.

ஒவ்வொரு யுத்தத்தின் மூலமும், தேவன் நமது கைகளுக்குப் போரைக் கற்பிக்கிறார்.

ஒருவேளை நாம் ஜெபித்திருக்கலாம், “தேவனே, நான் ஏன் இன்னும் இதனுடன் போராடுகிறேன்?”

எதிர்காலத்திற்குத் தேவைப்படும் ஏதோ ஒன்றை போராட்டம் நமக்குக் கற்பிக்கிறது என்பதே பதிலின் ஒரு பகுதியாக இருக்கலாம். இந்த யுத்தத்தில் நாம் கற்பது ஒருநாள் நமது திருமணத்தைப் பாதுகாக்க உதவலாம். நமது பிள்ளைகளை சீடராக்க இது உதவலாம். நமது யுத்தத்தின் மூலம் நாம் உண்மையுள்ளவர்களாக நிலைத்திருப்பதை பார்த்ததால் நமது பிள்ளைகள் ஒரு யுத்தத்தில் இருந்து தப்பிக்கலாம். “விட்டுவிட விரும்புவது எப்படி இருக்கிறது என்று எனக்குத் தெரியும், ஆனால் தேவனுடைய கிருபை போதுமானது என்றும்

எனக்குத் தெரியும்” என்று நாம் சாட்சி சொல்ல முடியும் என்பதால் வேறு யாராவது நிற்பது எப்படி என்று கற்றுக்கொள்ளலாம்.

எனவே போராட்டத்தை நாம் வீணாக்குவதில்லை.

நாம் கற்றுக்கொள்கிறோம்.

நாம் முதிர்ச்சியடைகிறோம்.

நாம் எல்லைகளை நிறுவுகிறோம்.

நாம் நமது பிள்ளைகளுக்குக் கற்பிக்கிறோம்.

நாம் நமது வீடுகளை பலப்படுத்துகிறோம்.

நாம் ஜெபிப்பதைத் தொடர்கிறோம்.

நாம் எதிர்ப்பதைத் தொடர்கிறோம்.

எல்லாவற்றையும் செய்துமுடித்தபோது, நாம் நிற்கிறோம்.

இது முழு படிப்பும் தொடங்கிய இடத்திற்கு நம்மைத் திரும்ப அழைத்துச்செல்கிறது. பிசாசு ஒருபோதும் நம்மை அணுகமாட்டான் என்று யாக்கோபு சொல்லவில்லை. அவன் அணுகும்போது என்ன செய்வது என்று அவர் நமக்குச் சொன்னார்:

“தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்திருங்கள், பிசாசுக்கு எதிர்த்து நில்லுங்கள், அப்பொழுது அவன் உங்களைவிட்டு ஓடிப்போவான்.”

ஆவிக்குரிய யுத்தத்தின் இலக்கு இருளால் நம்மை மயக்கச் செய்வது அல்ல. நம்மை தேவனுக்கு ஆழமாக சரணடையச் செய்வதே இலக்கு, உண்மையில் உறுதியாக நிலைநிறுத்தப்பட்டு, ஒப்புதலைப் பற்றி பகுத்தறிவுள்ளவர்களாகவும், நம்மை அவரிடமிருந்து விலக்க முயற்சிக்கும் எதற்கும் சொல்லும் அளவுக்கு இயேசு கிறிஸ்துவில் நம்பிக்கையுள்ளவர்களாகவும் மாற வேண்டும்:

இல்லை. அனுமதி இல்லை. என் மனதில் இல்லை. என் திருமணத்தில் இல்லை. என் பிள்ளைகளில் இல்லை. என் ஆராதனையில் இல்லை. என் எதிர்காலத்தில் இல்லை. இந்த வீட்டில் இல்லை.

நாம் இயேசுவுக்குச் சொந்தமானவர்கள்.

◆ தியானித்து எழுதுங்கள்

யுத்தம் எனக்கு என்ன கற்பிக்கிறது? தேவன் இன்னும் எதிர்ப்பை அகற்றவில்லை என்றால், அதன் மூலம் என்ன ஆவிக்குரிய பலம் வளர்ந்திருக்கலாம்? நாம் சகிப்புத்தன்மை, பகுத்தறிவு, ஜெபம், தாழ்மை, சார்ந்திருத்தல், எல்லைகள், மன்னிப்பு, அல்லது வேதாகமத்தின் ஆழமான அறிவை கற்றுக்கொள்கிறோமா?

“இந்த வீட்டில் இல்லை” என்று நாம் எதற்குச் சொல்ல வேண்டும்? நமது குடும்பத்தில் மெதுவாக இயல்பானதாக மாறியது, இனி இயல்பானதாக இருக்கக்கூடாதது என்ன? கோபமா? அவமரியாதையா? ஜெபமின்மையா? ஆரோக்கியமற்ற பொழுதுபோக்கா? தொடர்ச்சியான எதிர்மறைத்தன்மையா? தனிமையா? புறங்கூறலா? பயமா? எந்த எல்லை நிறுவப்பட வேண்டும்?

பாகம் 07

இயேசு போர் பறிக்க முயன்றதை
மீட்டெடுக்கும்போது

07

“அப்பொழுது பிசாசு பிடித்தவனாகிய குருடும் ஊமையுமான ஒருவன் அவரிடத்தில் கொண்டுவிடப்பட்டான்; அவர் அவனைச் சொஸ்தமாக்கினார்; குருடும் ஊமையுமானவன் பேசவும் கண்பார்க்கவும் செய்தான்.”

மத்தேயு 12:22 (KJV)

ஆவிக்குரிய யுத்தம் பற்றிய இந்த முழுப் போதனையையும் நமக்கு அறிமுகப்படுத்திய மனிதனிடம் நாம் இப்போது திரும்புகிறோம். அவன் இயேசுவிடம் கொண்டுவிடப்பட்டபோது, அவனுடைய பார்வையும் பேச்சும் பாதிக்கப்பட்டிருந்தன. அவனால் பார்க்க முடியவில்லை, பேசவும் முடியவில்லை. ஆனால் இயேசு தலையிட்டபோது, மத்தேயு அந்த ஒடுக்குமுறை நீக்கப்பட்டது என்று மட்டும் சொல்லவில்லை. என்ன மீட்டெடுக்கப்பட்டது என்பதை மத்தேயு குறிப்பாகக் கூறுகிறார்: “குருடும் ஊமையுமானவன் பேசவும் கண்பார்க்கவும் செய்தான்.” அந்த மனிதன், அடிமைத்தனம் தடுத்திருந்ததைச் செய்யக்கூடியவனாக அந்தச் சந்திப்பிலிருந்து வெளியேறினான். இது இயேசு நம் வாழ்விலும் நிறைவேற்ற விரும்புவதின் அழகான சித்திரத்தை நமக்குத் தருகிறது. ஆவிக்குரிய யுத்தம் என்பது நம்மிலிருந்து ஒரு தீமையை மட்டும் அகற்றுவதாக இல்லை. போர் பாதித்ததை தேவன் மீட்டெடுக்க விரும்புகிறார். பயம் நம் குரலை மூடியிருந்தால், அவர் நம்மை மீண்டும் விசுவாசத்தில் பேச விரும்புகிறார். ஏமாற்றம் நம் பார்வையை சிதைத்திருந்தால், அவர் நம்மை மீண்டும் விசுவாசத்தின் மூலம் பார்க்க விரும்புகிறார். புண்படுதல் நம் உறவுகளைச் சேதப்படுத்தியிருந்தால், அவர் மன்னிப்பையும் ஆரோக்கியமான தொடர்பையும் மீட்டெடுக்க விரும்புகிறார். சோர்வு நம் ஜெப வாழ்க்கையை பலவீனப்படுத்தியிருந்தால், அவர் நம்மை மீண்டும் ஜெபிக்க வைக்க விரும்புகிறார். ஆவிக்குரிய களைப்பு நம் ஸ்தோத்திரத்தை மூடியிருந்தால், அவர் நம்மிடமிருந்து மீண்டும் ஸ்தோத்திரம் வர விரும்புகிறார்.

சில நேரங்களில் தேவன் எதை நீக்க வேண்டும் என்பதில் மட்டும் நாம் மிகவும் கவனம் செலுத்துகிறோம், அவர் எதை மீட்டெடுக்க விரும்புகிறார் என்று கேட்க மறந்துவிடுகிறோம். நாம் ஜெபிக்கிறோம், “தேவனே, இதை எடுத்துப்போடும். இந்தப் பயத்தை நீக்கும். இந்தச் சோதனையை நீக்கும். இந்த வேதனையை நீக்கும். இந்தத் தாக்குதலை நீக்கும்.” அவை நியாயமான ஜெபங்கள்தான், ஆனால் ஒருவேளை நாமும் கேட்க வேண்டும், “தேவனே, இது போன பிறகு என் வாழ்க்கையில் நீர் என்னத்தை மீண்டும் வைக்க விரும்புகிறீர்?” கேள்வி “நான் எதிலிருந்து விடுதலை பெற முயற்சிக்கிறேன்?” என்பது மட்டுமல்ல, “நான் எதற்காக விடுதலையாகிறேன்?” என்பதும் ஆகும். தேவன் நம்மை வெறுமையாக்குவதற்காக மட்டும் விடுதலையாக்குவதில்லை. நம் வாழ்க்கை மீண்டும் அவருடைய நோக்கத்தின்படி செயல்படும்படி அவர் நம்மை விடுதலையாக்குகிறார். மத்தேயு 12-ல் இருந்த மனிதன் பார்வை பெற்றான், அதனால் அவனால் பார்க்க முடிந்தது; அவன் பேச்சு பெற்றான், அதனால் அவனால் பேச முடிந்தது. அதேபோல, தேவன் நம்மை ஒரு போரின் வழியாக அழைத்துச் செல்லும்போது, தாக்கப்பட்ட பகுதிகள் மீண்டும் பயனுள்ளதாக மாற வேண்டும் என்று அவர் விரும்புகிறார்.

நீண்ட அல்லது வேதனையான காலகட்டத்திற்குப் பிறகு, குறைவான எதிர்பார்ப்புகளுடன் வாழப் பழகிவிடுவோம் என்பதால் இது முக்கியமானது. நாம் தப்பினோம், ஆனால் நமக்குள் ஏதோ ஒன்று முன்பு இருந்தபடி செயல்படுவதை நிறுத்திவிட்டது. நாம் இன்னும் ஆலயத்திற்குப் போகிறோம், ஆனால் கனவு காண்பதை நிறுத்திவிட்டோம். நாம் இன்னும் ஜெபிக்கிறோம், ஆனால் எதிர்பார்ப்பதை நிறுத்திவிட்டோம். நாம் இன்னும் நம் குடும்பத்தை நேசிக்கிறோம், ஆனால் சில உறவுகள் குணமாகும் என்று நம்புவதை நிறுத்திவிட்டோம். நாம் இன்னும் தொழுதுகொள்கிறோம், ஆனால் நமக்குள் ஏதோ ஒன்று காவலுணர்வுடன் இருக்கிறது. நாம் போரிலிருந்து தப்பினோம், ஆனால் நம்மில் ஒரு பகுதி இன்னும் தப்பிப்பிழைக்கும் நிலையிலேயே இருக்கிறது. இயேசு நம் தப்பிப்பிழைப்பை மட்டும் விரும்பவில்லை. அவர் மீட்டெடுப்பை விரும்புகிறார்.

ஒருவேளை எதிரி நம் பார்வையைத் தாக்கியிருக்கலாம். ஒரு காலத்தில் நம்மால் சாத்தியங்களைப் பார்க்க முடிந்தது, ஆனால் போதுமான ஏமாற்றத்திற்குப் பிறகு பிரச்சனைகளை மட்டுமே பார்க்கத் தொடங்கினோம். ஒரு காலத்தில் நம் பிள்ளைகளைப் பார்த்து தேவன் அவர்கள் மூலம் என்ன செய்யக்கூடும் என்று கற்பனை செய்தோம், ஆனால் இப்போது அவர்களுடைய தற்போதைய போராட்டங்களை மட்டுமே பார்க்கிறோம். ஒரு காலத்தில் நம் திருமணத்தைப் பார்த்து உடன்படிக்கையையும், தோழமையையும், நோக்கத்தையும் கண்டோம், ஆனால் இப்போது ஒவ்வொரு கருத்து வேறுபாடும் ஏதோ நிரந்தரமாக உடைந்துவிட்டது என்பதை உறுதிப்படுத்துவதாகத் தெரிகிறது. ஒரு காலத்தில் நம் எதிர்காலத்தை எதிர்பார்ப்புடன் பார்த்தோம், ஆனால் ஏமாற்றம் மீண்டும் காயப்படாதபடி மோசமானதை எதிர்பார்க்கப் பழக்கியிருக்கிறது. அதுவே சேதமடைந்த பார்வை. எதிரி எப்போதும் தேவனை முழுவதுமாக நம்பாமல் நம்மை நிறுத்த வேண்டியதில்லை. சில நேரங்களில் அவன் தேவனால் என்ன செய்யமுடியும் என்பதை நாம் பார்ப்பதை மட்டும் நிறுத்த முயற்சிக்கிறான்.

இதனாலேயே பவுல் எபேசியர் 1:18 (KJV) இல் ஜெபித்தார், “உங்கள் இருதயக் கண்கள் பிரகாசமடையும்படியாக, அவருடைய அழைப்பினால் உண்டான நம்பிக்கை இன்னது என்பதை நீங்கள் அறியும்படிக்கு...” நம் ஆவிக்குரிய பார்வையை தேவன் தொடர்ந்து மீட்டெடுக்க வேண்டும். உடனடியாகக் காணக்கூடியதைத் தாண்டி பார்க்க பரிசுத்த ஆவியானவர் நமக்கு உதவ வேண்டும். விசுவாசம் நடக்கிறதை மறுக்கவில்லை, ஆனால் நடக்கிறதே எல்லாமும் நடக்கக்கூடியது என்று விசுவாசம் நம்ப மறுக்கிறது. நம் குடும்பங்களைப் பற்றி மீட்டெடுக்கப்பட்ட பார்வை நமக்குத் தேவை. போராடும் பிள்ளையைப் பார்த்தும் தேவனால் சென்றடையக்கூடிய ஒருவரை நாம் இன்னும் காண முடிய வேண்டும். காயப்பட்ட திருமணத்தைப் பார்த்தும், மன்னிக்கவும், மீண்டும் கட்டியெழுப்பவும், நேசிக்கவும் தேவன் நமக்குக் கற்பிக்க முடியும் என்று இன்னும் நம்ப முடிய வேண்டும். நம் சொந்தத் தோல்விகளைப் பார்த்தும் அவற்றைத் தாண்டிய ஒரு எதிர்காலத்தை இன்னும் காண முடிய வேண்டும். கடினமான காலகட்டத்தைப் பார்த்தும் காலங்கள் மாறும் என்பதை நினைவில் கொள்ள முடிய வேண்டும். போரே நம் பார்வையாக மாற எதிரி விரும்புகிறான், ஆனால் தேவனுடைய வார்த்தை நம் பார்வையை வடிவமைக்க வேண்டும் என்று தேவன் விரும்புகிறார்.

ஆனால் மத்தேயு 12-ல் இருந்த மனிதன் தன் பார்வையை மட்டும் இழக்கவில்லை. அவன் தன் குரலையும் இழந்திருந்தான். இது முக்கியமானது, ஏனெனில் நாம் பார்ப்பது இறுதியில் நாம் பேசுவதைப் பாதிக்கிறது. நம் ஆவிக்குரிய பார்வை பயத்தால் ஆதிக்கம் செலுத்தப்பட்டால், பயம் இறுதியில் நம் வழியாகப் பேசத் தொடங்கும். நாம் காணக்கூடியது நம்பிக்கையின்மை மட்டுமே என்றால், நம்பிக்கையின்மை நம் உரையாடல்களில் தோன்றத் தொடங்கும். நாம் நம்மை தொடர்ந்து வெட்கத்தின் மூலம் பார்த்தால், நாம் நம்மைப் பற்றி வெட்கத்திலிருந்து பேசுவோம். நம் பிள்ளைகளை அவர்களுடைய தவறுகள் மூலம் மட்டும் பார்த்தால், அவர்களிடம் நம் மொழி இறுதியில் விசுவாசத்தை விட ஏமாற்றத்தையே பிரதிபலிக்கும். எதிரி நம் வீடுகளில் விசுவாசத்தின் குரலை மௌனமாக்க விரும்புகிறான். நாம் சத்தமாக ஜெபிப்பதை நிறுத்தவும், வேதவசனங்களைப் பேசுவதை நிறுத்தவும், பிள்ளைகளை ஆசீர்வதிப்பதை நிறுத்தவும், நம் துணையை உற்சாகப்படுத்துவதை நிறுத்தவும், நம் சாட்சியைச் சொல்வதை நிறுத்தவும், சூழ்நிலைகள் கடினமாகும்போது தொழுதுகொள்வதை நிறுத்தவும் அவன் விரும்புகிறான்.

ஆனால் இயேசு இந்த மனிதனை மீட்டெடுக்கும்போது, அவன் மீண்டும் பேசுகிறான். ஒருவேளை நம் வீடுகளில் திரும்ப வர வேண்டிய குரல்கள் இருக்கலாம். ஒருவேளை நாம் மீண்டும் நம் வீடுகளில் சத்தமாக ஜெபிக்க வேண்டும். ஒருவேளை நாம் மீண்டும் பிள்ளைகளை ஆசீர்வதிக்கத் தொடங்க வேண்டும். ஒருவேளை நாம் மீண்டும் நம் துணைக்கு உற்சாகம் அளிக்க வேண்டும். ஒருவேளை நாம் மீண்டும் நம் சாட்சியைச் சொல்லத் தொடங்க வேண்டும். ஒருவேளை நாம் மீண்டும் பாடத் தொடங்க வேண்டும். ஒருவேளை எல்லாம் தீர்க்கப்படும் வரை காத்திருப்பதற்குப் பதிலாக, போர் இன்னும் நடந்துகொண்டிருக்கும்போதே நாம் தொழுதுகொள்ள வேண்டும். ஒருவேளை நமது வாயிலிருந்து என்ன வெளிவரும் என்பதை ஏமாற்றம் தீர்மானிக்க அனுமதிப்பதை நாம் நிறுத்த வேண்டும்.

சங்கீதம் 107:2 (KJV) கூறுகிறது, “கர்த்தர் மீட்டுக்கொண்டவர்கள், அதாவது அவர் சத்துருவின் கைக்கு நீங்கலாக்கி மீட்டுக்கொண்ட அவர்கள், இப்படிச் சொல்லக்கூடியவர்கள்.” மீட்கப்பட்டவர்களுக்குச் சொல்ல ஏதோ இருக்கிறது. இது வெறுமையான நேர்மறை வார்த்தைகளைப் பேசுவதையோ, பிரச்சனைகள் இல்லை என்று பாசாங்கு செய்வதையோ அர்த்தப்படுத்தாது. வேதப்பூர்வமான அறிக்கை பாசாங்கு செய்வதல்ல. அது நம் பேச்சை சத்தியத்துடன் ஒப்புதலுக்குக் கொண்டுவருவதாகும். நாம் “நான் வேதனையில் இருக்கிறேன்” என்று ஒப்புக்கொள்ளலாம், அதே நேரத்தில் “தேவன் இன்னும் உண்மையுள்ளவர்” என்றும் சொல்லலாம். “இந்தக் காலகட்டத்தை நான் புரிந்துகொள்ளவில்லை” என்று சொல்லலாம், “ஆனால் நான் அவரை நம்புவேன்” என்று தொடரலாம். “என் பிள்ளை போராடுகிறான்” என்று சொல்லலாம், அவன் நிரந்தரமாக இழந்துவிட்டான் என்று அறிவிக்காமல். பிரிவினை அதை அழிக்க உரிமை உண்டு என்று ஒப்புக்கொள்ளாமல், நம் திருமணத்திற்கு குணமாதல் தேவை என்று ஒப்புக்கொள்ளலாம். தோல்வியை நம் நிரந்தர அடையாளமாக்காமல் நாம் தோற்றுவிட்டோம் என்று ஒப்புக்கொள்ளலாம். நம் குரல் தேவன் சொன்னதுடன் ஒப்புதலின் கருவியாக மாறுகிறது.

இதனாலேயே ஆவிக்குரிய யுத்தத்திற்கு மாற்று தேவைப்படுகிறது. நாம் வெறுமனே பயத்தை நிராகரிக்கவில்லை; நாம் விசுவாசத்தை வளர்க்கிறோம். நாம் வெறுமனே எதிர்மறையான பேச்சை நிறுத்தவில்லை; சத்தியத்தைப் பேசக் கற்றுக்கொள்கிறோம். நாம் வெறுமனே ஆரோக்கியமற்ற பொழுதுபோக்கை அகற்றவில்லை; நம் வீடுகளை நம் ஆவியை பலப்படுத்தும் விஷயங்களால் நிரப்புகிறோம். நாம் வெறுமனே ஆரோக்கியமற்ற உறவுகளை விட்டுவிடவில்லை; தெய்வீக சமூகத்தைப் பின்தொடர்கிறோம். நாம் வெறுமனே அழிவுகரமான எண்ணங்களை நினைப்பதை நிறுத்தவில்லை; வேதவசனத்துடன் நம் மனதைப் புதுப்பிக்கிறோம். நாம் வெறுமனே ஜெபமின்மையிலிருந்து மனந்திரும்பவில்லை; ஜெபிக்கத் தொடங்குகிறோம். வேதப்பூர்வமான விடுதலை என்பது தவறாக இருந்த ஒன்றை அகற்றுவது மட்டுமல்ல. அது சரியான ஒன்றை நிலைநிறுத்துவதாகும்.

மத்தேயு 12-ல் பிற்பகுதியில் இயேசு இந்தக் கொள்கையைக் கற்பிக்கிறார், அசுத்த ஆவி ஒருவரை விட்டு வெளியேறி, இறுதியில் திரும்பி வந்து வீட்டை “வெறுமையாயும் பெருக்கியடிக்கப்பட்டதாயும் அலங்கரிக்கப்பட்டதாயும்” காணும்போது (மத்தேயு 12:43-45). பிரச்சனை வீடு சுத்தப்படுத்தப்பட்டது அல்ல. பிரச்சனை வீடு வெறுமையாகவே இருந்தது. ஏதோ ஒன்று வெளியேறியிருந்தது, ஆனால் அதற்குப் பதிலாக பெரியது எதுவும் வரவில்லை. இது ஆவிக்குரிய விடுதலையைப் பற்றி முக்கியமான ஒன்றைக் கற்பிக்க வேண்டும். கிறிஸ்தவ விடுதலை வெறும் வீடுகளை உருவாக்குவதற்காக ஒருபோதும் நோக்கம் கொள்ளப்படவில்லை. நம் இருதயங்கள் தேவனால் நிரப்பப்படுவதற்காகவே படைக்கப்பட்டன.

நம் வீடுகளுக்கு தேவனுடைய சமூகம் தேவை. நம் மனதுகளுக்கு தேவனுடைய வார்த்தை தேவை. நம் வாய்களுக்கு துதியும் சத்தியமும் தேவை. நம் உறவுகளுக்கு கிருபை தேவை. நம் நேர அட்டவணைகளுக்கு ஜெபம் தேவை. நம் பிள்ளைகளுக்கு சீடத்துவம் தேவை. நம் திருமணங்களுக்கு ஆவிக்குரிய நெருக்கம் தேவை. “நாங்கள் இனி அப்படிச் செய்யமாட்டோம்” என்று சொல்வது மட்டும் போதாது. “இதுவே இப்போது நாங்கள் செய்வது” என்றும் நம்மால் சொல்ல முடிய வேண்டும். ஒருவேளை கோபம் ஒரு காலத்தில் நம் கருத்து வேறுபாடுகளில் ஆதிக்கம் செலுத்தியிருக்கலாம், ஆனால் இப்போது நாம் தொடர்பு கொள்ளவும், மன்னிக்கவும், ஜெபிக்கவும், நம்மைத் தாழ்த்தவும் கற்றுக்கொள்கிறோம். ஒருவேளை வீட்டில் இருந்த அனைவரும் ஒரு காலத்தில் தனித்தனி அறைகளுக்குள் மறைந்துவிட்டார்கள், ஆனால் இப்போது நாம் வேண்டுமென்றே தொடர்பு தருணங்களை உருவாக்குகிறோம். ஒருவேளை நம் திரைகளில் தோன்றுவதை நினைக்காமல் உட்கொண்டோம், ஆனால் இப்போது நாம் எல்லைகளை நிலைநிறுத்தியிருக்கிறோம். ஒருவேளை எதிர்மறை ஒரு காலத்தில் நம் உரையாடல்களில் ஆதிக்கம் செலுத்தியது, ஆனால் இப்போது நாம் வேண்டுமென்றே நன்றியுணர்வைப் பயிற்சி செய்கிறோம். ஒருவேளை ஜெபம் ஆலயத்தில் மட்டுமே நடக்கும் ஒன்றாக இருந்தது, ஆனால் இப்போது ஜெபம் நம் வீட்டிற்குள் நுழைந்திருக்கிறது.

இப்படித்தான் ஆவிக்குரிய வெற்றி ஒரு தருணமாக மட்டும் இல்லாமல் ஒரு கலாச்சாரமாக மாறுகிறது. தேவன் நம்மைத் தொடும் ஒரு சக்திவாய்ந்த ஜெப ஆராதனையை மட்டும் அனுபவிக்க நாம் முயற்சிக்கவில்லை. ஆராதனை முடிந்த பிறகும் நாம் வாழும் விதத்தை

தேவனுடைய சமூகம் மறுவடிவமைக்க வேண்டும் என்று நாம் விரும்புகிறோம். இது நம் பிள்ளைகளுக்கு குறிப்பாக முக்கியமானது. ஆலயத்தில் தேவன் என்ன செய்தார் என்பதைப் பற்றிய கதைகளை விட அவர்களுக்கு அதிகம் தேவை. பரிசுத்த ஆவியானவர் தினசரி குடும்ப வாழ்க்கையை எப்படி பாதிக்கிறார் என்பதை அவர்கள் அனுபவிக்க வேண்டும். அவர்கள் மனந்திரும்புதலைப் பார்க்க வேண்டும். அவர்கள் மன்னிப்பைப் பார்க்க வேண்டும். அவர்கள் ஜெபத்தைக் கேட்க வேண்டும். அவர்கள் வேதவசனத்தைக் கேட்க வேண்டும். அவர்கள் தாராள மனதைப் பார்க்க வேண்டும். அவர்கள் கிருபையை அனுபவிக்க வேண்டும். அம்மாவும் அப்பாவும் ஒருவரை ஒருவர் அழிக்காமல் கருத்து வேறுபடுவதைப் பார்க்க வேண்டும். நாம் தவறு செய்யும்போது ஒப்புக்கொள்வதைப் பார்க்க வேண்டும். அந்த முடிவுகள் நமக்கு ஏதாவது இழப்பை ஏற்படுத்தினாலும், உறுதிப்பாட்டின்படி முடிவுகள் எடுப்பதைப் பார்க்க வேண்டும். இப்படித்தான் நாம் இருளை சீடத்துவத்தால் மாற்றுகிறோம்.

நம் பிள்ளைகளுக்கு அவர்கள் என்னவாக மாறக்கூடாது என்பதை மட்டும் நாம் சொல்ல முடியாது. இயேசுவைப் பின்பற்றுவது எப்படி இருக்கும் என்பதை நாம் அவர்களுக்குக் காட்ட வேண்டும். கிறிஸ்தவம் முழுவதும் தடைசெய்யப்பட்ட விஷயங்களின் பட்டியலாக மாறினால், இறுதியில் அவர்கள் பரிசுத்தத்தை உறவாக அல்லாமல் கட்டுப்பாடாகக் காணத் தொடங்கக்கூடும். நம் எல்லைகளால் உருவாக்கப்பட்ட இடத்தை எது நிரப்புகிறது என்பதை அவர்கள் காண வேண்டும். நாம் உலகத்திற்கு இல்லை என்று மட்டும் சொல்லவில்லை; எல்லையற்ற பெரிய ஒன்றுக்கு ஆம் என்று சொல்கிறோம். தேவனுடைய சமூகத்திற்கு ஆம், ஜெபத்திற்கு ஆம், ஆராதனைக்கு ஆம், வார்த்தைக்கு ஆம், ஆரோக்கியமான உறவுகளுக்கு ஆம், நோக்கத்திற்கு ஆம், சுத்தத்திற்கு ஆம், சமாதானத்திற்கு ஆம், இயேசுவுடன் நடப்பதிலிருந்து வரும் மகிழ்ச்சிக்கு ஆம் என்று சொல்கிறோம்.

ஆவிக்குரிய போர்களின்போது தனிமை ஏன் அவ்வளவு ஆபத்தானது என்பதையும் இது விளக்குகிறது. எதிரி நம்மிடமிருந்து பறிக்க முயற்சிக்கும் ஒன்று ஆரோக்கியமான தொடர்பு. நாம் காயப்படும்போது, வெட்கப்படும்போது, மனமுடைந்திருக்கும்போது, அல்லது சோதிக்கப்படும்போது, இயற்கையான எதிர்வினை ஒதுங்கிக்கொள்வதாக இருக்கலாம். நாம் செய்திகளுக்குப் பதிலளிப்பதை நிறுத்துகிறோம். நாம் நேர்மையாகப் பேசுவதை நிறுத்துகிறோம். நாம் ஜெபத்திற்கு கேட்பதை நிறுத்துகிறோம். ஏதோ தவறு இருக்கிறது என்று அடையாளம் காணக்கூடிய மக்களை நெருங்குவதை நிறுத்துகிறோம். தனிமை நாமே எல்லாவற்றையும் கையாள வேண்டும் என்று நம்மை நம்ப வைக்கிறது, அதே நேரத்தில் பெருமை நாம் போராடுகிறோம் என்பதை யாருக்கும் தெரியப்படுத்தக்கூடாது என்று சொல்கிறது. வெட்கம் மற்றொரு குரலைச் சேர்த்து, நமக்குள் என்ன நடக்கிறது என்பதை மக்கள் உண்மையில் அறிந்தால், அவர்கள் நம்மைப் பற்றி வேறுவிதமாக நினைப்பார்கள் என்று சொல்கிறது. ஆனாலும் தேவன் தொடர்ந்து கிறிஸ்துவின் சரீரத்தின் மூலம் செயல்படுகிறார், நாம் தனியாகச் சண்டையிட வேண்டியிராத போர்கள் உள்ளன.

இயேசு மத்தேயு 18:19-20 (KJV) இல் சொன்னார், “மறுபடியும் நான் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன், பூமியிலே உங்களில் இரண்டுபேர் தாங்கள் வேண்டிக்கொள்ளும் எந்தக் காரியத்தைக்குறித்தும் ஒருமனப்பட்டால்... ஏனெனில் இரண்டு மூன்றுபேர் என் நாமத்தினாலே எங்கே கூடியிருக்கிறார்களோ, அங்கே அவர்கள் நடுவிலே இருக்கிறேன்.”

அந்த வார்த்தையை கவனியுங்கள்: ஒருமனப்படுதல். எதிரி பொய்யுடன் ஒருமனப்படுதலையும் மக்களிடமிருந்து தனிமையையும் விரும்புகிறான், ஆனால் தேவன் சத்தியத்துடன் ஒருமனப்படுத்தலுக்கும் தமது மக்களுடன் தொடர்புக்கும் நம்மை அழைக்கிறார். சில நேரங்களில் ஆவிக்குரிய போர் என்பது யாரையாவது அழைத்து, “நீங்கள் என்னுடன் ஜெபிக்க வேண்டும்” என்று சொல்வதாக இருக்கும். சில நேரங்களில் அது கணவனும் மனைவியும் சில நிமிடங்களுக்கு முன்பு தர்க்கத்தைத் தொடர விரும்பியிருந்தும் ஜெபத்தில் கைகோர்ப்பதாக இருக்கும். சில நேரங்களில் அது பெற்றோர் தங்கள் பிள்ளைகள் மேல் கைவைத்து ஜெபிப்பதாக இருக்கும். சில நேரங்களில் அது மறைந்திருக்கும் ஒன்றை வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டுவந்து நம்பகமான ஆவிக்குரிய தலைமையிடம் உதவி கேட்பதாக இருக்கும். சில நேரங்களில் வெற்றி “நான் போராடுகிறேன், நான் இதைத் தனியாகச் சண்டையிட விரும்பவில்லை” என்று ஒப்புக்கொள்ளும் தாழ்மையுடன் தொடங்குகிறது.

இதனாலேயே எதிரி பிரிவினையை விரும்புகிறான். பிரிந்த வீடு நிற்க முடியாது என்று இயேசு ஏற்கனவே நமக்குச் சொல்லிவிட்டார். கணவனை மனைவியிலிருந்தும், பெற்றோரை பிள்ளையிலிருந்தும், விசுவாசியை சபையிலிருந்தும், நண்பனை நண்பனிலிருந்தும் அவனால் பிரிக்க முடிந்தால், தேவன் ஆவிக்குரிய பலத்தின் ஆதாரங்களாக நோக்கம் கொண்ட உறவுகளை அவன் பலவீனப்படுத்த முடியும். எனவே, மீட்டெடுப்பு தெய்வீக ஒருமனப்பாட்டை மீண்டும் கட்டியெழுப்புவதை உள்ளடக்க வேண்டும். நாம் மீண்டும் ஒன்றாக ஜெபிக்கிறோம். நாம் மீண்டும் தொடர்பு கொள்கிறோம். நாம் மீண்டும் மன்னிக்கிறோம். நாம் மீண்டும் தொழுதுகொள்கிறோம். நாம் மீண்டும் நம்புகிறோம். நாம் மீண்டும் பைபிளைத் திறக்கிறோம். நாம் மீண்டும் கூடுகிறோம். நாம் மீண்டும் பேசுகிறோம், மீண்டும் பார்க்கத் தொடங்குகிறோம். இதுவே மத்தேயு நமக்குத் தரும் சித்திரம். பார்க்கவும் பேசவும் முடியாமல் இயேசுவிடம் வந்த மனிதன் இரண்டையும் செய்துகொண்டு அந்தச் சந்திப்பிலிருந்து வெளியேறுகிறான்.

இதுவே இயேசு செய்வது. அவர் நம்மைக் கட்டியிருந்ததை எதிர்கொள்வது மட்டுமல்ல. அடிமைத்தனம் திருட முயன்றதை அவர் மீட்டெடுக்கிறார்.

அவர் நம்மைக் கட்டியிருந்ததை எதிர்கொள்வது மட்டுமல்ல. அடிமைத்தனம் திருட முயன்றதை அவர் மீட்டெடுக்கிறார்.

எனவே, இறுதிக் கேள்வி வெறுமனே “தேவன் எதை நீக்க வேண்டும்?” என்பதாக இருக்கக்கூடாது. “என்ன மீண்டும் வாழ வேண்டும்?” என்றும் நாம் கேட்க வேண்டும். நம் ஜெப வாழ்க்கையில் என்ன மீண்டும் வாழ வேண்டும்? நம் திருமணத்தில் என்ன மீண்டும் வாழ வேண்டும்? நமக்கும் நம் பிள்ளைகளுக்கும் இடையே என்ன மீண்டும் வாழ வேண்டும்? நம் ஆராதனையில் என்ன மீண்டும் வாழ வேண்டும்? நம் விசுவாசத்தில் என்ன மீண்டும் வாழ வேண்டும்? ஏமாற்றம் எந்தப் பார்வையை மௌனமாக்கியது? பயம் எந்தக் குரலைப் பறித்தது? மனமுடைவு எந்தக் கனவை புதைத்தது? போரின்போது எந்த ஆவிக்குரிய பயிற்சி

மறைந்தது? எந்த உறவு மீண்டும் கட்டியெழுப்பப்பட வேண்டும்? தேவனுடன் நம் நடையின் எந்தப் பகுதியை, இயேசு மீட்டெடுக்க விரும்பும்போது, நாம் வெறுமனே தப்பிப்பிழைக்க அனுமதித்திருக்கிறோம்?

நாம் அவற்றை இயேசுவிடம் கொண்டுவர வேண்டும், ஏனெனில் குருடனைப் பார்க்கவும், ஊமையானவனைப் பேசவும் வைத்த அதே இயேசு, ஆவிக்குரிய போர்கள் பாதித்ததை மீட்டெடுக்க இன்னும் வல்லவராக இருக்கிறார். எதிரி நம் பார்வையைத் தாக்கியிருக்கலாம், ஆனால் நம்மால் மீண்டும் பார்க்க முடியும். எதிரி நம் குரலைத் தாக்கியிருக்கலாம், ஆனால் நம்மால் மீண்டும் பேச முடியும். எதிரி நம் ஒருமனப்பாட்டைத் தாக்கியிருக்கலாம், ஆனால் நம் வீடு மீண்டும் ஒருமனப்பாட்டிற்கு வர முடியும். எதிரி நம் ஜெப வாழ்க்கையைத் தாக்கியிருக்கலாம், ஆனால் நம்மால் மீண்டும் ஜெபிக்க முடியும். எதிரி நம் ஆராதனையைத் தாக்கியிருக்கலாம், ஆனால் நம்மால் மீண்டும் தொழுதுகொள்ள முடியும். எதிரி நம் குடும்பத்தைத் தாக்கியிருக்கலாம், ஆனால் நம்மால் இன்னும் ஒன்றாக நின்று, “நானும் என் வீட்டாரும் கர்த்தருக்கே ஆராதனை செய்வோம்” என்று அறிவிக்க முடியும்.

எனவே, ஆவிக்குரிய யுத்தம் என்பது நாம் நம் வீடுகளுக்குள் வர மறுப்பதைப் பற்றி மட்டும் அல்ல. நாம் வேண்டுமென்றே அவற்றுக்குள் நிலைநிறுத்துவதைப் பற்றியும் ஆகும். “இந்த வீட்டில் இல்லை” என்று சொல்வது மட்டும் போதாது. இந்த வீட்டில் என்ன இருக்க வேண்டும் என்பதையும் நாம் நிலைநிறுத்த வேண்டும். ஜெபம் இந்த வீட்டில் இருக்கிறது. ஆராதனை இந்த வீட்டில் இருக்கிறது. சத்தியம் இந்த வீட்டில் இருக்கிறது. மன்னிப்பு இந்த வீட்டில் இருக்கிறது. சுத்தம் இந்த வீட்டில் இருக்கிறது. விசுவாசம் இந்த வீட்டில் இருக்கிறது. வார்த்தை இந்த வீட்டில் இருக்கிறது. தேவனுடைய சமூகம் இந்த வீட்டில் இருக்கிறது. நாம் வெறுமனே இருளை வெளியே வைக்க முயற்சிக்கவில்லை; நாம் வேண்டுமென்றே நம் வீடுகளை தேவனுடைய காரியங்களால் நிரப்புகிறோம்.

இறுதியில், நம் எதிர்ப்பு பாதுகாப்பது அதுவே. நாம் இயேசுவுக்குச் சொந்தமான ஒரு வீட்டைப் பாதுகாக்கிறோம். நாம் இயேசுவுக்குச் சொந்தமான திருமணங்களைப் பாதுகாக்கிறோம். இயேசுவுக்குச் சொந்தமான பிள்ளைகளை நாம் சீடராக்குகிறோம். இயேசுவுக்குச் சொந்தமான மனதுகளையும், இருதயங்களையும், குரல்களையும், உறவுகளையும், எதிர்காலங்களையும் நாம் காக்கிறோம். எதிரி நம் வீடுகளின் சூழலை தீர்மானிக்கவில்லை. நம் காயங்கள் அதைத் தீர்மானிக்கவில்லை. நம் பயங்கள் அதைத் தீர்மானிக்கவில்லை. கலாச்சாரம் அதைத் தீர்மானிக்கவில்லை. நாம் நம் ஒப்பந்தத்தை செய்திருக்கிறோம், நம் ஒப்பந்தம் கர்த்தருடன் இருக்கிறது.

இந்த வீடு இயேசுவுக்குச் சொந்தமானது.

◆ தியானித்து எழுதுங்கள்

நம் வீட்டில் என்ன மீண்டும் வாழ வேண்டும்? எது வெளியேற வேண்டும் என்பதில் மட்டும் கவனம் செலுத்தாமல், இயேசு எதை மீட்டெடுக்க விரும்புகிறார் என்று கேளுங்கள். ஜெபம் மீண்டும் வாழ வேண்டுமா? ஆராதனையா? குடும்ப பக்தி நேரமா? தொடர்பா? நம்பிக்கையா? மன்னிப்பா? பிள்ளைகளுடன் ஆவிக்குரிய உரையாடல்களா? அவர்களின் எதிர்காலத்திற்கான விசுவாசமா?

முடிவுரை

கீழ்ப்படிதலின் மூலம் எதிர்த்து நில்

“தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்திருங்கள்; பிசாசுக்கு எதிர்த்து நில்லுங்கள், அப்பொழுது அவன் உங்களைவிட்டு ஓடிப்போவான்.”

யாக்கோபு 4:7 (KJV)

பார்க்கவும் பேசவும் முடியாத ஒரு மனிதனுடன் இந்தப் படிப்பைத் தொடங்கினோம், போரை அதன் வேர் வரை பின்தொடர்ந்திருக்கிறோம். ஆவிக்குரிய யுத்தம் என்பது வெறும் வியத்தகு வெளிப்பாடுகள் அல்லது அசாதாரண அனுபவங்களைப் பற்றியது மட்டுமல்ல. அது தேவன் ஒருபோதும் நம்மை அழைக்காத திசையில் நம் வாழ்க்கையை நகர்த்த முயற்சிக்கும் அழுத்தத்தைப் பற்றியது. அது நம் பார்வை, நம் குரல், நம் எண்ணங்கள், நம் வீடுகள், நம் திருமணங்கள், நம் பிள்ளைகள், நம் நம்பிக்கைகள், இறுதியில் நம் ஒப்புதல் ஆகியவற்றின் மீதான போராகும். எதிரி நாம் பயம், கசப்பு, பிரிவினை, சோதனை, வெட்கம், நம்பிக்கையின்மை, குற்றச்சாட்டு ஆகியவற்றுடன் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும் என்று விரும்புகிறான், தேவன் நம்மைத் தொடர்ந்து அவருடைய வார்த்தையுடன் ஒப்புதலுக்குத் திரும்ப அழைக்கிறார்.

இதனாலேயே யாக்கோபு 4:7 நாம் படித்த அனைத்தின் அஸ்திவாரமாகவே இருக்கிறது. “தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்திருங்கள்; பிசாசுக்கு எதிர்த்து நில்லுங்கள், அப்பொழுது அவன் உங்களைவிட்டு ஓடிப்போவான்.” ஆவிக்குரிய அதிகாரம் சரணடைவதில் தொடங்குகிறது. நம்மை பாதிக்க முயற்சிப்பதை எதிர்கொள்வதற்கு முன், நாம் தேவனுடைய அதிகாரத்திற்குக் கீழே நம்மைக் கொண்டுவருகிறோம். இருளுக்கு இல்லை என்று சொல்வதற்கு முன், நாம் முதலில் இயேசுவுக்கு ஆம் என்று சொல்கிறோம். நம்மைச் சுற்றியிருப்பதை கண்டிப்பதற்கு முன், நமக்குள் இருப்பதை தேவன் ஆராய அனுமதிக்கிறோம். நம் சரணடைதல் உண்மையானதாக மாறும்போது நம் எதிர்ப்பு பயனுள்ளதாக மாறுகிறது.

போர் நாம் ஆவிக்குரிய மொழியைப் பேசத் தெரிந்திருப்பதால் மட்டும் வெல்லப்படவில்லை. நம் வாழ்க்கை நாம் ஜெபிக்கும் காரியங்களுடன் ஒப்புக்கொள்ளத் தொடங்கும்போது அது வெல்லப்படுகிறது. கோபத்தைத் தொடர்ந்து ஊட்டிக்கொண்டே நம் வீடுகளில் சமாதானத்தை நிலைநிறுத்த வேண்டும் என்று தேவனிடம் நம்மால் கேட்க முடியாது. சோதனை தொடர்ந்து நுழையும் வாயிலைக் காத்துக்கொண்டே சுத்தத்திற்காக ஜெபிக்க முடியாது. புண்படுதல், பெருமை, மன்னிக்காமை ஆகியவற்றை நம் குடும்பங்களில் வசதியாக இருக்க அனுமதித்துக்கொண்டே அவற்றை மீட்டெடுக்க தேவனிடம் கேட்க முடியாது. போட்டியிடும் ஒவ்வொரு குரலுக்கும் நம் பிள்ளைகளின் இருதயங்களுக்கு தடையற்ற அணுகலைக் கொடுத்துக்கொண்டே அவர்களை ஆவிக்குரியமாக பலப்படுத்த தேவனிடம் கேட்க முடியாது. ஒரு கட்டத்தில் நம் ஜெபங்கள், எல்லைகள், வார்த்தைகள், பழக்கவழக்கங்கள், முடிவுகள் ஆகியவை ஒரே திசையில் நகரத் தொடங்க வேண்டும்.

கீழ்ப்படிதல் உருவாக்குவது இதுவே. கீழ்ப்படிதல் நம் வாழ்க்கையின் பிரிந்த பகுதிகளை மீண்டும் தேவனுடன் ஒப்புதலுக்குக் கொண்டுவருகிறது.

தேவன் நம்மை ஒரு கதவை மூட கேட்கும் பகுதிகள் நம் வாழ்க்கையில் இருக்கலாம். நாம் விட்டுவிட வேண்டிய உரையாடல்கள், மறுபரிசீலனை செய்ய வேண்டிய உறவுகள், சரணடைய வேண்டிய பழக்கங்கள், இடித்துப்போட வேண்டிய எண்ணப் பாங்குகள், அல்லது நம் உலகக் கண்ணோட்டத்தை வரையறுக்க அனுமதிப்பதை நிறுத்த வேண்டிய காயங்கள் இருக்கலாம். நாம் ஆளுமை என்று அழைத்திருக்கும் காரியங்களை தேவன் பெருமை என்று அழைக்கக்கூடும். நாம் விவேகம் என்று அழைத்திருக்கும் காரியங்கள் உண்மையில் சந்தேகமாக இருக்கக்கூடும். நாம் எச்சரிக்கை என்று அழைத்திருக்கும் காரியங்கள் உண்மையில் பயமாக இருக்கக்கூடும். “நான் இப்படித்தான்” என்று நாம் அழைத்திருக்கும் காரியங்களை தேவன் மாற்ற முயற்சிக்கக்கூடும்.

பரிசுத்த ஆவியானவர் அந்த இடங்களை ஆராய அனுமதிக்கப்பட வேண்டும்.

அந்த செயல்முறைக்கு நாம் பயப்படத் தேவையில்லை, ஏனெனில் கண்டிப்பு தேவன் நம்மை அழிக்க முயற்சிப்பது அல்ல. கண்டிப்பு என்பது அழிவுகரமான ஒன்று மறைந்திருக்க தேவன் மறுப்பதாகும். தேவன் ஒரு வாயிலை வெளிப்படுத்தினால், அதை எங்கே மூட வேண்டும் என்று அவர் நமக்குக் காட்டுகிறார். அவர் ஒரு பொய்யை அம்பலப்படுத்தினால், அதை சத்தியத்தால் மாற்ற ஒரு வாய்ப்பை அவர் நமக்குத் தருகிறார். அவர் கசப்பை வெளிப்படுத்தினால், அவர் நம்மை மன்னிப்பை நோக்கி அழைக்கிறார். அவர் பயத்தை வெளிப்படுத்தினால், அவர் நம்மை விசுவாசத்தை நோக்கி அழைக்கிறார். நம் பொது ஆராதனைக்கும் நம் தனிப்பட்ட வாழ்க்கைக்கும் இடையேயான முரண்பாட்டை அவர் வெளிப்படுத்தினால், அவர் நம்மை நேர்மையை நோக்கி அழைக்கிறார்.

எனவே ஆவிக்குரிய யுத்தம் ஆழமாக நடைமுறைச் சார்ந்ததாக மாறுகிறது. சில நேரங்களில் யுத்தம் ஆராதனை, உபவாசம், பரிந்துபேசுதல், தீவிர ஜெபம் ஆகியவை. ஆனால் சில நேரங்களில் யுத்தம் நம் துணையிடம் மன்னிப்புக் கேட்பதும் ஆகும். சில நேரங்களில் அது தகுதியற்ற ஒருவரை மன்னிப்பதாகும். சில நேரங்களில் அது நம் தொலைபேசியை மேசையில் வைத்து ஏதாவது ஒன்றை நீக்குவதாகும். சில நேரங்களில் அது நம் பிள்ளைகளிடம், “இந்த வீட்டில் நாங்கள் அனுமதிப்பதை மாற்றுகிறோம்” என்று சொல்வதாகும். சில நேரங்களில் அது தொலைக்காட்சியை அணைப்பதாகும். சில நேரங்களில் அது பைபிளைத் திறப்பதாகும். சில நேரங்களில் அது யாரையாவது அழைத்து நமக்கு உதவி தேவை என்று ஒப்புக்கொள்வதாகும். சில நேரங்களில் நமக்குள் எல்லாம் கோபமாக இருக்க விரும்பும்போது முழந்தாளிடுவதாகும்.

சில நேரங்களில் மிக சக்திவாய்ந்த யுத்தம் யாரும் சத்தமிடாமல் நடக்கிறது.

அது ஒரு சரணடைந்த நபர் “இனி இல்லை” என்று சொல்லும்போது நடக்கிறது.

இந்தப் பொய்யுடன் இனி ஒப்புதல் இல்லை. இந்த ஆசையை இனி பாதுகாக்க மாட்டேன். இந்தப் புண்படுதலை இனி மனதில் அசைபோட மாட்டேன். என் குடும்பத்தின் மீது இனி நம்பிக்கையின்மையைப் பேச மாட்டேன். நேற்றைய காயம் நாளையின் உறவுகளை வரையறுப்பதற்கு இனி அனுமதி இல்லை. பயம் தேவனுடைய வார்த்தையை விட உரக்கப் பிரசங்கிப்பதற்கு இனி அனுமதி இல்லை. நான் யார் என்பதை சோதனை சொல்வதற்கு

இனி அனுமதி இல்லை. ஒரு குற்றச்சாட்டு என் அடையாளமாக மாறுவதற்கு இனி அனுமதி இல்லை.

பொய்க்கான பதில் சத்தியம் என்பதை நாம் கற்றுக்கொண்டோம். இயேசு வனாந்தரத்தில் நின்றபோது, பசி, அழுத்தம், அங்கீகாரம், அல்லது ஒரு குறுக்குவழியின் வாக்குறுதி ஆகியவை அவருடைய கீழ்ப்படிதலை தீர்மானிக்க அவர் அனுமதிக்கவில்லை. அவர் பதிலளித்தார், “இப்படி எழுதியிருக்கிறது.” நம் வாழ்க்கையில் நமக்கும் அதே உறுதியான அதிகாரம் தேவை. அழுத்தம் அதை மறுவிளக்கம் செய்ய முயற்சிப்பதற்கு முன், தேவன் என்ன சொன்னார் என்பதை நாம் அறிய வேண்டும். இரவு காலகட்டத்திற்கு முன் வேதவசனம் நம் இருதயங்களில் மறைந்திருக்க வேண்டும். சோதனைக்கு முன் சத்தியம் நமக்குத் தேவை. கலாச்சாரம் நம்மை சமரசம் செய்ய அழுத்தும் முன் நம்பிக்கை நமக்குத் தேவை. மற்றொரு குரல் அவர்களுக்கு வேறு அடையாளத்தைத் தர முயற்சிப்பதற்கு முன் நம் பிள்ளைகள் தேவனுடைய வார்த்தையை அறிய வேண்டும்.

வார்த்தை அழுத்தத்தை விட பலமாக மாற வேண்டும்.

வார்த்தை அழுத்தத்தை விட பலமாக மாற வேண்டும்.

பயம் நம் குடும்பம் தப்பாது என்று சொல்லும்போது, நமக்கு ஒரு “இப்படி எழுதியிருக்கிறது” தேவை. வெட்கம் நம் கடந்த காலம் நம்மை தகுதியற்றவர்களாக்கிவிட்டது என்று சொல்லும்போது, நமக்கு ஒரு “இப்படி எழுதியிருக்கிறது” தேவை. மனமுடைவு ஜெபம் பயனற்றது என்று சொல்லும்போது, நமக்கு ஒரு “இப்படி எழுதியிருக்கிறது” தேவை. கீழ்ப்படிதல் காலாவதியானது என்று கலாச்சாரம் நம் பிள்ளைகளிடம் சொல்லும்போது, அவர்களுக்கு ஒரு “இப்படி எழுதியிருக்கிறது” தேவை. சமரசம் வாழ்க்கையை எளிதாக்கும் என்று சோதனை சொல்லும்போது, நமக்கு ஒரு “இப்படி எழுதியிருக்கிறது” தேவை. நாம் ஒருபோதும் எடுக்காத வாளை ஆட்ட முடியாது. நாம் ஒருபோதும் கற்காத சத்தியத்தால் பொய்களுக்குப் பதிலளிக்க முடியாது.

சில போர்கள் உடனடியாக மறைந்துவிடாது என்பதையும் நாம் நினைவில் கொள்ள வேண்டும். நியாயாதிபதிகள் 3 நமக்குக் கற்பிக்கிறது, ஒரு தலைமுறை யுத்தத்தைக் கற்றுக்கொள்ள தேவன் அவர்களை எதிரிகளை எதிர்கொள்ள அனுமதித்தார். சங்கீதம் 144 சொல்கிறது, தேவன் நம் கைகளை யுத்தத்திற்கும் நம் விரல்களை சண்டைக்கும் பயிற்றுவிக்கிறார். பவுல் தன் முள்ளை நீக்கும்படி தேவனிடம் கேட்டார், அதற்குப் பதிலாக தேவன் அவரிடம், “என் கிருபை உனக்குப் போதும்” என்று சொன்னார். தேவன் நம்மை விரைவாக விடுவிக்கும் போர்கள் இருக்கும், மற்றும் தேவன் பொறுமை, விவேகம், ஜெபம், தாழ்மை, சார்ந்திருத்தல் ஆகியவற்றை வளர்க்கும் போர்களும் இருக்கலாம்.

அந்தப் போராட்டங்களை நாம் வீணாக்கக்கூடாது.

நாம் போராடப் போகிறோம் என்றால், நாம் பலமாக வெளிவரலாம். நாம் ஆழமாக ஜெபித்து வெளிவரலாம். நாம் வேதவசனத்தை நன்றாக அறிந்து வெளிவரலாம். நாம் தெளிவான

எல்லைகளுடன் வெளிவரலாம். நாம் அதிக இரக்கத்துடன் வெளிவரலாம். எதிரியின் திசையை விரைவாக அடையாளம் காணும் திறனுடன் வெளிவரலாம். நாம் ஒருபோதும் சண்டையிட தெரியாத போர்களில் நம் பிள்ளைகளுக்கு உதவும் திறனுடன் வெளிவரலாம்.

நாம் நம் பிள்ளைகளுக்குத் தரக்கூடிய மிகப் பெரிய பரிசுகளில் ஒன்று போர்கள் இல்லாத வாழ்க்கை அல்ல. அது போர்கள் வரும்போது உண்மையுள்ள மக்கள் என்ன செய்கிறார்கள் என்பதற்கான ஒரு எடுத்துக்காட்டு. நாம் பயப்படும்போது ஜெபிப்பதை அவர்கள் பார்க்கட்டும். நாம் காயப்படும்போது மன்னிப்பதை அவர்கள் பார்க்கட்டும். நாம் தவறு செய்யும்போது மனந்திரும்புவதை அவர்கள் பார்க்கட்டும். சூழ்நிலைகள் கடினமாக இருக்கும்போது நாம் தொழுதுகொள்வதை அவர்கள் பார்க்கட்டும். நம் உணர்வுகள் நிலையற்றிருக்கும்போது நாம் வேதவசனத்தில் நிற்பதை அவர்கள் பார்க்கட்டும். அந்த எல்லைகள் பிரபலமற்றவையாக இருந்தாலும் நாம் அவற்றை நிலைநிறுத்துவதை அவர்கள் பார்க்கட்டும்.

வாழ்க்கை எளிதாக இருக்கும்போது மட்டும் நாம் தேவனுக்கு ஊழியம் செய்வதில்லை என்பதை அவர்கள் அறிய வேண்டும்.

நாம் நிற்பதை அவர்கள் பார்க்க வேண்டும்.

எபேசியர் 6:13 (KJV) கூறுகிறது, “இப்படியிருக்க, தீங்குநாளிலே எதிர்த்து நிற்கவும், சகலத்தையும் நடப்பித்தபின்பு நிலைநிற்கவும் உங்களாலே கூடும்படிக்கு, தேவனுடைய சர்வாயுதவர்க்கத்தையும் எடுத்துக்கொள்ளுங்கள்.”

நிற்பதே வெற்றியாக இருக்கும் தருணங்கள் இருக்கலாம். நாம் ஜெபித்தோம், இன்னும் நிற்கிறோம். நாம் அழுத்தோம், இன்னும் நிற்கிறோம். நாம் ஏமாற்றமடைந்தோம், இன்னும் நிற்கிறோம். சோதனை மீண்டும் வந்தது, இன்னும் நிற்கிறோம். நம் குடும்பம் அழுத்தத்தை கடந்தது, இன்னும் நிற்கிறோம். தேவன் அனுமதித்த எல்லாவற்றையும் நாம் புரிந்துகொள்ளவில்லை, ஆனால் நாம் கீழ்ப்படிந்தே இருந்தோம்.

அழுத்தம் நம் ஒப்புதலை மாற்றும் என்று எதிரி எதிர்பார்த்தான்.

அதற்குப் பதிலாக, அழுத்தம் அதைப் பலப்படுத்தியது.

இதுவே வெற்றி.

ஏசாயா 54:17 (KJV) இன் வாக்குத்தத்தம் இதனாலேயே இவ்வளவு சக்திவாய்ந்ததாக மாறுகிறது: “உனக்கு விரோதமாய் உருவாகும் எந்த ஆயுதமும் வாய்க்காது...” எந்த ஆயுதமும் ஒருபோதும் உருவாகாது என்று வேதம் சொல்லவில்லை என்பதை கவனியுங்கள். அது ஆயுதம் வெற்றி பெறாது என்று சொல்கிறது. இன்னும் தாக்குதல்கள் இருக்கலாம். இன்னும் அழுத்தம் இருக்கலாம். நம் விசுவாசம் சோதிக்கப்படும் தருணங்கள் இன்னும் இருக்கலாம். நமக்கு எதிராக எதுவும் ஒருபோதும் வராது என்பது வாக்குத்தத்தம் அல்ல. நமக்கு எதிராக வருவதற்கு இறுதி முடிவை தீர்மானிக்கும் அதிகாரம் இல்லை என்பதே வாக்குத்தத்தம்.

ஆயுதங்கள் உருவாகலாம், ஆனால் அவைக்கு இறுதி வார்த்தை இல்லை.

பயம் உருவாகலாம், ஆனால் பயத்திற்கு இறுதி வார்த்தை இல்லை.

பிரிவினை நுழைய முயற்சிக்கலாம், ஆனால் பிரிவினைக்கு இறுதி வார்த்தை இல்லை.

சோதனை மீண்டும் வரலாம், ஆனால் சோதனைக்கு இறுதி வார்த்தை இல்லை.

நம் காயங்கள் பேசலாம், ஆனால் நம் காயங்களுக்கு இறுதி வார்த்தை இல்லை.

நம் சூழ்நிலைகள் கடினமாக இருக்கலாம், ஆனால் நம் சூழ்நிலைகளுக்கு இறுதி வார்த்தை இல்லை.

தேவனுடைய வார்த்தைக்கே இறுதி வார்த்தை உண்டு.

எனவே அழுத்தம் வரும்போது, எதிரி என்ன செய்கிறான் என்பதில் நாம் மூழ்கிவிட வேண்டியதில்லை. நம் முதல் கேள்வி, “தேவனே, நான் உமக்குக் கீழ்ப்படிந்திருக்கிறேனா?” என்பதாக மாறுகிறது. பிறகு நாம் எதிர்த்து நிற்கிறோம். தேவன் நமக்கு ஒப்படைத்த பிரதேசத்தைக் காக்கிறோம். ஒருபோதும் திறந்திருக்கக்கூடாத கதவுகளை மூடுகிறோம். கற்பனைகளை இடித்துப்போடுகிறோம். நம் எண்ணங்களைச் சிறைப்பிடிக்கிறோம். பொய்களுடன் ஒப்புதலை மறுக்கிறோம். நம் மனதுகளை சத்தியத்தால் நிரப்புகிறோம். நம் பிள்ளைகளுக்குக் கற்பிக்கிறோம். நம் வீடுகளைக் காக்கிறோம். ஒருவருக்கொருவர் ஜெபிக்கிறோம். நிற்கிறோம்.

இன்று நம் இருதயங்களில் நாம் தீர்மானிக்க வேண்டிய சில விஷயங்கள் இருக்கலாம்.

பயம் நம் குடும்பங்களை மேய்க்காது என்று நாம் தீர்மானிக்க வேண்டும். கசப்பு நம் திருமணங்களின் சூழலாக மாறாது என்று தீர்மானிக்க வேண்டும். கலாச்சாரத்திற்கு தேவனுடைய வார்த்தையை விட நம் பிள்ளைகள் மீது அதிக அதிகாரம் இருக்காது என்று தீர்மானிக்க வேண்டும். நம் தனிப்பட்ட வாழ்க்கை நம் பொது ஆராதனையுடன் ஒத்துப்போகும் என்று தீர்மானிக்க வேண்டும். நம் காயங்கள் நம் உலகக் கண்ணோட்டமாக மாறாது என்று தீர்மானிக்க வேண்டும். சோதனை பேசலாம், ஆனால் அது நம் ஒப்புதலைப் பெறாது என்று தீர்மானிக்க வேண்டும். எதிரி தேவன் சொன்னதை கேள்வி கேட்கும்போது, நம் பதில் “இப்படி எழுதியிருக்கிறது” என்று இருக்கும் என்று தீர்மானிக்க வேண்டும்.

மிக முக்கியமாக, நம் வீடு யாருக்குச் சொந்தமானது என்பதை நாம் தீர்மானிக்க வேண்டும்.

யோசுவா அந்த முடிவை தெளிவாக எடுத்தான்: “நானும் என் வீட்டாரும் கர்த்தருக்கே ஆராதனை செய்வோம்.”

நம் வீடு ஒருபோதும் ஒரு போரை அனுபவிக்காது என்று அர்த்தமல்ல. போர் வரும்போது யாருக்கு அதிகாரம் இருக்கும் என்பதை நாம் ஏற்கனவே தீர்மானித்துவிட்டோம் என்று அர்த்தம். எந்தக் குரல் நம் ஒப்புதலைப் பெறும் என்பதை நாம் தீர்மானித்துவிட்டோம் என்று அர்த்தம். ஜெபம் இங்கே இருக்கிறது, ஆராதனை இங்கே இருக்கிறது, மன்னிப்பு இங்கே இருக்கிறது, வேதவசனம் இங்கே இருக்கிறது, சுத்தம் இங்கே இருக்கிறது, மனந்திரும்புதல்

இங்கே இருக்கிறது, கிருபை இங்கே இருக்கிறது, தேவனுடைய சமூகம் இங்கே இருக்கிறது என்று அர்த்தம்.

பயம் தட்டினால், அது வீட்டிற்கு சொந்தக்காரன் அல்ல.

சோதனை தட்டினால், அது வீட்டிற்கு சொந்தக்காரன் அல்ல.

புண்படுதல் தட்டினால், அது வீட்டிற்கு சொந்தக்காரன் அல்ல.

மனமுடைவு தட்டினால், அது வீட்டிற்கு சொந்தக்காரன் அல்ல.

இயேசுவே வீட்டிற்குச் சொந்தக்காரர்.

இதுவே நம் ஒப்பந்தம்.

இதுவே நம் சரணடைதல்.

இதுவே நம் எதிர்ப்பு.

இப்படித்தான் நாம் நிற்கிறோம்.

தேவனுக்குக் கீழ்ப்படியுங்கள். பிசாசை எதிர்த்து நில்லுங்கள். சத்தியத்தில் நில்லுங்கள். இருளுக்கு இடம் கொடுக்காதீர்கள். பொய்யுடன் ஒப்புதலை மறுங்கள். எல்லாவற்றையும் செய்து முடித்தபின், நில்லுங்கள்.

ஏனெனில் போர் உண்மையாக இருக்கலாம், ஆனால் நம் தேவனும் உண்மையாக இருக்கிறார்.

ஆயுதம் உருவாகலாம், ஆனால் அது வெற்றி பெறாது.

நாமும் நம் வீட்டாரும் கர்த்தருக்கே ஆராதனை செய்வோம்.

வெற்றிடங்களை நிரப்புங்கள்

1. ஆவிக்குரிய யுத்தம் _____ தேவன் நம்மை அழைக்காத திசையில் நம்மை நகர்த்த முயற்சிக்கும்போது தொடங்குகிறது.
2. நாம் _____ காணாதவரை, நாம் எதிர்க்க மாட்டோம், நாம் எதிர்க்காதவரை, இறுதியில் நாம் சகித்துக்கொள்வோம்.
3. யாக்கோபு 4:7 படி, பிசாசை எதிர்க்கும் முன், நாம் முதலில் தேவனுக்கு நம்மை _____ வேண்டும்.
4. நம் எதிர்ப்பு நம் _____ அளவுக்கே பயனுள்ளதாக இருக்கும்.
5. எபேசியர் 4:27 நமக்குச் சொல்கிறது, "பிசாசுக்கு _____ கொடாதிருங்கள்."
6. ஆவிக்குரிய யுத்தம் இறுதியில் _____ ஒரு போராகும்.
7. நம் காயம் நம் _____ ஆகிவிடாதபடி நாம் கவனமாக இருக்க வேண்டும்.
8. வனாந்தரத்தில் இயேசு சோதனைக்கு, "இப்படி _____" என்ற வார்த்தைகளால்

பதிலளித்தார்.

9. 2 கொரிந்தியர் 10:5 படி, நாம் ஒவ்வொரு எண்ணத்தையும் கிறிஸ்துவுக்குக் கீழ்ப்படியும்படி _____ கொண்டு வர வேண்டும்.

10. ஒரு போரின் இருப்பு அவசியம் தேவனுடைய _____ இல்லாதிருப்பதைக் குறிக்காது.

விடை திறவுகோல் — குழு தலைவர்களுக்கு: 1. அழுத்தம் | 2. அடையாளம் காணுதல் | 3. கீழ்ப்படுத்துதல் | 4. சரணடைதல் | 5. இடம் | 6. ஒப்புதல் | 7. உலகக் கண்ணோட்டம் | 8. எழுதியிருக்கிறது | 9. சிறை | 10. வல்லமை

இறுதி குடும்ப சவால்

படிப்பை முடிப்பதற்கு முன், குடும்பமாகவோ குழுவாகவோ சில நிமிடங்கள் எடுத்து இரண்டு விஷயங்களை ஒன்றாக அடையாளம் காணுங்கள்: இனி நம் ஒப்புதலைப் பெறாத ஒன்று, மற்றும் நாம் வேண்டுமென்றே நிலைநிறுத்த விரும்பும் ஒன்று.

ஒருவேளை நாம் சொல்லலாம், “பயம் இனி நம் ஒப்புதலைப் பெறாது, இந்த வீட்டில் ஜெபம் பலமாகும்.” ஒருவேளை இதுவாக இருக்கலாம், “மரியாதைக்குறைவு நம் குடும்பக் கலாச்சாரமாக மாறாது, மன்னிப்பு இங்கே இயல்பாகும்.” ஒருவேளை இதுவாக இருக்கலாம், “நம் பிள்ளைகளை சீடராக்க உலகத்திற்கு தடையற்ற அணுகலை நாம் அனுமதிக்க மாட்டோம், வேண்டுமென்றே வேதவசனத்தை நம் வீட்டிற்குள் கொண்டுவருவோம்.”

பிறகு ஒன்றாக ஜெபியுங்கள், யோசுவா 24:15 இன் அறிக்கையை தனிப்பட்டதாக்குங்கள்:

“நானும் என் வீட்டாரும் கர்த்தருக்கே ஆராதனை செய்வோம்.”

போர் தொடரக்கூடும், ஆனால் நம் ஒப்புதல் ஏற்கனவே தீர்மானிக்கப்பட்டுவிட்டது.

◆ தியானித்து எழுதுங்கள்

என் தனிப்பட்ட வாழ்க்கை என் பொது ஆராதனையுடன் ஒத்துப்போகிறதா? என் துணையும் பிள்ளைகளும் வீட்டில் நம்மைப் பார்த்து மட்டுமே கிறிஸ்தவத்தை அறிந்திருந்தால், கிறிஸ்தவம் எப்படி இருக்கும் என்று அவர்கள் நம்புவார்கள்? ஆலயத்தில் நாம் இருக்கும் நபருக்கும், தினமும் நம் குடும்பம் அனுபவிக்கும் நபருக்கும் இடையே ஒப்புதல் இருக்கிறதா?

“நானும் என் வீட்டாரும் கர்த்தருக்கே ஆராதனை செய்வோம்” என்று நம் குடும்பம் உண்மையிலேயே தீர்மானித்தால் என்ன மாறும்? அந்த அறிக்கை இந்த வாரம் என்ன நடைமுறை முடிவுகளை பாதிக்கும்? நம் நேர அட்டவணை, பொழுதுபோக்கு, உரையாடல்கள், உறவுகள், நிதி, ஜெப வாழ்க்கை, பிள்ளைகளின் ஆவிக்குரிய வளர்ச்சி ஆகியவற்றை கருத்தில் கொள்ளுங்கள்.
